

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

7

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Akumi Agitogi

İllüstrasyon
Tsul'ihō Tsul'ioğa

Telif Hakkı

AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi
Tsukiho Tsukioka'nın kapak
resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEEKON Vol.7

©Akumi Agitogi 2023

İlk olarak 2023 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır. İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2024 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com adresinde ziyaret edin facebook.com/yenpress
twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress

İlk Yen On Sürümü: Ağustos 2024

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch

Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloğlaması

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen.

Başlık: Benim mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri. Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltsiz kitap)| ISBN 9781975335069 (v. 4 ; ticari ciltsiz kitap)

ciltsiz)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar. Sınıflandırma:
LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-9156-0 (ciltsiz)

978-1-9753-9157-7 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Cazibe

Bölüm 2 Kalp

Çarpıntısı

Bölüm 3

Kiraz Çiçekleri Tarafından İzleniyor

Bölüm 4 Evlilik

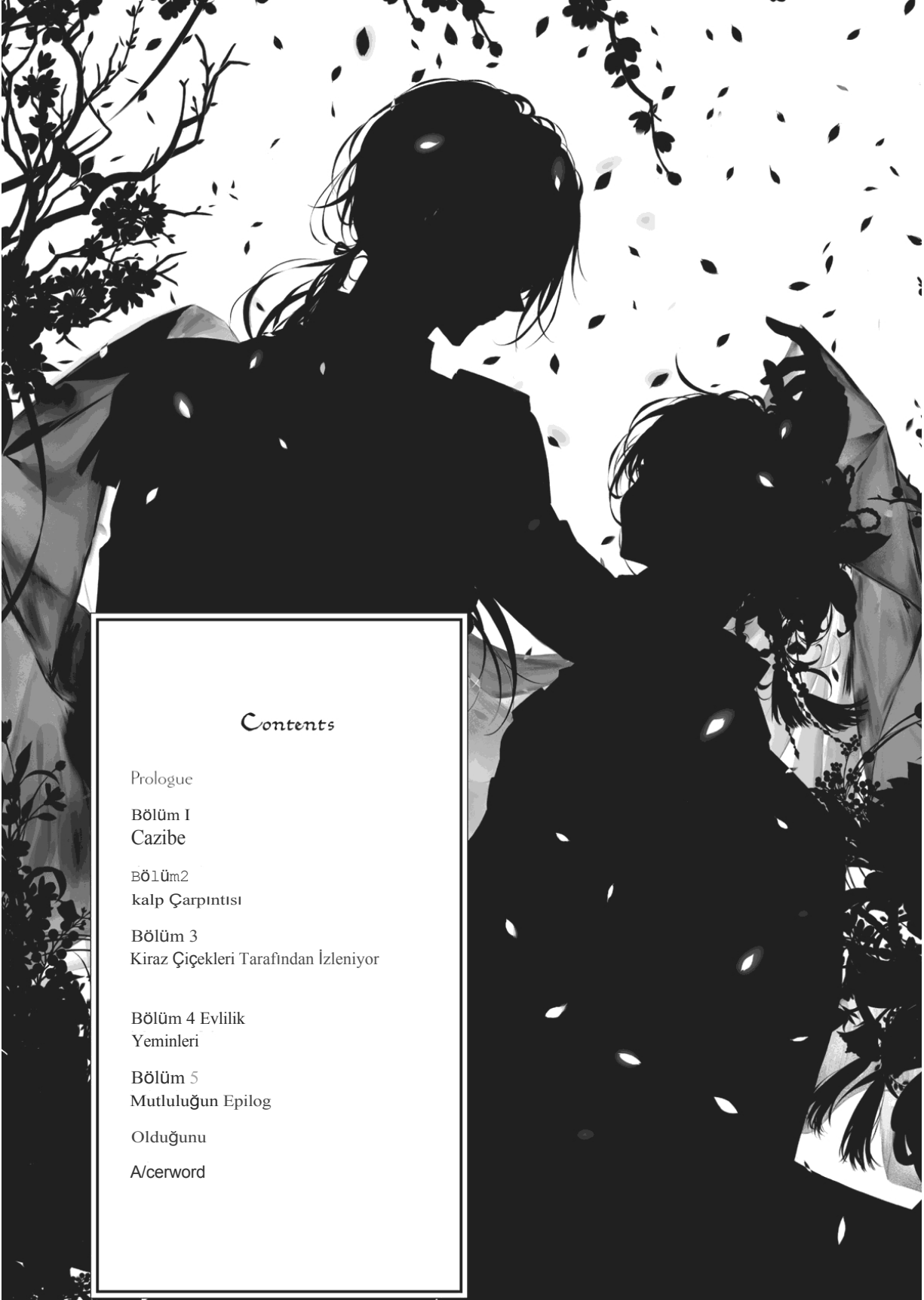
Yeminleri

Bölüm 5

Mutluluk Nedir

Sonsöz Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Contents

Prologue

Bölüm 1
Cazibe

Bölüm 2
kalp Çarpıntısı

Bölüm 3
Kiraz Çiçekleri Tarafından İzleniyor

Bölüm 4 Evlilik
Yeminleri

Bölüm 5
Mutluluğun Epilog

Olduğunu

A/cerword

MY HAPPY MARRIAGE
KARAKTERLE

**KIYOKA
KUDOU**

Head of the A15 ünlü üşhed
Kudou ailesi. Komutanları
Imperial Ordusu'nun Özel
Anti-Grotesquerie Unit.
Greatest Gift kullanıcısı
Merhabera.

**MIYO
SAIMORI**

Became Kiyoka's fiancée
and learned love.
Possesses the rare
Rüya Görme
Yeteneği.

YOSHITO GODOU

Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyesi.
Kiyoka'nın astı.

KAZUSHI TATSUISHI

Tatsuishi ailesinin reisi.
Kovma sanatının dahisi.

ARATA USUBA

Milo'nun ilk kuzeni.
Usuba ailesinin reisinin oğlu.

YOSHIROU USUBA

Sumi Saimori'nin babası,
Arata ve Miyo'nun büyükbabası,

TAKAIHITO

Veliyaht Prens.
İlahi Vahyin gücüne sahiptir.

SUMI SAIM ORI

Miyo'nun annesi. Öldü.

TADAKIYO KUDOU

Kudou'nun önceki başkanı belli belirsiz.
Kiyoka'nın babası. Zayıf bir bünyeye sahip.

EUYUKUDOU

Kiyoka ve Hazuki'nin annesi.
Çok gururlu.

HAZUKI KUDOU

Kiyoka'nın ablası.
Bir çocuk annesiyim.

YURIE

Kudou ailesinin hizmetkârı.
Evan Kiyoka onunla boy ölçüşemez.

Pencerenin dışında, hafif bahar rüzgârına binmiş açık pembe bir yaprağı süzülüyordu.

Hava -güneşli, açık ve hoş bir esintiyle- insanın moralini yükseltecek kadar mükemmeldi.

Kiraz çiçeklerinin açması biraz gecikmiş olsa da, dallarından daha yeni düşmeye başlamışlardı. Ara sıra, bir yağmur sağanağı gibi bir anda yere düşüyorlar ve yeri ince bir yaprak halısıyla kaplıyorlardı.

Miyo bir sandalyeye oturmuş, ellerine bakıyordu.

Kiyoka.

Bugün, sonunda evlenecekti.

Katılımcıların uzaklardan gelen sesleri soyunma odasına durmaksızın süzülüyordu.

Yine de Miyo'nun kalbi sabırsızlık ve endişeyle doluydu ve bu genellikle bir düğünden önce olan türden bir şey değildi.

"U-um, abla."

"Oh, Miyo! Çok ama *çok* güzelsin, yemin ederim! Keşke seninle ben evlenebilseydim."

Yanındaki müstakbel görümcesi Hazuki Kudou kızardı ve o gün herhalde beşinci kez Miyo'ya iltifat etti. Miyo, Hazuki'nin sözleri için minnettar olsa da, göğsündeki duyguyu gidermek için hiçbir şey yapmadılar.

"Um, o değil..."

"Bayan Hazuki kesinlikle haklı, Bayan Miyo. Çok güzel ve zarıfsınız... Oh, neredeyse çok fazla."

Tören henüz başlamamış olmasına rağmen, Kudou ailesinin uzun süredir hizmetkârı olan Yurie çoktan duygu seline kapılmış, mendiliyle gözlerinin kenarlarını silmeye başlamıştı.

Miyo'nun müstakbel kayınvalidesi Fuyu Kudou, Yurie'ye hafif bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. Bu kez, olayın önemi nedeniyle lüks Batılı elbiselerinden birini giymiyordu. Bunun yerine, Kudou ailesinin çiçek desenli armasını ve güzel bir şekilde rafine edilmiş çam, bambu ve erik tasarımını taşıyan evli bir kadının törensel siyah kimonosunu giymişti. Tüm bunları birbirine bağlayan ise sedef kakmalı çiçek desenlerine sahip saç tokasıydı.

Fuyu sinirlenerek kapalı yelpazesini avucunun içine vurdu.

"Güzel tüyler güzel kuşlar yapar derler, sanırım... Yüzündeki o kasvetli ifade için bir şeyler , değil mi Miyo?"

"!"

"Özür dilerim."

Hazuki'nin azarlamasına rağmen Miyo, melankolik ifadesinin böyle resmi bir durum için uygun olmadığını çok iyi bilerek uysalca özür diledi.

Yine de, ne kadar çabalarsa çabalasın, kendini gülümsemeye ikna edemiyordu. Nasıl gülümseyebilirdi ki?

Ne de olsa bugün hayatının en mutlu günlerinden biri olmalıydı. Dünyada en çok sevdiği insan olan nişanlısı Kiyoka Kudou ile evleneceği gündü.

Yine de adamın kendisi hiçbir yerde bulunamamıştı.

Miyo sessizliğe gömülüp gözlerini yere indirdiğinde, Hazuki elini nazikçe onun omzuna koydu.

"Her şey girecek,

Miyo." "Ama..."

"Kiyoka asık suratlı bir mankafa olabilir ama düğünü kaçırmayı aklından bile geçirmez. Seni çok seviyor. Ve her ne kadar

Belli etmese de bugünü her şeyden çok bekliyordu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hazuki kesinlikle haklı, Bayan Miyo. Genç efendi düğün için çok heyecanlı. Bunu görmek iç açıcı, ancak son zamanlarda o kadar sevinçli ki neredeyse onun için endişelenmeye başlıyorum."

Hazuki ve Yurie tarafından cesaretlendirilen Miyo başını kaldırdı.

Kiyoka'ya inanmak istiyordu. Her şeyden önce onu düşünecek olan adama. Onun işleri bir şekilde yoluna koyacağından emindi.

Miyo elindeki nesneye dikkatle baktı.

Tanışmalarından kısa bir süre sonra Kiyoka'nın ona verdiği koruyucu tılsım. Onu sıkıca kavradı.

"? Özür dilerim ama zaman göz önüne alındığında... daha fazla bekleyebileceğimizi sanmıyorum."

Görevli kişi çekingen bir şekilde onlara seslendi.

Törenin başlama vakti çoktan yaklaşmıştı. Aslında Miyo'nun hazırlanmak için yarım saat önce soyunma odasından çıkıp bekleme salonuna gitmesi gerekiyordu. Ancak, bencilce Kiyoka'yı oldukları yerde bekletmekte ısrar etmişti.

Ancak şimdi bu ekstra süre de dolmuştu. Bu durum daha sonraki programı olumsuz etkileyecek ve tapınakta töreni yöneten tüm kişilerin yanı sıra törene katılan konuklara da rahatsızlık verecekti.

"Ben oraya gidiyorum."

Bunun yerine kendini hazırlaması ve Kiyoka'yı orada beklemesi gerekiyordu. Ama nişanlısının gelmemesi durumunda özür dilemesi gerekecekti.

", hadi harekete . Toparlanın."

Fuyu'nun kaba cesaretlendirme girişimleri sonunda Miyo'nun yüzünde bir gülümseme belirtisi yarattı.

"Yapacağım. İşte gidiyorum."

Miyo sinirlerini topladı. Herkesin kendisi için endişelenmesine izin veremezdi. Ne de olsa bundan sonra Kiyoka'nın karısı olacaktı.

Ben Miyo Kudou olacağım.

Bu ismi onurlandırmak istiyorsa saygılı davranmak zorundaydı.

Miyo dik durarak ileriye doğru yürüdü. Her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Kiyoka asla Miyo'nun kalbine ihanet etmezdi; bu düşünülemezdi bile.

Soyunma odasından çıkarken yumuşak bahar esintisi Miyo'nun yanaklarını okşadı.

✿ BÖLÜM ✿

Cazibe

Sabah bahar kokuyordu.

Hem mevsimin sıcaklığını hem de bir parça kalan soğuğu taşıyan kuru bir meltem esti ve evin içini bile tuhaf bir uyku havasıyla doldurdu.

Miyo mutfakta hazırladığı sarılı beslenme çantasını aldı ve sevinçle girişe taşıdı.

Mevsimine uygun karabaş otu ve kolza çiçekleriyle hazırladığı öğle yemeğiyle gurur duyuyordu.

Elbette her gün Kiyoka'nın öğle yemeğini hazırlamak için canla başla çalışıyordu ama kullandığı acı bahar sebzelerinin Kiyoka'nın nasıl hoşuna gideceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Adımları heyecandan hafifti.

"Kiyoka."

"Tamam, teşekkürler."

Kiyoka ona dönerken dudaklarında sakın ve sıcak, neredeyse rahatlamış bir gülümseme vardı.

"...."

Miyo beslenme çantasını uzattı ve Kiyoka değerli bir hazineymiş gibi dikkatle ondan alıp çantasına yerleştirdi.

İlk tanışmalarının üzerinden bir yıl geçmişti ve onu görmediği neredeyse tek bir gün bile geçmemiş olmasına rağmen, her sabah onun sessiz, yakışıklı görünüşü ve yaptığı her küçük şey karşısında büyülenmiş halde buluyordu kendini.

Ve eğer Miyo yanılmıyorsa, son bir aydır evde giderek daha sık başlamıştı.

Bir hevesle ona öylesine sertlikten yoksun bir gülümseme gösteriyordu ki, sanki başı nazıkçe okşanıyormuş ya da rahat ılık sularda ıslanıyormuş gibi hissediyor, Miyo'yu ne yapacağını bilemez halde bırakıyordu.

Daha önce kesinlikle böyle değildi.

Ancak aynı zamanda, Miyo'nun kendi mizacı da daha önce olduğundan tamamen farklıydı. Bu nedenle, Kiyoka'nın da onun hakkında aynı şeyi düşünme ihtimali vardı.

O zaman bile, bu durumu daha az utanç verici yapmadı.

Düğün günleri hızla yaklaşıyordu ve onları nelerin beklediğini hayal etmekten kendini alamıyordu.

"Miyo? Sorun nedir?"

"Da..."

"Da...?"

"Dikkatli ol, Kiyoka."

Miyo yüzündeki paniği belli etmemek için cevabını aceleyle ağzından kaçırınca gülümsedi.

"Yola çıkıyorum."

Kiyoka'nın uzun, açık kahverengi saçları, cesurca arkasını döndüğünde arkasında dalgalanıyordu. Yepyeni, açık mavi bir saç ipiyle bağlanmıştı.

Miyo bunu ona kısa bir süre önce, tüm o kargaşanın ortasında kaybolan mor saç ipinin yerine hediye etmişti. Kiyoka o zamandan beri her gün saçını bağlamak için onu kullanıyordu.

Neden o zaman bunu söyleyebilirdim...?

Miyo elleriyle her iki yanağını da kapattı ve ardından saçındaki tokaya dokundu.

Ne zaman Kiyoka'nın yenilenen evlilik teklifini kabul ettiği anı düşünse, yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu. O anın heyecanına kapılmış, ağzından birbiri ardına çirkin sözler çıkmasına izin vermişti.

"Seni seviyorum, sevgilim."

Böyle bir şey söyleyebilmiş garip olduğunu düşündü.

Açıkça "seni seviyorum" demek yeterince kötüydü, bir de üstüne ona evcil hayvan ismi takmak! Her şey o kadar inanılmazdı ki

cüretkar ve utanç verici.

Bu düşünceye daha fazla dayanamayan Miyo hızla mutfığa döndü ve kahvaltıdan sonra temizlik yapmaya başladı.

Huzursuzdu. Ama mutluydu. Onu daha mutlu edebilecek bir şey olup olmadığını sorgulayacak kadar.

koca olduklarında ne değişecekti?

Şu anda içinde bulundukları rahat durumun değişmesini istemiyordu ama Kiyoka ile daha da iyi bir ilişki kurma fırsatı varsa, o zaman bu noktaya ulaşmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

Zaman zaman yakın ve uzun geçmişteki acı olayları hatırlıyor ve bunlar kalbine gölge düşürüyordu.

Ama yine de, Miyo'nun göğsü daha önce hiç olmadığı kadar sıcaklıkla doluydu. Bu yüzden, kesinlikle...

Şu anda hissettiğim bu belirsiz huzursuzluk sadece sinirlerimden kaynaklanıyor olmalı, değil mi?

Göğsündeki bir çarpıntı gibi, ara ara gelen bir şeydi. Fark etmiyormuş gibi yaparsa, doğal olarak kendiliğinden kaybolacaktı, ama sadece hayal mi görüyordu?

Bulaşıkları bitirip çamaşırları yıkadıktan sonra Miyo temizlik yapmaya koyuldu. Zihnini boşalttığı ve son bir yılda çok tanıdık hale işlere odaklandığında, huzursuzluğunu ve utancını untabildi.

Aynı şey geçen yaz kâbuslar görmeye başladığında da olmuştu.

Bu şekilde düşündüğünde, hala her zamanki gibi aynı kişi olduğunu fark etti. Miyo kendine kızgınlıkla gülümsedi ve yerleri temizlemek için su çekmek üzere lavaboya yöneldi.

Tam o sırada dışarıda bir otomobilin motor sesini duydu.

"Günaydın, Miyo!"

Mutfak kapısından çıkıp evin önüne yöneldi ve orada şoförün Hazuki için yolcu kapısını açtığını ve Miyo'ya neşeyle el salladığını gördü.

"Günaydın, abla."

Miyo'nun müstakbel baldızı her zamanki gibi şıktı, açık sarı elbisesi bahar için mükemmel bir seçimdi. Her zamanki güç ve güzelliğini yansıtıyordu.

Miyo için bu tarz bir Batılı kıyafeti giymek hâlâ çok zordu. Her zaman Hazuki'yi örnek almıştı, bu yüzden onu görmek bile onu neşelendirmeye yetiyordu.

"Günaydın. Tahmin et ne oldu? Harika bir şey getirdim!"

Hazuki'nin yüzünde her zamankinden daha da güneşli bir ifade vardı. Kiyoka gibi onun da yüz hatları yakışıklı ve bozulmamıştı.

"Fantastik bir şey mi?"

Miyo şaşkınlıkla başını eğdi, düğün hediyeleri için kesinlikle çok erken olduğunu düşünüyordu.

"Merak etme, göreceksin," diye ısrar etti Hazuki, onu arkasından iterek girişten evin içine soktu.

Oturma odasına getirildikten sonra Miyo, Hazuki'nin karşısındaki alçak masaya oturdu.

Miyo kibar bir kadın olarak hâlâ deneyimsizdi ve düğün töreni ve ziyafet sırasında saygısızlık yapmaktan endişe ediyordu, bu yüzden Hazuki'den Kudou ailesine gelin giden bir kadının herkesin önünde nasıl davranması gerektiğini kendisine öğretmesini istemişti. Miyo,

Hazuki'nin bugün gelmesini bekliyordu.

Ancak, bu "fantastik" şeyin ne hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Um, bahsettiğin şey neydi?" "Tamam, tamam, sana göstereyim."

Hazuki tatami zeminindeki çantasını karıştırdı, bir defter çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Bakın, bir sürü gazete ve dergi kupürü yaptım! Hee-hee, eminim onları ilginç bulacaksınız."

"Vay be..."

Miyo defterin etrafındaki ipi çözdü. Tıpkı Hazuki'nin söylediği gibi, içinde gazete ve dergi makalelerinden çok sayıda kupür vardı.

Çeşitlilik gerçekten şaşırtıcıydı - büyük manşetlerden daha küçük köşe yazılarından alıntılara kadar her şey vardı.

"Bunların hepsini kendin mi yaptın?"

"Aynen öyle. Ama bunu yaparken çok eğlendim, bu yüzden endişelenmene gerek yok, tamam mı? Demek istediğim, düşününüz hakkında o kadar çok haber yapıldı ki! Hepsini toplamak istemekten kendimi alamıyorum," diye neşeyle cevap verdi Hazuki, kendisiyle biraz gurur duyuyor gibiydi.

Miyo gergin bir şekilde açık deftere baktı.

Kiyoka biraz ünlü biri olduğu için, Miyo düşünlerinin halk arasında çok konuşulduğunu biliyordu. Aslında, Kiyoka ona gazetecilerden gelen röportaj taleplerinden bıktığını söylemişti.

Ama basın düşünleri hakkında ne diyordu?

Miyo meraklıydı. Meraklıydı ama korkuyordu. Bilinçsizce nefesini tutarak makaleleri hafifçe taradı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gazete makaleleri çoğunlukla son birkaç ayda yaşanan ve tüm imparatorluğu sarsma tehdidinde bulunan olaylarla ve bunların Kiyoka'nın kendi konumunu nasıl etkilediğiyle ilgiliydi. Buna karşılık, dergi makaleleri neredeyse tamamen hafif dedikodulardan oluşuyordu.

"kötü bir şey yazmıyor, değil mi?"

Miyo'nun makalelere göz atacak cesareti yoktu, bu yüzden sadece kısaca göz gezdirdi. Yine de okuduklarına bakılırsa, makaleler beklediğinden çok daha az kışkırtıcıydı. Rahat bir nefes aldı.

Hazuki eğlenerek kıkırdadı.

"Yapma Miyo, seni bilerek üzecek bir şey göstereceğimi mi sanıyorsun? Yüzde yüz gurur verici olması gerekmiyor, ama çoğunlukla hükümet veya ordu hakkındaki görüşler, sana veya Kiyoka'ya kişisel olarak saldıran bir şey değil."

"Çok rahatladım."

Neyse ki, Kiyoka'nın geçici olarak tutuklanması konusu defalarca asılsız suçlamalar olarak rapor edildi.

Bir hain olarak iftiraya uğramaktan kurtulmuştu.

Bunun yerine, Naoshi Usui gibi bir kişinin orduyu ve hatta imparatoru manipüle ederek ülkeyi tehlikeye sürükleyebildiği eleştirileri, böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için hükümete odaklandı.

Çok az insanın Armağanların ya da Armağan kullanıcılarının varlığına inandığı modern çağda, Usui'nin Yetenekli Cemaati ve onların barışı koruma ekipleri sadece dini bir grup olarak algılanıyordu, başka bir şey değil, ama bu da hükümeti bir grup sivil tarafından sarsıldığı için suçlayan bu kadar çok sesin çıkmasının nedeniydi.

Ne olursa olsun, gazeteler Kiyoka'yı sahte suçlamalarla tutuklanmasına rağmen Usui'nin darbesine karşı mücadele ettiği ve masumiyetini kanıtladığı için övüyordu. Ayrıca Miyo'yu rahatlatan evliliği için de birçok kutsama vardı.

Ama iş dergilerdeki dedikodulara gelince.

Bütün bunlar da ne?

Manşetler hem boyut hem de içerik olarak çok büyüktü: HER YERDE ASIL KIZLARIN GÖZYAŞLARI!; SAYISIZ KADIN ADIL SOYLUNUN DÜĞÜN HABERİYLE BAYILDI!; BİRÇOK KADINI GÖZYAŞLARINA BOĞAN ASIL OĞUL SONUNDA YERLEŞTİ.

"Gördün mü, komik değiller mi?"

Hazuki yan tarafını tutarak kıkırdadı.

Makalelerde, daha önce Kiyoka ile olan nişanlarını iptal ettiren genç kadınların ayrıntılı ve Kiyoka'ya gizliden gizliye özlem duyan isimsiz kadınların ağıtları büyük bir mizahla anlatılıyordu.

"Bu... gerçekten gülmem gereken bir şey mi...?"

Miyo başlıklar hakkında karışık duygulara kapıldı ve hafifçe kaşlarını çattı. Makalelerin yazarları oldukça tuhaf sonuçlara varmışlardı,

"Böylesine hevesli biriyle partner olmayı ummadan önce ilişkiyi derinleştirmek için çabalamak gerekir" ve "Kişi yetiştirilme tarzıyla yetinmemeli ve hırslarını daha da yükseklere taşımalıdır" gibi oldukça sert ifadeler içeren yazılar kaleme aldı.

Hatta bir yazar makalesini "Bu genç soylu kadınların taşıdığı derin kızgınlığın Kudou soyuna zarar verebileceği ihtimalinden endişe ediyorum" diyerek bitirdi.

"Elbette makalelere gülebilirsiniz," dedi Hazuki. "Zaten bu yüzden hepsini sana getirdim. Ayrıca, tüm o genç kızlara karşı bu kadar soğuk davrandığı ve ne kadar acımasız olduğuna dair dedikoduların yayılmasını sağladığı için bunun yarısı Kiyoka'nın kendi suçu. O evlilik tekliflerinin çoğunu daha dostane bir şekilde geri çevirebilirdi; bu kesin."

Hazuki aklından geçenleri açıkça söylemekte asla başarısız olmadı.

Ancak, Miyo ve Kiyoka'nın evlenmek üzere olduğu şu günlerde, makalelerin komik bölümlerden başka bir işe yaramadığı konusunda haklıydı. Miyo, Hazuki'nin bunu ifade etme biçimine biraz kıkırdamadan edemedi.

Hala.

Kiyoka, Hazuki'nin belirttiği gibi durumu idare etme konusunda daha hassas davransaydı, Miyo muhtemelen şu anda burada olmazdı.

En başta Kiyoka'yla bir şansı olmasının tek nedeni, onun tüm o kadınları gözyaşları içinde bırakmış olmasıydı.

"Oh, bu gördüğüm rahatlama ifadesi mi?"

Hazuki bunu ettiğinde Miyo'nun yüzü kızardı. "Rahatlama mı? Hayır, tabii ki hayır..."

"Sorun yok, değil mi? Siz ve Kiyoka birbirinizi seçtiniz ve birbiriniz tarafından seçildiniz. Bu noktaya gelene kadarki süreç ne olursa olsun, partnerini sizin kadar düşünen biriyle tanışmak mutluluk verici. Bununla gurur duyabilirsiniz."

"Teşekkür ."

Makalelerde işaret edilen ayrıntılar ne olursa olsun, pek çok kişi Kiyoka ve Miyo'nun düğününü kutsuyordu. Dedikodu haberlerinde bile birlikteliklerini kutlamak için önemli miktarda yer ayrılmıştı.

Bu kadar çok insanın kendisi hakkında bilgi sahibi olduğu düşüncesi onu önce utandırır da, içini bir mutluluk duygusu kapladı

Çünkü sonunda Kiyoka'nın karısı olacağı günün yaklaşımakta olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

"...Bu bende kalsa sorun olur mu?" Miyo kararını vererek sordu. Hazuki gözlerini kırptırdı.

"Elbette sorun değil, ama senin için pek komik değildi, değil mi?" Hazuki onun kısa süreli kararsızlığını anlamıştı.

Yine de Miyo, Hazuki onu düşündüğü ve kupürleri ona verdiği için mutluydu. Miyo bu makaleleri saklamayı asla düşünmezdi; aslında, muhtemelen en başta onları okumazdı bile.

Bundan on yıl sonra, gülünecek güzel hatıralar olacakları kesin.

"Tabii ki istiyorum. Bu makaleleri toplamak için onca zahmete katlandın. Bir gün geriye dönüp baktığımda, şu anda ne hissettiğimi hatırlamama yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Benim! Sheesh, Miyo! Sen sadece, sen sadece çok fazlasın...!"

Hazuki'nin sözleri boğazında düğümlendi ve iki eliyle yüzünü kapattı. Birkaç dakika sakinleştikten sonra, "Peki o zaman," dedi ve her şeyi tamamen değiştirerek Miyo'ya doğru parlak bir gülümseme gönderdi.

Sanki şimdi konuşmanın asıl konusuna geçeceklerini söylemeye çalışıyordu.

"Konuyu değiştirmek istemem ama işler nasıl? Tören yaklaşıyor ve sen ve Kiyoka bu şekilde aynı çatı altındasınız, yani... ikiniz de birbirinize karşı daha da tutkulu hale mi geldiniz?"

"P-tutkulu-"

Bu kez Miyo kulaklarının ucuna kadar kıpkırmızı oldu ve olduğu yerde dondu kaldı.

"Çok mütevazı olduğunuzu söyleyerek sorudan kaçmaya da çalışmayın. Bunun için artık çok geç. Peki o zaman, nasıl? Yataklarınızı yan yana dizerek uyuma vaktiniz gelmedi mi?"

"Ne-ne-ne? Yapamazdım!"

Başı kaynayacak kadar sıcak hissetti ve düşünceleri kontrolden çıktı. Hazuki neden böyle bir soruyu bu kadar sakin bir şekilde sorabiliyordu?

Miyo bu durumu hayal etmediğini söylese yalan söylemiş olurdu ama yine de buna henüz tam olarak hazır değildi. Yatakları yan yana dizilmiş halde uyumak söz konusu bile olamazdı.

Daha önce bir kez böyle bir duruma düşmüş olsalar da, soğukkanlılığını tamamen kaybetmişti, bu yüzden Hazuki'nin bahsettiği türden bir atmosfer yaşamamıştı.

Bunun da ötesinde, Kiyoka'nın tanıdığı Kiyo ile aynı yatağı paylaştığı ve sonrasında Kiyoka'nın bilincinin Kiyo'nunkiyle bağlantılı olduğunu keşfettiği için hâlâ utanç duyuyordu.

"Oh, hadi ama, bu olmaz. Er ya da geç her şey böyle olacak, bu yüzden bir an önce alışmalısın."

"Buna nasıl alışabilirim ki...?"

Birlikte yaşamaya başladıktan bir yıl sonra bile, nişanlısıyla aynı mekânı paylaştığı zamanlarda sık sık soğukkanlılığını kaybediyordu.

Kalbi bütün bir gece buna dayanamazdı.

"Kiyoka da sana gerçekten iyi bakmak istiyor. Yani, anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapardım."

"Kiyoka en başından beri hep nazikti..."

Hazuki başını, kıpkırmızı yüzünü gizlemek için gözlerini indirmiş olan Miyo'ya doğru eğdi.

"Hey, Miyo."

"Evet?"

"Kiyoka'nın yanındayken oldukça sert olabildiğini fark ettim. Bunu değiştirmeyi hiç düşündün mü?"

Miyo irkildi.

Hazuki düşünmek istemediği bir konuyu daha gündeme getirince dondu kaldı ve gözlerini yere dikti.

"En başından beri bu şekilde davrandın, değil mi? Ama sanırım bu mantıklı - nişanlılığınızın başlangıcında, bahse girerim onu nişanlınızdan çok evin efendisi olarak görüyordunuz, değil mi?"

"*Urk...*evet."

Hazuki tam isabet kaydetmişti.

Kiyoka'ya ilk kez "sevgilim" dediğinden beri bunu düşünüyordu.

Miyo bu eve ilk geldiğinde, Kiyoka'nın karısı olabileceğini bir an bile düşünmemişti. Kovulmaya ve hatta öldürülmeye hazırdı, bu yüzden bir hizmetçi gibi muamele görmenin daha iyi sonuçlardan biri olacağına inanmıştı.

Bu yüzden, onu kırmamak için, ona saygılı bir şekilde hitap etmeye çalışmıştı.

Ancak bu noktada, onunla konuşma şekline alışmıştı. Onun yanında daha az resmi olma fikrine direnç gösteriyordu ve bunu değiştirecek cesareti yoktu.

"Sadece bir kez, onun yanında gevşeyebildim... ona 'sevgilim' diyebildim."

"Oh, bu mükemmel, değil mi? Ona böyle hitap etme fikrine bayıldım. Bugünlerde diğer evli çiftlerin yaptıklarına çok benzediğini söyleyebilirim."

"Ama bunu bir daha söyleyebileceğimden emin değilim..."

Miyo şu anda yüzünün berbat durumda olduğunu tahmin ediyordu. Hazuki'ye bakmayı kendine yediremiyordu.

Alev alacak kadar kırmızı olduğundan emindi, artık masum ya da sevimli olarak açıklanamazdı.

"Miyo."

Hazuki'nin kendisine ciddiyetle hitap duyan Miyo tereddütle başını kaldırdı. Orada, kibar kadın akıl hocasının nazik, sevimli gülümsemesini gördü.

"Neden pratik yapmıyoruz?"

"Ne?"

Miyo, Hazuki'nin ona ne söylediğinden emin değildi. Pratik mi? Tam olarak ne pratiği?

Anlıyordu ama istemiyordu, bu yüzden beyni bu fikri reddetti. Miyo boş bir şaşkınlıkla otururken, Hazuki ona bir tanrıçanın gülümsemesini verdi.

"Onun yanında sonsuza kadar bu kadar resmi olamazsın. Dinle, annem bile normalde babama 'Tadakiyo' der, ama ikisi baş başa kaldıklarında ona karşı daha rahat davranır ve 'canım' diye hitap eder."

"Annem ona öyle mi diyor?"

"Çileden çıkarıcı, değil mi? Onun bu yanından hep hoşlanmamışımdır. Kendimi bildim bileli gözü sadece babamdaydı, onunla ilgilenir, bana ya da Kiyoka'ya hiç ilgi göstermezdi."

"..."

Hazuki'nin gülümsemesi gittikçe daha korkunç bir hal alıyordu.

"Tüh, biraz konu dışına çıktım. Her neyse, bence ona 'sevgilim' demeye çalışmalısın, böylece sana daha doğal gelecektir."

Alıştırma yap. Kiyoka'ya "sevgilim" demeye çalış. Bunu nasıl yapacaktı? Tek başına oturup bunu tekrar tekrar söylemek onun için imkânsızdı.

"Bu konuda acele etmeyebilirsin, ama en kısa zamanda olmasını sağla, tamam mı?"

Hazuki'nin hiç acele etmiyormuş gibi görünen sert hatırlatması karşısında Miyo sadece sessizce başını sallayarak onaylayabildi.

"Biliyor musun... Gerçekten de burayı devralmak istemiyorum." Godou'nun acınası sesi ofiste yankılandı.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonundaydı. Şu anda komutanın ofisinde iki masa vardı. Kiyoka'nın kullandığı ilk masa her zaman oradaydı. Diğer Godou içindi. Birim üyeleri ikinci masayı bir yerlerden bulup getirmiş ve onun için hazırlamışlardı.

Az önce çaresizlik içinde haykıran Godou, yüzüstü masasının üzerine yığıldı.

"Bu belgelerin devralmayla hiçbir ilgisi yok. Şikayet etmeyi bırakın ve bunları işleme koyun."

Astina göz ucuyla bile bakmayan Kiyoka, kalemni önündeki evrakların üzerinde gezdirmeye devam etti.

Şu anki iş yükü çoğunlukla normale dönmüştü - gariplikler içeren konularla ilgileniyordu. Ancak, Üstün Yetenekliler

Cemaat krizi, normal vaka yüklerinin oldukça artmasına neden olmuştu ve tüm bunları işlemek önemli miktarda zaman ve enerji alıyordu.

Görünürde bir sonu , değil mi?

Olayı takip eden haftalar içinde bir noktada, pencerenin dışındaki manzara kış görüntüsünden bahar görüntüsüne dönüşmüştü. Uzaktan bülbülün hafif beceriksiz ötüşünü duyan Kiyoka, masasından başını kaldırıp ufka doğru uzanan puslu mavi gökyüzüne baktı.

Tüm bu olayın -Usui'nin darbe girişiminin- üzerinden fazla zaman geçmemişti ama hem bedeni hem de ruhu donduran kışın izleri çoktan silinmişti.

"Hâlâ kabul etmedim, tamam mı?"

Godou asık suratla homurdandı.

"Peki görevimden istifa etmek için sizin onayınıza ihtiyacım var mı?"

"Kesinlikle öyle. Eminim bir sonraki komutan ben olacağım, değil mi?"

Kiyoka ona cevap vermedi.

Kiyoka birim komutanlığı rolünü düşündüğünde, Godou'nun babası Itsuto'nun son anları hep aklına gelirdi. Itsuto bir zamanlar Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne komuta etmiş ve Dünya Örümceği olarak bilinen güçlü bir grotesquerie ile karşı karşıya geldikten sonra görev sırasında öldürülmüştü.

Kaçınılmaz olarak, Kiyoka da Itsuto Godou'nun ona bıraktığı sözleri düşünecekti.

"Bunu sana yüklediğim için özür dilerim."

Bunu söyledikten sonra ışık Itsuto'nun gözlerini terk etti. Her şey hâlâ çok netti: Itsuto'nun yüzündeki yaralar, titreyen dudakları ve sesi ve kısa, zayıf nefesleri.

Kiyoka'ya tam olarak ne giydirdiğini hiç söylememişti. Ama Itsuto bunu açıkça söylememiş olsa bile, Kiyoka onun ne demek istediğini kolayca anlamıştı.

Itsuto'nun ona yüklediği görevlerden birinin de Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanlığı olduğunu biliyordu.

Bu yüzden imparatorluk üniversitesinden mezun olmasına rağmen, eş zamanlı zorlu subaylık sınavına girmiş ve daha önce sırtını döndüğü kariyer yoluna, yani askerliğe başlamıştı.

Elbette, yapması gereken şey buydu. En azından Kiyoka böyle düşünüyordu.

"Itsuto'nun şimdiye kadar beni rahat bırakmaya hazır olacağını düşünmüştüm. Gerçekten, yüreğimi ortaya koymadan devam etseydim muhtemelen beni azarlardı."

"..."

Kiyoka sessizliğe gömülmüş olan Godou'ya döndüğünde, astının gözlerini kocaman açmış ve ne diyeceğini bilemez bir halde kendisine baktığını gördü.

"Ne?" Kiyoka sordu.

"Babam Kiyo-er, Komutan hakkında konuştuğunuzu duymayalı uzun zaman oldu diye düşünüyordum. Beni hazırlıksız yakaladı."

"Ve bana böyle seslendiğini duymayalı uzun zaman oldu."

Gülümsemekten kendini alamadı. Çok eskiden, şimdi hatırlayamayacağı kadar eskiden, Godou, daha doğrusu Yoshito, Kiyoka'ya sık sık bu şekilde hitap etmişti.

İlk tanıştıklarında Godou çok gençti ve olgunlaştıktan sonra yurtdışında okuduğu için Kiyoka onunla o kadar yakın değildi. Ancak Itsuto'nun oğlunu işe getirdiği zamanlar gibi ara sıra yollarının kesiştiği anlarda Godou gözlerinde parıltılarla Kiyoka'ya bakar ve ona "Büyük Kardeş Kiyo" diye seslenirdi.

Bununla birlikte, Godou yetişkinliğe eriştikten sonra yeniden bir araya geldiklerinde, Kiyoka adamın büyük nefretiyle karşılaşmıştı.

"Ne olursa olsun, *hiçbir* koşulda ağzımdan kaçırmayacağıma ve sana böyle hitap etmeyeceğime kesinlikle emin oldum. Aww, kahretsin, belki de bu, tüm inlemelerime rağmen içimde bir parçanın

zaten kabul edildi o sen değil gidiyor için olmak ve artık komutan değil. Ugh, ne kadar sinir bozucu."

Godou suratını asmaya ve başını öne eğmeye devam ederek masasındaki belgeleri gönülsüzce .

"Ellerini hareket ettirmeye devam et. Senden istediğim gibi personel dağılımını tamamladın mı?"

"Ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum."

"Acele et ve bitir şu işi."

Kiyoka günlerini daha ne kadar geçirecekti? Kendini istemeden de olsa düşüncelerin içinde kaybolurken yakaladı.

Kiyoka komutan olduğunda, ruh halinin bu şekilde değişeceğini hiç düşünmemişti.

Orduya katıldıktan sonra, bir askerin hayatını yaşayacağını ve bir asker olarak öleceğini varsaymıştı. Kendini o kadar teslim etmişti ki, askerlikten sonraki hayatı hayal bile edemiyordu.

Ancak sevdiği kadın, kendisini orduya adarken ilgilenemeyeceği karmaşık bir durumdaydı.

Miyo'nun yeteneklerini kullanmak gibi bir niyeti olmayabilirdi ama Usui meselesinin de açıkça ortaya koyduğu gibi, tüm dünya Rüya Görme Yeteneği'ni rahat bırakmayacaktı. Kiyoka bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmüyordu.

İkinci ya da üçüncü bir Usui'nin gelmeyeceğini kesin olarak söyleyemem.

ortaya çıktı.

İş başa düştüğünde, Kiyoka Miyo'yu korumayı asker olmaktan daha çok istiyordu. Onu güvende tutabilmek ve destekleyebilmek için onun yanında olmak istiyordu.

Başka bir deyişle, Kiyoka'nın askeri bir subay olarak görevleri bir dayatmaya dönüşmüştü.

"...bir hayatınız var, değil mi Komutan? Eminim Miyo ile birlikte evde her türlü şeyi yapıyorsunuzdur, değil mi?"

"Yine mi bu?"

"Yani, komutanlığı devralırsam nasıl evlenebileceğim ki?! Çok meşgul olacağım!!" Godou saçını başını yolarak ağladı.

Ne yazık ki Kiyoka onun söylediklerini tam olarak yalanlayamadı. Kiyoka ilk komutan olduğunda, yeni görevleri tüm zamanını almıştı. O kadar bunalmıştı ki istasyonda uyumaya başlamıştı.

"Bu tamamen ne kadar çaba harcamak istediğinize bağlı."

"Hadi ama, burada açıkça endişelerimi geçiştiriyorsun!"

Godou istediği kadar şikayet edebilirdi ama Kiyoka'ya evlilik ve benzeri konulardan bahsetmek en başından bir hataydı. Her ne kadar bununla gurur duymasa da, Kiyoka sevecenlik konusunda o kadar zayıftı ki, yirmi yedi yaşına gelene kadar bir eş bulamamıştı.

"Bahse girerim Miyo'yu aşağı itiyor ve onunla yatıyorsun, değil mi?! Senin konumundaki biri benim burada nasıl hissettiğimi nasıl anlayabilir?!"

"Hayal kurmayı bırak."

"Gaah, çok kışkandım! Dayanamıyorum!"

Kiyoka, oturduğu yerden fırlayıp öfke nöbeti geçirmeye hazır görünen astına bakarak iç geçirdi.

"Yeter artık. Ben böyle bir şey yapmadım." "Ha?"

Godou inanılmaz bir şeye tanıklık ediyormuş gibi ona baktı.

"Görmedin mi? Hiç mi?"

"Hayır, hayır. Özel hayatımı unut ve burnunu sokmayı bırak. Ve fantezilerini kendine sakla."

"Durun, Komutan! Bana bir korkak olduğunu mu ?"

Kiyoka bile böylesine küstahça bir söz karşısında kendini tutamadı.

Bu kesinlikle Godou'yu ilgilendirmezdi. Bu nedenle Kiyoka, Godou'ya astının daha önce hiç duymadığı türden bir dayak attı.

Yemeklerini bitiren Miyo ve Kiyoka ellerini birleştirdi.

"Yemek için teşekkürler."

"Hoşuna gitmesine sevindim."

Geçtiğimiz yıl boyunca Kiyoka ile tekrarladığı yemek saati rutini Miyo'ya her şeyden daha fazla teselli veriyordu.

Tam o sırada, Miyo aniden yemek sırasında açmayı unuttuğu bir konuyu hatırladı.

"...K-Kiyoka."

"Sorun nedir?"

Hazuki'nin o öğleden sonra söyledikleri aklının bir köşesinde dolaşüyor ve Kiyoka'ya hitabının kulağa doğal gelmemesine neden oluyordu. Kiyoka biraz şüpheli bir bakışla karşılık verdi.

Ablam beni lanetledi, değil mi?

Ona "sevgilim" demesi mümkün değildi ama bir an tereddüt etmişti.

Sonuç olarak Miyo, Kiyoka'ya her hitap edişinde kuşkulu davranmaya başlamış, artık onunla konuşurken hafifçe tereddüt ediyordu.

"Şey, yarın çıkıyorum," dedi Miyo, ikilemini gizlemek için panikle hızlı hızlı konuşarak.

Bu arada, bu bir yalan değildi; aslında onunla konuşmak istediği şey buydu.

"Nerede?"

Biraz şaşırmış görünen Kiyoka, kaşlarını çatmadan önce bakışlarını kaydırdı. Miyo onun beklenmedik hoşnutsuzluğunu sinir bozucu buldu.

Bir an için onu kızdırmış olabileceğinden endişelendi ama yakından incelediğinde üzgün görünmüyordu.

Zihnini sakinleştirerek soğukkanlılığını korudu ve cevap verdi.

"Bayan Shioze'nin evine, yurt dışından bir şefi yemek kursu vermesi için davet etti. Ablam onunla birlikte gitmemi istedi."

"Ahh, Shiozeler... Sanırım bu iyi olacak."

Kiyoka hafif bir hoşnutsuzlukla içini çekti. Hazuki'nin tanıdığı bir aileydi bu, dolayısıyla Kiyoka'nın da onları tanınması doğaldı. Cevabı kabul etmiş görünüyordu.

Görünüşe göre, gerçekten de sadece Miyo'nun güvenliği için endişelenmişti, o kadar.

Umarım şimdilik ona böyle hitap etmemden rahatsız olmaz.

Kiyoka'ya, onun için bir evcil hayvan ismi kullanma konusundaki tereddütlerini dürüstçe açıklaması imkansızdı.

"Öğle yemeğinden sonra eve döneceğim. Daha önce hazırladığım hiçbir şeye benzemeyen tatlara sahip yemeklerin nasıl yapıldığını öğreneceğim."

"Gerçi senin yemeklerinden hiç memnun olmadığımı hissetmedim," dedikten sonra yüzüne çelişkili bir ifade geldi. "Ablamla yemek yapmak mı? Ciddi misin sen?"

Miyo ne diyeceğini şaşırdı.

Kiyoka'nın endişeleri haklıydı. Gerçekten de Hazuki düpedüz berbat bir aşçıydı.

Aşçılık becerileri "berbat "ın da ötesindeydi - yemek yapma konusunda o kadar kötüydü ki, sanki tanrılar hiç yemek yapmamasını sağlamak için mutfaktaki tüm yeteneklerini elinden almışlardı.

Miyo ondan ilk elden bir yemek yememişti ama daha önce bir şeyler görmüştü.

Tam olarak ne zamandı? Miyo'nun Hazuki'yle ilk tanışmasından sonra, Hazuki'nin Miyo'ya kötü yemek pişirme becerilerinden bahsetmesinden kısa bir süre sonra olabilir.

Geçen yaz, Hazuki Miyo'ya kibar bir kadın olmakla ilgili her şeyi öğretirken, Miyo biraz mola vermek için ikisine de öğle yemeği hazırlamaya gitmiş ve Hazuki'den kendisi için *somen* eriştesi kaynatmasını istemişti.

Hazuki'nin tek yapması gereken bir tencerede suyu ısıtmak, su kaynadıktan sonra erişteleri içine yerleştirmek ve bir çift yemek çubuğuyla çevirmektir. O sırada Miyo, bu kadar basit ve kısa bir işlemi berbat etmenin imkansız olacağını düşündü.

Ne kadar da .

Olayların inanılmaz bir şekilde gelişmesiyle Hazuki, tencereye girene kadar gayet iyi durumda olan *somen* eriştesini acınacak bir hurda yığınınına dönüştürdü.

Hazuki onlarla işini bitirdikten sonra, zaten ince olan erişteler tamamen parçalanmış, küçük beyaz un şeritlerine dönüşmüştü. Miyo onların süzgeçteki boşluklardan kayarak mutfak lavabosunun her tarafına yayıldığını görmenin şokunu asla unutamayacaktı.

"Şaka yapıyorsun... Erişte bile kaynatamıyorum, değil mi?"

Her zaman neşeli olan Hazuki bile bu manzara karşısında şaşkına dönmüş ve hüzünlenmişti.

Somen eriştelerinin de uzun süre kaynatılmasına gerek yoktu. Bu süre zarfında Miyo birkaç kez Hazuki'ye bakmış ama onun da yanlış bir şey yaptığını fark etmemişti.

Yine de eriştesi mahvolmuştu.

Miyo sonuçlara şaşırmakla kalmamıştı; tüyleri diken diken olmuştu. Bu fenomen bir şekilde doğaüstü görünüyordu.

Hazuki'nin mutfaktaki beceriksizliği neredeyse bir tür hediye idi.

Ancak Miyo, yaklaşan bu yemek kursunda katılımcıların yemek hazırlama şanslarının aslında oldukça sınırlı olacağını duymuştu. Belirli görevleri paylaşmaktan ve kendileri için pratik yapmaktan biraz daha fazlasını yapacaklardı.

Bu Hazuki'nin karışmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Sonunda Miyo Kiyoka'ya cevap verdi. "Şef her şeyi açıklarken bir gösteri sunacak ve sanırım biz de çoğunlukla izliyor olacağız... Sanırım. Muhtemelen."

Miyo, Hazuki için üzülüyordu ama cümlesinin sonunda kararsız görünmekten de kendini alamıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kız kardeşim mutfakta berbat olabilir ama *başkalarının* yemeklerini mahveden bir yeteneği yok."

Miyo, Kiyoka'nın cevabıyla garip bir şekilde rahatladığını hissetti. Belli ki Hazuki'nin yemek pişirememesini bir tür doğaüstü güç olarak düşünen tek kişi o değildi.

Sohbetin sona ermesiyle birlikte Miyo yemekten sonra ortalığı toplamaya başladı.

Sofra takımlarını topladıktan ve kişisel tepsi istifledikten sonra, duvara yasladığı büyük *chabudai* masasını eski konumuna geri getirdi. Oradan da

tepsi masalarını mutfağa götürdü, biraz su kaynattı ve yemek sonrası çayını hazırladı.

Çay fincanları ve çaydanlığın bulunduğu tepsiyi taşıyarak oturma odasına döndüğünde Kiyoka'yı açık bir deftere bakarken buldu.

Hazuki'nin o öğleden sonra getirdiği kupür koleksiyonuydu.

Kiyoka'nın kız kardeşi eve gittikten sonra Miyo onu bir rafın üstüne bırakmıştı.

"Um, Kiyoka, o defter..."

Miyo, Kiyoka'nın dedikodu ve yarı gerçeklerle dolu makaleleri görmekten memnun olmayacağından emindi. Daha önce hemen odasına kaldırmadığına pişman oldu.

Onun ikircikli nasıl yorumlayacaktı?

"Bunların hepsinin ablamın işi olduğuna eminim. Yine mi bu saçmalık?"

Kiyoka sadece içini çekti ve defterin sayfalarını çevirirken sıkılmış görünüyordu.

"Size böyle yakışıksız bir şey gösterdiğim için özür dilerim."

"Ha? Ona bakmaya karar veren bendim. Bunun için özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Kiyoka defteri uzun parmaklarının arasına aldı -güzel ama bir askere yakışan sertlikte- ve kapadı. Bu basit hareket bile zarifti ve yetiştirilme tarzının kalitesini ortaya koyuyordu.

Düğünleri yaklaştıkça, onun her küçük hareketinin daha da farkına . Her biri çok sevimliydi.

"Daha da önemlisi, bu konuda iyi misin Miyo?" "Ne?"

"Buna alışık değilsin, değil mi? Böyle zevksizce bakılmaya. sizi germiyor ya da rahatsız etmiyor, değil mi?"

Kiyoka'nın sessiz bakışlarında bir endişe tonu yükseldi ve bu onun için uygunsuz olsa da, onun endişesinden azıcık da olsa mutlu olduğunu hissetti.

Miyo gülümsedi ve başını salladı.

"Hayır. Hakkımda çok fazla şey yazılmadı. Bunların hiçbirisi sizi rahatsız etmediği sürece, ben iyiyim."

Makaleler Miyo hakkında yaşı ve Saimorilerin kızı olduğu gerçeğinden başka pek bir şey söylemiyordu.

Miyo'nun yanıtı Kiyoka'nın yüzüne şefkatli ve rahatlamış bir gülümseme getirdi.

"Her şeye biraz alıştım. Bu noktada hiçbir şey beni rahatsız edemez. Ayrıca..."

Kiyoka aniden sessizliğe gömüldü.

Sorunun ne olduğunu merak eden Miyo, fincanlara çay doldururken başını kaldırıp baktı. Gördüğü şey karşısında şaşkınlıkla gözlerini açmaktan kendini alamadı.

Açık kırmızı yanaklar ve garip bir şekilde yüzünü kaçırın gözlerle karşılaştı. Kiyoka, malikanesinde inzivaya çekilmiş, soylu bir hanımefendinininki gibi mahcup bir ifade takınıyordu. Büyüleyiciydi.

Sonraki sözcükleri düzgün dudaklarından çıkmakta zorlandı.

"Hayatımdaki insanlar ve nişanım gerçeği bildiği sürece kimsenin hakkımda ne söylediği umurumda değil."

Normalde, her şeyi şekilde kelimelere dökmezdi. Miyo şaşkına dönmüştü; onun da her şeyi bu kadar net anlatmasını beklemiyordu.

Sonra sanki baş dönmesi gibi görüşü yalpaladı ve yavaş yavaş ısındığını .

"Oh, anlıyorum..."

"Doğru, çayı döküyorsun."

"*Eek!*"

Gözlerini dikmiş bakarken, doldurduğu çay Kiyoka'nın bardağının ağzını aşmış ve tepsiye başlamıştı.

Miyo çaydanlığı hızla yere bıraktı ve çayı bir bezle sildi.

Ancak o zaman kalbinin inanılmaz bir şekilde çarptığını ve ellerinin titrediğini fark etti. Sanki önündeki her şey dönüyormuş gibi hissediyordu.

"İyi misin?"

"Ben... Ben iyiyim!" diye cevap verdi, huzursuzluğu azalma belirtisi göstermese de.

Kalbim durmayacak, değil mi?

Kiyoka ile birlikte vakit geçirmeyi seviyordu ve bu onu rahatlatıyordu. Yine de neden böyle zamanlarda her şeyden çok kaçmak istiyordu?

Birinin, herhangi birinin onu kurtarmasını diledi.

"Buraya ver. Ben silerim."

"Hayır, ben yaparım!"

Kiyoka, Miyo'nun aklını kaçırmasını izlemeye dayanamayarak bezi ondan almaya çalıştı. Ama müstakbel kocasına böyle bir şey yaptırması mümkün değildi.

Miyo hemen kumaşı şiddetle arkasına çekti. Elinin peşinden gidip ona doğru eğilen Kiyoka çok fazla yaklaştı.

"Nh, heep!"

O anda Miyo'nun dudaklarından acıklı bir çığlık kaçtı.

Momentum onu geriye doğru savurdu ama tam sırt üstü düşmeden önce Kiyoka onu ayakta tutmak için kolunu arkasından uzattı; bu da onları kucaklaşmakla yere itilmek arasında garip bir pozisyona soktu.

Yüzü çok yakındı. Vücudu da öyle... Hatta neredeyse birbirlerinin tam karşısındaydılar.

"Nasıl gidiyor? Tören yaklaşıyor ve sen ve Kiyoka bu şekilde aynı çatı altındasınız, yani... ikiniz de karşı daha da tutkulu mu oldunuz?"

"Çok mütevazı olduğunuzu söyleyerek sorudan kaçmaya da çalışmayın. Bunun için artık çok geç. Peki zaman, nasıl? Yataklarınızı yan yana dizerek uyuma gelmedi mi?"

Yengesinin sözleri zihninin bir köşesinde tekrar yankılandı. Ama şu anda bu konu üzerinde derinlemesine düşünecek durumda değildi.

"K-Kiyoka."

"Zamanı gelmedi mi...?"

Kiyoka, Miyo'nun kendisine anlamsızca hitap etmesine aldırmadan yüzünü onunkine daha da yaklaştırdı. Ve sonra.

"Bana daha yakından mı hitap ediyorsunuz?"

Kaynayan zihni zar zor çalışıyor olsa da, bu sözlerin Hazuki'nin daha önce onunla konuştuğu şeyle aynı anlama geldiğini söyleyebiliyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Şey, ben sadece..."

Kiyoka, Miyo'yu yavaşça tataminin üzerine yatırdı ve vücudu tamamen Miyo'nun üzerinde asılı halde ona baktı.

İnce ipek teller gibi mükemmel düzlükteki saçları omuzlarından aşağıya dökülüyor ve bir gölge oluşturuyordu. Ona bakarken gözleri sakindi ama yine de belli belirsiz bir sıcaklık barındırıyordu.

"Bana 'sevgilim' demeyecek misin? Daha önce yaptığın gibi."

Miyo'nun duyularının her biri, hiç de ağır ya da sert olmamasına rağmen, yalnızca nefeslerine odaklanmıştı.

Şaşkınlık içinde nişanlısının yakışıklı yüzüne baktı. Kalp atışlarının kulaklarının derinliklerinde bir alarm zili gibi çarptığını duyabiliyordu.

Ne kadar süre öyle kaldıklarından emin değildi, birbirlerinin bakışlarına kilitlenmişlerdi.

Nedense, ne üzüntüden ne de mutluluktan, gözleri yavaş yavaş yaşlarla dolmaya başladı.

"Kiyoka... Ben..."

"Miyo?"

Gözlerinde biriken yaşlar damlacıklara dönüşüp şakaklarından aşağı dökülürken bir nefes verdi.

Bir anda Kiyoka'nın gözleri sanki soğuk suyla ıslatılmış gibi açıldı.

Sonra, kederle umutsuzluk arasında bir ifade takınarak, çok açık bir panik ve şaşkınlık içinde Miyo'dan uzaklaştı.

"Özür dilerim. Bunu

yapmamalıydım." "Hiç de değil."

Alışılmadık derecede aceleci özüne bakılırsa, Miyo bile Kiyoka'nın soğukkanlı olmadığını açıkça anlayabiliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve damlayan gözyaşlarını eliyle sildi.

"Miyo, özür dilerim... Çok hızlı hareket ediyordum."

Sorun bu değildi. Kiyoka yanlış bir şey yapmamıştı. Miyo sadece hazırlıksız yakalanmıştı.

Hazuki'nin o gün erken saatlerde ona söylediklerinden sonra zaten şaşkın ve gergin hissediyordu, bu yüzden Kiyoka'nın ona bir sevgi sözcüğüyle hitap etmesi için yalvardığını duymak onu tamamen alt üst etmişti.

Neden? Kiyoka bana dokunduğunda hiç kötü hissetmiyorum, peki neden...?

Bir şey varsa, o da bundan mutluydu.

Miyo Kiyoka'yı reddedemezdi, reddetmek de istemiyordu. Onu seviyordu ve ikisinin daha da yakınlaşması, birbirlerinin sıcaklığını hissetmeleri düşüncesi onu mutlu ediyordu.

Ama şimdi gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. "Özür dilerim, Kiyoka. Özür dilerim."

Miyo onu incittiğinden emindi. Öyle aniden gözyaşlarına boğulmuştu ki, onun dokunuşundan ve kendisine "sevgilim" demesinden rahatsız olduğuna onu ikna etmiş olabilirdi.

Kendini açıklamak istese de gözyaşları akmaya devam etti ve en önemli kelimeleri ona aktaramadı.

Elleriyle yüzünü kapatıp konuşmadan otururken, Kiyoka'nın gergin bir şekilde yanına geldiğini hissetti.

"Özür dilerim. Lütfen özür dilemeyin. Sorun değil. Bana 'sevgilim' demene gerek yok. Bunu söylememeliydim."

Sesi tamamen karakterinin dışındaydı, ruhsuzdu ve derin bir utanç içindeydi.

Miyo, onun böyle bir tonda konuşmasına neden olduğu için kendisinden tiksinesine dayanamadı.

Kiyoka'nın yanlış anlamasını nasıl giderebilirdi? Tepkisinin herhangi bir rahatsızlıktan kaynaklanmadığına onu ikna etmek için ne söylemesi gerekiyordu?

Miyo, pişmanlık ve utancın karmakarışık bir karışımı olan kendi düşünceleriyle sarsıldı ve gözyaşları içinde ayağa kalktı.

"Miyo?"

Kendisine tedirginlikle bakan Kiyoka'nın onu böyle utanç verici bir halde görmesine izin veremezdi. Miyo başını eğdi ve kimonosunun kollarıyla yüzünü kapattıktan sonra arkasını döndü.

"Senden çok hoşlanıyorum, Kiyoka...!"

Bu tek cümleyi geride bırakmak için tüm cesaretini toplayarak oturma odasından dışarı fırladı ve mutfağa doğru ilerledi.

Miyo o gece bir şekilde işlerini aksatmadan halletmeyi başarsa da Kiyoka'nın yüzüne bakamadı ve gözüne uyku girmede.

Ertesi gün gökyüzü ne yazık ki solgundu.

Baharın ılık güneş ışığı gri bulutlar tarafından engelleniyordu ve esen rüzgâr biraz soğuk ve nemliydi.

"Miyo? Gerçekten, gerçekten iyi misin?" "Evet..."

Hazuki ona döndüğünde her zamankinden daha endişeli görünüyordu ve Miyo'nun ağır ağır başını sallamasına neden oldu.

O ve Hazuki şu anda Kudou ailesinin otomobilinde, yemek kursunun yapılacağı Shioze malikanesine doğru gidiyorlardı.

Bir gece önce uykusunu kaçıran olaydan sonra, Miyo sabah olduğunda hâlâ kendini garip hissediyordu. Kendini Kiyoka'nın gözlerinin içine bakamaz halde buldu ve onunla konuşmasını asgari düzeyde tuttu.

Aynaya baktığında yüzünün korkunç bir durumda olduğunu, gözyaşlarından şiştiğini ve uykusuzluğunun izlerini gösterdiğini fark etti.

Hazuki'nin endişeli ifadesine bakılırsa, makyajının bunu en ufak bir şekilde gizlemediği açıktı.

Daha da kötüsü, Kiyoka ile hâlâ barışmamıştı.

"Sadece emin olmak istiyorum ama bu senin Yeteneğinin hatası değil, değil mi?"

"Bu doğru. Yeteneğimin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Oh, phew! Bu Kiyoka'nın da işin içinde anlamına geliyor, değil mi?!"

Hazuki ellerini birbirine vurdu ve doğal olmayan neşeli bir sesle konuştu.

Nişanlısını ilgilendirse de, bu memnun olunacak bir şey değildi. Her ne kadar öyle görünse de, gerçek şu ki Miyo her şeyi mahvetmişti.

Her şey onun üzerinde ağır bir şekilde asılı kaldı ve bir iç çekti. Miyo'yu şaşırtacak şekilde, bu oldukça önemli bir iç çekişti, Hazuki'nin bunu fark edip kaşlarını çatması için fazlasıyla yeterliydi.

"Ahh... Hm, şey. Miyo mu? Aslında aptalı savunmak istemiyorum ama anda yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ tecrübesiz. Kelimenin birçok anlamıyla."

"..."

"Eğer bir konuda biraz beceriksiz davranırsa, umarım onu biraz rahat bırakırsınız. En azından ona *çok* kızmamaya çalışabilir misiniz?"

Miyo, Hazuki'nin biraz yanlış anlaşılan tavsiyesine yanıt olarak başını salladı.

"bu değil. Kiyoka yanlış bir şey yapmadı; hepsi benim hatam."

Düğün yolda olduğu için çok mutluydu ama dün gecedен sonra aralarındaki her şey acı verici bir şekilde garipleşmişti. Hiçbir pişmanlık yeterli olmayacaktı.

"...Çünkü yanlışlıkla ağlamaya başladım."

Miyo gerçeği açıkladığında, Hazuki nazıkçe Miyo'nun elini kendi elinin içine aldı.

"Seni rahatsız eden bir şey mi vardı? Kiyoka hakkında?"

"Hayır. Ondan öğrenmem kesinlikle mümkün değil. Ama ben sadece... Başım ve göğsüm çok doluydu."

Birden tekrar ağladığını fark etti. Duyguları onu ele geçirmiş ve daha fazla zapt edememişti.

Hazuki yavaşça Miyo'nun omuzlarına sarıldı. Sıcaklık, kaskatı kesilmiş vücudunu biraz gevşeterek rahatlamasına yardımcı oldu.

"Anlıyorum. Düşünden hemen önce, tüm o umut ve mutluluk, endişe ve sinirle birlikte bir anda kabarıyor, değil mi? Özellikle de hoşlandığınız bir beyefendi söz konusuysa. Ben de olaylara bu şekilde burnumu sokmakla hata ettim. Özür dilerim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın!"

"Hayır, ben yaptım. Ne de olsa her şey için kendi hızınız var. Seni teşvik etmek iyi değildi. İstedığınız kadar zaman ayırın. Düşününüzün olduğu gün ilişkinizi hemen değiştiremeyeceksiniz ve şu anda değiştirmeye çalışmak daha da pervasızca olur."

Hazuki'nin sakin sesi onun ıssız kalbine nüfuz ediyor gibiydi. "Belki Kiyoka'nın bir parçası da biraz endişelenmiştir. Ama seni ağlattıktan sonra, eminim bu yüzden kendini öyle bir azarlıyordur ki, muhtemelen toprağın derinliklerine gömülmeyi diliyordur."

"Toprağın derinliklerinde..."

Miyo, Kiyoka'nın yerin dibine battığını ve gömüldüğünü hayal etmekten kendini alamadı. Bu o kadar komik bir görüntüydü ki neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

Hazuki nazikçe gülümsedi.

"Kiyoka'yı gücendirip gücendirmedığınız konusunda endişelenmenize gerek yok. O inatçı aptal bile yaşadığın tüm farklı duyguların seni şaşkına çevirdiğini anlamalı. Kimsenin hiçbir şey için suçu yok. Tüm bunlar yüzünden kendini çok fazla hırpalamamaya çalış, tamam mı?"

"...Yapmayacağım."

"O halde, bu sabah gerçekten eğlenmemiz ve tüm kasveti üzerimizden atmamız gerekecek! Çok fazla katılımcı yok, bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Rahat davranın, gülümseyin ve iyi olacaksınız."

Hazuki'nin cesaretlendirici sözleri ve neşeli kahkahalarıyla karşılaşan Miyo, nihayet ruh halinin düzelmeye başladığını hissetti.

Haklıydı, Miyo şimdilik Kiyoka'yla ilgili endişelerini bir kenara bırakıp yemek kursuna odaklanacaktı. Böyle büyük bir fırsatın heba olmasına izin veremezdi.

Gidecekleri yer olan Shioze malikânesi, beyaz dış duvarları ve oxford grisi çatısının yanı sıra büyüleyici kemerli pencereleri ve terası olan iki katlı Batı tarzı bir malikâneydi.

Kudou'nun ana mülkü kadar abartılı olmasa da, bahçe genişti ve mülk önde gelen, varlıklı bir aileye aitmiş gibi hissettiriyordu.

Otomobil Shioze malikânesinin kapısından geçti ve giriş kapısının yanına park etti.

". "

Sürücü otomobilin kapısını açtı ve Hazuki sevinçle dışarı fırladı. Miyo onun arkasından devam etti.

"Hoş geldiniz, içeri gelin."

Yumuşak, açık kahverengi bir elbise giyen tombul, zarif, yaşlı bir kadın onları karşılamak için dışarı çıktı. Bu muhtemelen Bayan Shioze'ydi.

"Merhaba, Bayan Shioze. Kısa bir süre oldu, değil mi? Bugünkü davetiniz için çok teşekkür ederim."

Hazuki, kibarca gülümseyip başını sallayan Bayan Shioze'yi selamlamak için kibarca eğildi.

"Bugün geldiğin için teşekkür ederim Hazuki. Seni gördüğüme çok sevindim." Bayan Shioze Miyo'ya döndü.

"Hazuki, beni yanınızdaki sevimli genç bayanla tanıştırmanızı rica edebilir miyim?"

"Tabii ki. Bu benim müstakbel baldızım, Miyo Saimori. Bana eşlik etmesinin hoş bir değişiklik olacağını düşündüm."

Miyo dinlendi için Hazuki'nin GİRİŞ ve sonra aldı a Bayan Shioze'yi yavaşça selamlayarak bir adım öne çıktı.

"Ben Miyo Saimori. Sizinle tanışmak bir zevk. Bugün bana katılma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Aman Tanrım, ne kadar kibarsınız. Geldiğiniz için teşekkür etmeme izin verin."

Miyo, Bayan Shioze'nin neşeli karşılaması karşısında rahat bir iç çekti ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını yukarı kaldırdı.

Hazuki ona Bayan Shioze'nin ne kadar iyi biri olduğunu söylemiş olsa da, Miyo buluşmaları konusunda endişeli hissetmekten kendini alamıyordu.

"Şimdi size mutfağımızı göstereceğim."

Bayan Shioze'nin rehberliğinde Miyo ve Hazuki malikanenin içine girdiler. İç dekor da dışarıdakiyle aynı izlenimi veriyordu; gösterişten uzaktı ve büyüleyici, sevecen bir niteliği vardı. kalbi heyecanlandırdı.

Mutfağa doğru giderlerken, Hazuki ve Bayan Shioze birlikte sohbet ediyorlardı.

"Ne kadar harika, ikiniz çok yakın görünüyorsunuz." "Bu doğru, öyle değil mi Miyo?"

"Evet. Ablam bana karşı her zaman çok nazik ve yardımsever olmuştur."

Bayan Shioze, Miyo'nun uysal yanıtı karşısında gülümsedi.

"Gerçekten kıskandım. Bir gelinin kayınvalidesiyle iyi geçinmesi harika bir şey. Evet, Hazuki, Fuyu iyi mi?"

"Oh, kesinlikle öyle. Aslında o kadar iyi ki, her karşılaştığımızda bana sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor."

"*Oh-ho-ho*. Her zamanki gibi, o zaman?"

Miyo, Shioze ailesinin oldukça prestijli olduğunu ve bir zamanlar pek çok Hediye Kullanıcısı barındırdığını duymuştu.

Görünüşe göre, Bayan Shioze'nin torunlarından biri şu anda Hediye eğitimi alıyordu, ancak ailedeki Hediye kullanıcılarının sayısı bunun dışında önemli ölçüde azalmıştı. Bugünlerde, Hediyeler söz konusu olduğunda bu işe karışmama eğilimindeydiler.

Shiozelerin konuyla ilgili düşünceleri farklı olsa da, Miyo'ya göre onların pozisyonu Saimorilerinkine benziyordu.

Bu bir yana, önemli olan Shiozelerin çağlar boyunca Hediyeler aktarmış olmaları ve Kuduslarla dostane bir ilişkiye sahip olmalarıydı.

"Sanırım bunu daha önce duymuşsunuzdur, ancak bugünkü sınıf çok büyük değil. Siz ikinizin yanı sıra yedi genç eş ve bayanı daha davet ettim."

"*Tee-hee*, sanırım buradaki en yaşlı kişi ben değilim, değil mi?"

"Şimdi haklı olabilirsin." Bayan Shioze, Hazuki'nin şakasına keyifli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Eğer herkes Hazuki'den gençse, o zaman gerçekten de sadece genç kadınların bir araya geldiği bir toplantı olmalıydı. Miyo da onların arasına karışabilirdi.

Miyo ve Hazuki, eşyalarını bırakmaları için farklı bir odaya yönlendirildikten sonra mutfığa girdiler.

Shioze ailesinin mutfığı, Miyo'nun bildiklerinden her yönüyle tamamen farklıydı.

Son model gazla çalışan bir ocak ve her şeyi pişirebilecekmiş gibi görünen büyük bir fırınla donatılmıştı. Pirinç su musluğu pırıl pırıl parlıyordu, duvarlar ve yerler yeni fayanslarla kaplanmıştı. Odanın kendisi bir seferde on kişinin sığabileceği kadar genişti.

Mutfığın içinde, önlüklerini giymiş ve aşçı kıyafetlerini giymiş beş genç kadın, dersin başlamasını beklerken kendi aralarında nazikçe sohbet ediyorlardı.

"Oh?"

İçlerinden biri konuşmasına ara verdi ve odaya girdikten sonra Miyo ve Hazuki'ye baktı. Onu takip eden diğer kadınlar da onlara doğru döndü.

"mı, Bayan Shioze?"

Bayan Shioze kadının sorusuna gülümseyerek başını salladı.

"Evet. Onları tanıştırmama izin verin. Bu Hazuki Kudou ve bu da Miyo Saimori."

Hazuki ile birlikte Miyo da eğilerek grubu selamladı. Shioze diğer beş kadına da kendilerini tanıtmaları için fırsat verdi.

Beş kadın da Bayan Shioze gibi yumuşak huylu ve yumuşak bir havaya sahipti ve bu Miyo'nun sinirlerini biraz yatıştırdı.

Ancak, Bayan Shioze sınıfın eğitimene uygun bir ev sahipliği yapmak için mutfaktan ayrıldığında, kadınlar göz açıp kapayıncaya kadar Miyo'nun etrafını sardılar.

"Bayan Saimori, çok yakında evleniyorsunuz çok yakında , değil mi? Tebrikler."

"Evet, teşekkür ."

"Kiyoka Kudou'ya, daha az değil. Ne kadar güzel, kıskanmadan edemiyorum."

"Gerçekten neşeli bir olay, değil mi? Son günlerde tüm kasaba bunu konuşuyor. Herkes harika bir tören olacağından emin olduğunu söylüyor."

"teşekkür ederim."

Miyo'ya doğru eğildiklerinde ve onu heyecanla sıkıştırdıklarında Miyo telaşlandı.

Bununla birlikte, düzgün yetiştirilmelerinden beklendiği gibi, ses tonlarında herhangi bir sertlik veya kötülük yoktu ve Miyo tepkilerinin tamamen meraktan kaynaklandığını hissedebiliyordu.

"Bugün burada sizinle tanışma fırsatı bulacağımızı öğrendiğimizde hepimiz çok heyecanlandık."

"Her şeyi duymak istiyoruz, tamam mı? Daha sonra arkadaşlarıma bu konuda övünmek istiyorum."

"Tamam."

Miyo şaşkınlıkla başını salladı. Sadece bu bile onları memnun etmeye yeterdi.

Böylesine dürüst bir nimete kavuştuğu için çok sevinmesi gerekirken kendini bu kadar huzursuz hissetmesi, Miyo'nun kendini aptal ve şımarık hissetmesine neden oldu.

Gerçek şu ki, şu anda hayatında yaşadığı en büyük mutluluğu yaşıyordu ve şüpheleri ve endişeleri olsa da, Kiyoka ile bir tartışma ya da anlaşmazlık yaşamış gibi de değildi.

"Hepinize çok teşekkür ederim. Sıcak dileklerinizi duymak beni çok mutlu etti."

Miyo kendisiyle konuşan kadınlara baktı ve iyi huylu bir gülümseme ve selamla onlara teşekkür etti.

"Aman Tanrım."

Kadınlar Miyo'ya baktılar ve hayranlık dolu bir nefes verdiler.

"Elbette böylesine sevinçli bir olayı kutlamak çok doğal.

Öyle değil mi kızlar?"

"Evet, kesinlikle."

"Doğal olarak, gerçekten. Oldukça vicdanlısınız, değil mi Bayan? Miyo?"

Tüm kadınlar onun hakkında olumlu bir izlenime sahip görünüyordu. Odadaki hava bir anda aydınlandı.

Bunun ardından Hazuki de katıldı ve Miyo bir süre herkesle sohbet etmekten keyif aldı.

Sohbetleri sırasında meraklı kadınlar ona pek çok şey sordular, ama o bunlardan hiç rahatsız olmadan, mutlu bir şekilde cevap verdi.

Dersin başlama saati yaklaşırken, bir başka kayıp katılımcı daha geldi.

İçeri giren son kadın, Bayan Shioze'nin şefi çağırma vaktinin geldiğini işaret ettiği sırada içeri girdi.

"Geç kaldığım için beni affedin."

Zayıftı ve tek bir yumuşak renge boyanmış, güzel ve ince detaylı bir desene sahip bir kimono giyiyordu, bu da ona net bir kırılganlık havası veriyordu. Kadının gözleri hafifçe aşağıya dönüktü, bu da onu daha da kırılgan gösteriyordu.

"Hayır, henüz başlama vakti , bu yüzden törene gerek yok. Millet, bu Kimio Nagaba."

"Herkes merhaba. Herkesi beklettiğim için beni bağışlayın. Birlikte ders yapmayı dört gözle bekliyorum."

Kimio vücudunu içine çekti ve eğildi. Miyo ona bakarken bile kendini suçlu hissetti.

Ancak bundan da öte, Miyo'nun aklından çıkmayan bir şey vardı.

Kimio... Sanki bu ismi bir yerlerde duymuş gibiyim...

Bu isim zihninin derinliklerinde, uzak anıların arasında bir yerlerde titreşiyordu.

Miyo'nun sosyal ağı çok geniş değildi. Ancak, hayatının büyük bir bölümünü izole bir şekilde geçirdiği için bu ismin unutulmuş bir tanıdığa mı yoksa bir dergi ya da gazetede okuduğu birine mi ait olduğundan emin değildi.

Miyo kafasını karıştırırken Hazuki kulağına fısıldadı, "Bir sorun mu var Miyo?"

"Oh, hayır. Önemli bir şey değil."

"Gerçekten mi?"

Zihnindeki meraklı ağırlığa rağmen Miyo, kadın hakkındaki hislerini hayal gücünün bir oyunu olarak görmezden geldi. Hazuki'ye danışmaya değecek bir şey değildi. Hazuki, Miyo'nun cevabının üzerinde durmadı ve böylece konu kapanmış oldu.

Tüm katılımcılar toplanmıştı ve nihayet dersin başlama zamanı gelmişti.

Bayan Shioze'nin mutfağa yönlendirdiğı kişi yeni bir manzaraydı; kalın sakallı, iri yarı, yabancı bir erkek şef.

Miyo, bembeyaz, kruvaze bir aşçı üniforması giymiş ve aynı derecede beyaz, uzun bir şapka takmış olan adamı ilk gördüğünde aval aval bakmaktan kendini alamadı.

Hazuki'nin ona anlattığına göre, yurtdışındaki tüm şefler bu tür kıyafetler giyiyordu. Ancak bunun da ötesinde onu şaşırtan bir şey vardı. *Bu, Bayan Shioze'nin onun yerine tercümanlık yapabileceğı anlamına mı geliyor?*

Elbette Bayan Shioze, İmparatorluğun dilini konuşamayan Avrupalı şefin sözlerini dinledi ve ardından söylediklerini tercüme ederek grubun geri kalanına aktardı.

Şefin ülkesinin yabancı kelimelerini güzel bir şekilde telaffuz etti ve sohbetle oldukça rahat görünüyordu.

İnanılmaz.

Bayan Shioze, kendini başka bir dilde zar zor tanıtabilen Miyo'dan çok farklıydı. Derinden etkilenmişti.

"Şimdi bugün, Mösyö Jérôme bize anavatanından birkaç yemek öğretecek. Neden hemen bir gösteriye başlamıyoruz?"

Bayan Shioze'nin işaretiyle Şef Jérôme yemek pişirme gösterisine başladı.

Başından itibaren ve sonrasında uzun bir süre boyunca Miyo hayretler içinde kaldı.

Şef Jérôme önce bıçak kullanma becerisinden başlayarak, ellerini Miyo'nun bildiği her şeyden tamamen farklı görünen şekillerde kullandı. Malzemeler ve onları kullanma biçimi de ona yabancıydı.

Yuvarlak lahana soğanları, canlı yeşil kuşkonmazlar, maydanozlar, soğanlar ve daha fazlası, gözlerinin önünde birbiri ardına şekil değiştirdi.

Peynirli kış, *pâte sucrée* hamuru üzerinde sebze ve pastırma ile pişirilir, bol krema ve yumurta ile yapılır.

Sebze ve etle yapılan pot-au-feu, tuz ve baharatlarla tatlandırılır ve yavaş, kısık ateşte pişirilir. İnce pişirilmiş karabuğday unu hamurunun içine çeşitli malzemeler konularak yapılan galette.

Yemeklerin her birinden, sıcak buhar demetleri eşliğinde harika lezzetli bir koku yükseliyordu.

Miyo ve diğer kadınlar yabancı yemeklere aşina için, şef kasıtlı olarak kolay kavrayabilecekleri yemekler seçmişti.

O ve diğer katılımcıların hepsi gösteriye dalmış, şefin ellerine bakıyor ve adımları hararetle defterlerine ediyorlardı.

Yemek pişirmenin ortasında anlaşılması zor bir şey ortaya çıktığında, Bayan Shioze bunu onlara gerektiği gibi dikkatlice açıklıyordu ve defterlerinin sayfaları hızla doluyordu.

"Lezzetli görünüyor."

"Gerçekten de öyle. Keşke yemek pişirebilseydim... Ah, ne kadar sinir bozucu," diye yanıtladı Hazuki Miyo'ya üzüntüyle.

Yemekler ne kadar basit görünürse görünsün, Hazuki gibi sadece *somen* eriştesi kaynatmakta bile zorlanan biri için öğrenmesi çok zor olacaktı.

Bunu telafi etmek zorundayım.

Miyo, Kiyoka ve Hazuki'yi memnun etmek için hepsini öğreneceğine dair kendi kendine yemin etti.

"Şimdi, herkes, neden her her birinden biraz tatmıyor?"

Kimsenin fazla doymayacağından emin olmak için örnek yemekler küçük porsiyonlara bölündü ve ardından oradaki herkese dağıtıldı.

Miyo nihayet yemeğin tadına baktığında, daha önce tattığı hiçbir şeye benzemediğini fark etti. Tatlar biraz gizemli ama bir o kadar da lezzetliydi. Miyo, Hazuki ve diğer katılımcılar o kadar derinden etkilendiler ki, ünlemleri kelimelere bile dökülemedi.

Sadece yemek pişirmekle de kalmadılar. Tadına bakmak için de acele etmediler ve bunu biraz molaya dönüştürdüler. Bayan Shioze bu vesileyle temin ettiği siyah çayı servis etti ve herkes mütevazı bir sevinç çığlığı daha attı. Bayan Shioze'nin çayı lezzet açısından oldukça beğenilmiş görünüyordu.

Herkesin iyi dileklerini duymak beni mutlu ediyor ama bu biraz yorucu...

Miyo soru yağmurunu şimdilik savuşturmayı başardıktan sonra, Bayan Shioze, Hazuki ve diğer birkaç kadın kendi aralarında keyifli bir sohbeta başladılar ve Miyo duvar boyunca dizili sandalyelerden birine oturarak nihayet soluklanabildi.

Bir gece önce uykusuz kaldığı için vücudu ağırlaşmıştı. Etrafının sürekli olarak bu kadar çok insan sesiyle çevrili olması da sinirlerine zarar veriyordu.

Bu çay gerçekten çok lezzetli. Yemekle de çok iyi gidiyor.

Bir süre dinlendi, dalgın dalgın mis kokulu çayı yudumladı ve yabancı mutfakların yemeklerinden ısırlıklar aldı. Kısa bir süre sonra Kimio Nagaba, Miyo'nun yanındaki sandalyeye geldi.

"Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

Miyo başını salladığında, Kimio rahatlamış görünüyordu ve sandalyeye oturmadan önce Miyo'ya teşekkür etti.

Miyo'ya söyleyecek bir şeyi mi vardı?

Miyo bir kez daha Kimio'yu tanıdığına dair kemiren hissi analiz etmeye başladı.

Ancak nihayetinde, Kimio bunun yerine onu cevaba götüren bir ipucu ortaya çıkardığı için cevabı anılarından çıkarmasına gerek kalmadı.

"Saimori... Miyo, sanırım?"

"Evet, doğru."

Miyo'nun bu ani soruya verdiği cevap Kimio'nun yüzüne memnun ve neşeli bir ifade getirdi.

"Biliyordum! Beni hatırladınız mı? Nagaba ailesiyle evlendim ama kızlık soyadım Hongou'ydu."

"Bayan

Kimio...Hongou."

"Evet, doğru."

Miyo cevabın boğazında yükselmeye başladığını hissetti. Yine , istediği gibi açıkça ortaya çıkmadı.

Kimio'nun konuşma tarzı eski tanıdıklar olduklarını düşündürüyordu.

Bu durumda, Miyo'nun birilerini tanıma fırsatı bulduğu tek zaman, Saimori malikanesine girip çıkmasına hala izin verildiği ilkokul günleriydi.

İlkokul mu?

İşte o anda nihayet aklına bir şey geldi. Tabii ya. Hongou adında bir kızın onun sınıfında olduğunu hatırladı.

"Yanılmıyorsam ilkokulda sınıf arkadaşydık. Bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru! Burada tekrar karşılaşacağımız hiç aklıma gelmezdi."

Önceki uysal ve kırılgan görünümlü Kimio ellerini çırttı ve sevincini açıkça ifade etti.

Garip bir şekilde, Miyo Kimio'nun kim olduğunu hatırladığında, ilkokula gittiği zamanlardaki anıları aklına geldi.

Bu anılar arasında genç Kimio'nun bir görüntüsü de vardı.

"Gerçekten de uzun zaman oldu! O kadar hoş bir hanımefendi oldun ki, ilk bakışta sen misin yoksa ben miyim emin olamadım.

Hayır. Ama sen olduğun ortaya çıktığı için mutluyum!"

"Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Hongou! O zamanki kadar sakın ve olgun olduğunuzu görmek harika."

Kimio gerçekten ve derinden sevindiğini belli eden bir gülümsemeye büründü.

Dürüst olmak gerekirse, Miyo ve Kimio birbirlerine pek yakın değillerdi.

Miyo'nun evde üvey annesi ve üvey kız kardeşiyle ilişkileri her zaman kötüydü ve sık sık mücadele ediyordu, bu da okulda bile pek neşeli olmadığı ve kendi gerçek arkadaşlarından yoksun olduğu anlamına geliyordu.

Öte yandan, hatırladığı Kimio uysal bir kişiliğe sahipti ve bazı açılardan diğer çocuklardan biraz daha olgun davranıyordu, bu yüzden Miyo onun da çok fazla arkadaş edinmediğini hatırladı.

Temel olarak, hem Miyo hem de Kimio sınıfta kendi başlarına oldukça fazla zaman geçirmişlerdi, bu yüzden birbirleriyle çok fazla iletişimleri yoktu.

Yine de Miyo, Kimio'yu on yıl sonra hatırlayabilmesinin tek nedeninin sınıfta benzer şeyler yaşamış olmaları olduğuna inanıyordu.

Sınıftaki neşeli çocuklar bambaşka bir dünyada yaşıyor gibiydiler... Bana isimleri hatırlatılsa bile muhtemelen hiçbirini hatırlayamazdım.

Miyo, özgürce dışarı çıkabildiği için ilk kez bu tür bağlantıların var olduğunu öğrenerek derinden etkilendi. Genç olduğu zamanlar için çok az da olsa bir nostalji hissetti.

Kimio sessizce, "Görüyorsun ya, aslında senin hakkında biraz bilgi edindim bile," diye söze başladı.

"Oh... düğününden mi bahsediyorsun?"

"Bu doğru. Bir yerde Bay Kudou'nun düğünüyle ilgili bir makale okumuştum -belki de gazetedeydi-. Bir kadınla evleneceğini söylüyordu.

Bayan Saimori, *belki de eski sınıf arkadaşım*dan bahsediyorlardır diye düşündüm."

"Bu mantıklı o zaman... Bayan Hongou, daha doğrusu Kimio, ne zaman evlendiniz?"

Miyo'nun sorusu Kimio'nun gülmesine neden oldu.

"Oh, iki yıl önce. Kız okulunu bitirdikten hemen sonra. Gerçi asıl evlilik görüşmeleri ben hala okuldayken gerçekleşti."

Kimio tamamen değişti; gözlerini kaçırdı ve belli belirsiz bir melankoliye büründü. Onun bu tavrı Miyo'ya Kimio'nun mutfağa ilk adım attığında ne kadar utangaç ve çekingen görüldüğünü hatırlattı.

Onunla ilgili bir şey bitkin görünüyordu.

"Sanırım bunu sormam biraz kabalık olacak ama..." diye söze başladı Kimio ve devam etti: "Nişanlınızla herhangi bir sorun yaşamıyorsunuz, değil mi? Ne de olsa Bay Kudou hakkında pek de iyi söylentiler yok, değil mi? Onun için yanıp tutuşan pek çok genç asilzade kadın varmış gibi görünüyor, ama bir o kadarını da gözyaşları içinde evine gönderdiğini duydum."

Kendine rağmen, Miyo nasıl cevap vereceğini şaşırdı.

İlk kısmı hemen inkar edebilirdi. Kiyoka'yla nişanlanmasıyla birlikte gerçekten de pek çok sorun yaşanmış olsa da, hepsinin kaynağı Miyo'nun kendisiydi. Ve Kiyoka yanında olmasaydı bunların üstesinden gelemeyeceğinden emindi.

Ancak ikinci kısma gelince.

Kiyoka hakkında pek çok kötü söylenti olduğu doğrudu ve pek çok kadını gözyaşlarına boğduğu da bir o kadar doğrudu.

Hazuki söylentilerin yarısının olarak çıkarıldığını söylemişti ama bu, diğer yarısının basit gerçekler olduğu anlamına geliyordu.

"Hayır. Bana... çok iyi davranıldı."

Miyo kelimelerini dikkatle seçerek cevap verdi ve Kimio'nun gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi? Size kötü şeyler söylemiyor ya da yapmıyor, değil mi?" "Hayır. Çok nazik bir adamdır, o yüzden böyle bir şey olmadı."

İlk tanıştıkları andan itibaren Miyo, Kiyoka'nın aslında gibi soğuk biri olduğunu hiç düşünmemişti. Yanaklarının doğal bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederken Kimio'ya sertçe başını salladı.

Bunu yaptığında, Kimio'nun gözlerindeki bakışın hafifçe karardığına yemin edebilirdi.

"O zaman eminim seni çok seviyordur... Kışkandım."

"Kimio mu?"

"Aslında yeni evli çiftler için mükemmel olan bir tılsım biliyorum," dedi Kimio, neşeli ifadesi hemen geri dönmeden önce sadece bir an için keyifsiz görünüyordu.

"mı?"

Elbette Miyo bu tür varlığından haberdardı ve bunların genellikle genç kadınlar arasında popüler olduğunu biliyordu.

Ama aslında onlarla hiç deneyimi olmamıştı, bu yüzden Kimio'nun ne demek istediğini anlamak için başını şaşkınlıkla eğdi.

Kimio, Miyo'nun tepkisine baktı ve nefes nefese bir sesle bu "cazibeyi" açıklamaya başladı.

"Bu doğru. Bu tılsımı kullanan yeni evlilerin mutlu olacakları, iyi geçinecekleri ve birlikte mutlu bir evlilik hayatı yaşayacakları söyleniyor."

"Gerçekten..."

"Fırtınadan sonra sükûnet gelir derler, değil mi? de evlendiğimde bunu duymuştum ve gerçekten iyi gitti, bu yüzden size sırrını vereceğim. Sadece sana anlatacağım hikayeyi gerekiyor."

"Sadece seni mi dinleyeceğim?"

"Bu doğru. Anlatacağım hikâyeye biraz eski bir hikâyeye benziyor, bir tür peri masalı. Ama tek yapmanız gereken onu dinlemek ve size iyi şans gelecektir."

Miyo bu kadar kullanışlı bir tılsımın gerçekten var olduğundan şüpheliydi ama tek yapması gereken dinlemekse, reddetmesinin garip olacağını düşündü.

Onun hikayesini dinlemekten zarar gelmez.

Görünüşe göre tılsımlar bir tür uğursuzluk sanatıydı.

Ancak, durum her zaman böyle olmak zorunda değildi. Aksine, çoğu tılsımın herhangi bir sihirli özelliği yoktu ve çocukça şakalardan biraz daha fazlasıydı.

Bu, kuzeni Arata Usuba'nın ona Hediyeler ve sanatlar konusunda öğrettiği şeydi.

"Başlayabilir miyim?"

"Evet, lütfen yap."

Her şeyden önce Miyo, Kimio'nun onun güvenliği için duyduğu endişeyi ve yeniden bir araya gelmelerinden duyduğu sevinci açıkça reddetmek istemiyordu.

Miyo ona izin verdikten sonra, Kimio mutlu bir şekilde eski masalı anlatmaya başladı.

"Uzun, çok uzun zaman önce, korkunç derecede kötü şöhretli bir lord vardı..." Hikaye nispeten kısa bir hikayeydi.

Lord zalim ve acımasızdı, hiçbir kurtarıcı özelliği yoktu. Bir gün çok güzel bir genç kadın keşfetmiş.

Lord her ne pahasına olursa olsun onu istediğine karar verdi, onu kaçırdı ve karısı olarak yanında tuttu.

Tabii ki genç kız her gece ağlıyor ve eve dönmek istiyordu. Ne yapacağını şaşırان lord... genç kızın anne ve babasını öldürmeye, malikanelerini yakmaya ve genç kızın eve dönebileceği her yeri silmeye karar vermiş.

"...Bunu nasıl karşılayacağımdan pek emin değilim."

Kimio'nun hikayesinin ortasında Miyo araya girdi.

Elbette bu hikâye yeni evli birine anlatılamayacak kadar korkutucuydu. En azından gidişat, mutlu bir sonla biteceğini hayal etmeyi çok zorlaştırıyordu.

"Anlıyorum," dedi Kimio gergin bir gülümsemeyle, "ama bu sadece basit bir tılsım, hepsi bu."

O andan itibaren hikâyeyi anlatmaya devam etti.

Genç kadın, lordun anne ve babasını öldürmeyi planladığını öğrendi.

Bunu önlemek için lordu, onları öldürmesi halinde kendi hayatına son vereceğine ikna etti.

Onun ölme ihtimaline dayanamayan lord, planlarını iptal etti ve emirlerini geri çekti.

Genç hanım bir daha böyle bir şeyi asla düşünmemesi için ona yalvardığında ve başkalarının acılarını da düşünmesi için ona ricada bulunduğu, lord fikrini değiştirdi ve düzgün bir hükümdar olmaya devam etti.

Genç kadın lordun yanında kaldı ve ona destek olmaya devam etti.
"Ve sonsuza mutlu yaşadılar. Son."

Miyo, Kimio'nun ancak karmaşık bir tepki verebildi.

Bu hiç de mutlu edici değildi.

Hikâyeyeyle ilgili ilk izlenimi doğruydı. Ne şekilde anlatırsanız anlatın, sonuçta hiçbir şey mutlu görünmüyordu.

Tek bir parlak nokta varsa, o da lord tarafından ezilen tebaanın sonunda kurtulmuş olmasıydı. Ancak genç bayan sonsuza dek ödüllendirilmeden kaldı. Ne de olsa hâlâ ailesini öldürmeyi planlayan adamın karısı olmaya zorlanıyordu.

Miyo'nun göğsünden karıncalanmaya benzer bir acı, bir uyuşukluk geçti. "Zavallı genç bayan," diye mırıldandı.

"...Evet, ben de aynı şekilde hissediyorum," diye onayladı Kimio.

"Sonsuza dek mutlu son" ile bitmesine rağmen Kimio, Miyo'nun hikaye hakkındaki görüşünü paylaşıyor gibiydi,

"Korkunç, değil mi? Demek istediğim, insanlar bu kadar kolay değişmez, değil mi? Elbette lordun zalim ve gaddar mizacı aynı kaldı. Genç hanımın tüm hayatını ondan korkarak yaşamak zorunda kaldığını düşündüğümde..."

Kimio gözlerini indirdi ve belki de ışığın etkisiyle teni daha da kötüleşmiş gibiydi.

Miyo'nun elindeki çay fincanı tüm sıcaklığını kaybetmiş ve içindeki siyah çay soğumuştı.

Gerçek hayatta bu tür ilişkilerin çok fazla örneği var.

Miyo, Kiyoka'nın söylendiği gibi biri olduğu ortaya çıksaydı başına neler geleceğini bilemiyordu. Şu anda hayatta olmama ihtimali vardı.

"Özür dilerim. Bu tuhaf hikâyeyi anlattım ve havayı bozdum. Şimdi gerçekten yüksek sesle söylediğime göre, düşündüğümden çok daha üzücü bir hikaye olduğunu fark ettim."

"Lütfen sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Böyle şeyler olur."

Kimio pişmanlık içinde başını eğince Miyo onu neşelendirmek için bir şeyler söylemeye çalıştı.

Cazibe olsun ya da olmasın, Miyo eski bir sınıf arkadaşıyla bu şekilde sohbet etme fırsatı bulmanın heyecan verici olduğunu düşünüyordu.

Sanki gençliğinde hiçbir arkadaşıyla geçiremediği zamanın bir kısmını geri kazanmış gibiydi.

"Seninle sohbet etme şansı bulduğum için çok mutluyum, Kimio."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ilkokuldayken hiç kimseyle böyle sohbet etme şansım olmamıştı..."

Miyo'nun dünyası gençken çok dar ve kısıtlıydı. Kendini korumak için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğinden, harcayacak enerjisi yoktu.

Her şeyin o zamanki halinden gerçekten değişmiş olmasına çok sevinmişti.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Her zaman sizinle sohbet etmek istemişimdir, Bayan Saimori. Sizi tekrar görme ve birlikte sohbet etme şansını yakalamak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

Tam o sırada Bayan Shioze odanın başka bir yerinden Kimio'nun adını seslendi. Kimio çağırıyor kabul etti ve oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Bir dahaki sefere kadar."

Konuşma beklenmedik bir şekilde sona erdi. Miyo bir iç çekti.

Kısa da olsa onunla geçirdiği zaman çok tatmin ediciydi. Bu gezintide eski bir sınıf arkadaşıyla yeniden bir araya geleceğini bir an bile beklemiyordu. Bu onu tuhaf bir ruh haline sokmuştu.

Kimio'nun da bahsettiği gibi, bu karşılaşmada rüya gibi bir şey vardı. Her nasılsa, bu biraz da

Rüya görüşü.

Sınıf arkadaşlarım... Eminim hepsi büyüüp muhteşem insanlar olmuşlardır.

Peki ya Miyo'nun kendisi? Kendini muhteşem hissetmiyordu. Hâlâ sürekli olarak kendi duygularının merhametine kalmıştı ve hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu.

"Miyo."

"Abla."

Hazuki diğer kadınlarla sohbetini bitirmiş ve Miyo'ya yaklaşmıştı.

"Sonunda bu yemekleri kendimiz yapma pratiği yapmanın zamanı gelmiş gibi görünüyor. Devam edin ve bir deneyin."

"Tamam, deneyeceğim."

Miyo artık kendisi için yabancı yemekler pişirmeyi deneyebileceğine göre, göğsünde bir beklenti kabarmaya başlamıştı. Bunun Kiyoka'yı memnun edeceği düşüncesi bile onu motivasyonla dolduruyordu.

Bekle, Kiyoka.

Bir önceki geceki başarısızlığını telafi edecekti. Bunun için yeni yemeklerin nasıl hazırlanacağını öğrenecek ve bu bilgileri eve geri getirecekti.

"Birileri gitmek için can atıyor... Bu arada, Miyo, sen ve Bayan Nagaba uzun zamandır birlikte sohbet ediyordunuz, değil mi?" Hazuki yüzünde biraz şüpheli bir ifadeyle sordu. Miyo hafifçe el salladı.

"Hayır, gerçekten önemli bir şey konuşmuyorduk... Sadece Kimio benim eski bir sınıf arkadaşımdı."

"Gerçekten mi, öyle mi? İlkokuldan mı?" "Evet."

"Bu harika değil mi?" Hazuki, Miyo'nun başını sallamasının ardından önce şaşırmış, sonra da gözleri parlamış bir şekilde konuştu.

"Nasıl ? Eski bir sınıf arkadaşınla hasret gidermek hoşuna gitti mi?" "Evet! Çok ferahlatıcı hissettirdi."

Onu yepyeni duygularla dolduran yeni bir karşılaşma daha yaşamıştı.

Hâlâ Saimorilerle birlikte olsaydı ve hâlâ hiç değişmemiş olsaydı, tüm hayatı boyunca deneyimleyemeyeceği bir şey.

Miyo, yemek pişirme pratiği başlar başlamaz anında kendini kaptırdı.

Yeni şeyler öğrenmekten her zaman keyif almıştı ve bilgiye olan açlığı, yemek pişirmek gibi her gün yapmaktan keyif aldığı bir işle ilgili olduğunda daha da yoğunlaşıyordu.

"Yemek hazırlamaya oldukça alışkınsınız, değil mi Bayan? Saimori?"

"Şu pratik ellere bakın! Ne kadar harika."

Etrafındaki kadınların onu bu şekilde övdüğünü duymak biraz utanç verici olsa da, Miyo enerji dolu olduğunu inkar edemezdi.

Tersine, daha önce mutfağa girmeyeceği yönündeki inatçı ısrarına rağmen, Hazuki sonunda baskıya boyun eğdi ve aşçılık becerilerini sergiledi...

"Eeek!"

Anında muazzam çığlıklar patlak verdi.

"Olamaz! Malzemelerin hepsi lapa oldu!" "Fırından duman çıkıyor!"

"Galette hamuru parçalanmış!"

Miyo'nun diğer kadınların keder ve panik içinde haykırıışlarını duymaya başlaması için çok az zaman geçmişti.

"Özür dilerim! Bir şey yapmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum."

Aynı zamanda Hazuki'nin özür ve pişmanlık dolu sözlerini de yakaladı.

Hazuki'nin katılacağını duyar duymaz endişeyle durumu izleyen Miyo, tam anlamıyla beklenen kaos karşısında sadece irkilerek gülümseyebildi.

O gece, gün batımından sonra veranda pencerelerini açıp ay ışığının tadını çıkarmak için hava hâlâ çok soğuktu.

Banyosunu bitiren Miyo, pijamasının üzerine sadece omuzlarına ince bir *haori* palto giymişti. Sürgülü kâğıt kapıyı araladı ve gökyüzüne baktı.

Banyodan çıkar çıkmaz çok üşümediğinden emin olmak için sadece birkaç dakikalığına.

Ay ıslıl ıslıldı ve sayısız yıldız kesintisiz parıldadı. Gece vakti gökyüzünün güzelliği karşısında yeniden huşu duydu.

"Miyo."

Birden adının söylendiğini duyarak arkasını döndüğünde Kiyoka'nın sessizce orada durduğunu gördü.

Tam olarak üzgün görünmese de, muhtemelen önceki gece yaşananlardan dolayı yüzünde bir tedirginlik vardı.

Akşam yemeği sırasında ikisi de birbirlerinin duygularını ölçmekle meşguldü ve doğru düzgün sohbet edememişlerdi.

Miyo, önceki geceki gibi bir durumun tekrar yaşanmasını önlemek için yemekten önce ve sonra Kiyoka ile konuşmaktan bilinçsizce kaçınmış olabilir.

"Kiyoka... dün, ben..."

Özür dilemeli mi? Yoksa kendini mi açıklamalı?

Miyo'nun bakışları gezinirken, Kiyoka onun yanına doğru yürüdü, dokunabilecekleri kadar yaklaştı ve sonra hareketsiz kaldı.

"Sözlerine
güveniyorum."

"Ne?"

Şaşıran Miyo başını kaldırıp Kiyoka'ya baktı. Adam dikkatle ona bakıyordu.

"...Benden hoşlandığını , değil mi?" "Evet..."

Onun söylediklerini teyit etmesi, utanç ya da mahcubiyetin çok ötesine geçti.

Dürtülerine yenik düştüğü ve böylesine çirkin bir şey söylediği hatırlatılınca, hemen elleriyle yüzünü kapatıp olduğu yere çömelme dürtüsüne kapıldı.

Kiyoka biraz utanmış görünüyordu ve hafifçe yana döndü.

"Yani, şey, anladığımı bilmeni istedim... Duygularını açıkça ifade ettiğini."

Miyo nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Bunu ona söylediği için ne kadar utanmış olsa da, Kiyoka duygularını kabul edecekse bundan daha mutlu olamazdı.

"K-Kiyoka."

Neden kelimelerini çıkaramıyordu? Kalbi gittikçe daha hızlı çarpıyordu, neredeyse acı verici bir şekilde.

"Elini tutabilir miyim?" diye sordu.

"Ha...?"

Miyo orada donup kalmış, evet ya da hayır diyemezken, adam yavaşça ona doğru uzanmaya başladı. İki elini de Miyo'nun ellerinin üzerine koydu.

O anda boğazı, dili ve dudakları kendiliğinden hareket etti.

"Ben... Ben yalan söyledim."

Neler olduğunu anlayamıyordu. Vücudu kendi kendine hareket ediyor, kendi iradesi dışında bir iradeyle çalışıyor gibiydi.

"Ne hakkında?"

"Seni sevdiğimi söylediğimde..."

Kiyoka'nın gözleri sonuna kadar açıldı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Bunu söylemeyi hiç istememişti. Dün ona gerçeklerden başka bir şey söylememişti.

Ne? Bunu neden söylüyorum ki?

Ağız kendi kendine hareket etmeye devam etti. "...Aslında, ben...senden nefret ediyorum...!"

"Ne...?" Kiyoka şaşkınlıkla mırıldandı. İki elinin de gücü tükenmişti ve yanlarına doğru gevşekçe düştüler.

Neden? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirim?

Şimdi ve hayatının geri kalanında Kiyoka'ya karşı *nefret* gibi bir sözcük kullanması düşünülemezdi. Tam anlamıyla

Bu sözlerin kendi ağzından çıktığına inanamıyordu.

Miyo huzursuzluk, şok, suçluluk... kendine duyduğu öfke ve kederle birlikte hissetti. Tüm olumsuz duyguları birbirine karışmış, girdap gibi dönerek kalbini doldurmuştu.

"Kızgınım."

Kiyoka'ya karşı en ufak bir kızgınlık hissetmiyordu. Kızdığı biri varsa, o da sadece kendisiydi.

Yine de bu, gerçek hisleriyle tamamen çelişen ifadelerin Miyo'nun ağzından birbiri ardına dökülmesini engellemedi.

"Seni bu kadar şehvet düşkünü olarak görmemiştım!" "Şehvet düşkünü mü?!"

"Sen utanmazsın! Buna inanamıyorum!" "...Utanmaz..."

"Seninle böyle şeyler yapamam!" "Öyle mi...?"

Kiyoka'nın sesi giderek yumuşadı ve omuzları çökmeye başladı.

Aklından bir kez bile geçmeyen kelimelerin dökülmesini engelleyemeyen Miyo, sonunda elleriyle ağzını kapattı.

Neden, neden, neden?!

Miyo, Kiyoka'ya "şehvet düşkünü" ya da "utanmaz" demek gibi onu incitecek şeyleri nasıl söyleyebildiğini anlamıyordu.

Düşünceleri ve duyguları kaotik bir karmaşaya karışıyordu, dün gecedен çok daha kötüydüler. Soğukkanlılığını tamamen kaybettiğinde, Miyo'nun gözleri daireler çizdi ve görüşü odak noktasından çıktı.

Bacaklarını ve ayaklarını serbestçe hareket ettirebiliyordu. O zaman neden ağzını kontrol edemiyordu?

Neredeyse ağlamak üzere olan Miyo aniden arkasını döndü ve kaçan bir tavşan gibi koşmaya başladı.

✿ BÖLÜM ✿

Kalp Çarpıntısı

Kiyoka orada öylece hareketsiz duruyordu, tamamen yıkılmıştı.

Miyo arkasını dönüp odadan kaçarken, ayak tabanları yere yapışmış gibi peşinden gidemedi.

Nasıl olur? Bu nasıl ?

Önceki gecedan beri Kiyoka kendi kendine defalarca bu işi nasıl çözebileceğini sormuştu ve şimdi yine ne yapacağından emin değildi.

"Belli ki onun duyguları konusunda yeterince hassas davranmıyorsunuz Komutan."

O günün erken saatlerinde Godou istemediği tavsiyelerde bulunmaya başlamıştı ama Kiyoka bunu ikna edici bulmuş ve yavaş yavaş uzlaşmak için çaba göstermeye karar vermişti.

Miyo ile birbirlerine karşı olan duygularının bu noktaya kadar derinleştikinden emindi.

Kiyoka, Miyo'dan aşkını istemiş ve Miyo da ona cevap vermişti.

"Seni seviyorum, sevgilim."

O an onu o kadar mutlu etmişti ki, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Hissettiği saf sevinçten dolayı utandı bile.

Bununla birlikte, Miyo'yla aralarındaki ilişkinin hiç de aşıklara ya da evli çiftlere benzemediğini de anlamıştı.

En fazla çocukça bir öpüşme yaşamışlardı. Ondan sonra sarılma ve el ele tutuşma. O zamandan beri aşırı iffetli ilişkilerini -çocukların oyun zamanlarıyla aynı seviyede- sürdürdüler.

Godou gibi birinin ona bunu hatırlatmasına ihtiyacı yoktu; Kiyoka düşün töreninden sonra bile

asla bir sonraki adımı atma.

Bu da tam olarak onun hatasına yol şeydi.

"Gaaah..."

Kiyoka başını ellerinin arasına aldı, derin bir iç geçirdi ve yere çömeldi.

Biri onu böyle görürse, hayatının geri kalanında bu konuda kendisiyle dalga geçileceğini biliyordu. Yine de bu, görmemeye dayanamayacağı bir andı.

Dün gece büyük bir hataydı.

Çok aceleci davranmıştı. Her şeyi aceleye getirmişti, tek söyleyebileceği buydu. Ondan nefret ettiğini söylemekte ve utanmaz bir çapkın olduğu için onu kınamakta sonuna kadar haklıydı.

Demek ki Miyo beni .

Keşke ona karşı bu kadar zorlayıcı davranmasaydı.

"...Aslında, ben...senden nefret ediyorum...!"

Reddedilişi göğsünün derinliklerine saplandı.

Zampara, utanmaz. Tamamen haklıydı. Hiçbir mazereti yoktu. Ağlamak istiyordu ama bunu hak etmiyordu.

Kiyoka bir süre pişmanlık duyduktan sonra güçlü bir şekilde ayağa kalktı. Ardından hızla odasına yöneldi ve hiç vakit kaybetmeden pijamalarını çıkarıp iş üniformasını giydi.

Banyodan çıktığı için hâlâ hafif nemli olan uzun saçlarını kabaca taradıktan sonra, açık mavi saç ipiyle hızlıca birbirine bağladı.

Sonra Kiyoka işe gitmek için hazırlanmayı bitirdi ve sanki kaçacakmış gibi evden çıktı.

Sanki ateş altında firar ediyormuş gibiydi. Sefil, utanç verici bir geri çekilme.

"Yani bütün geceyi burada, istasyonda mı geçirdin? Yikes...pfft."

Kazushi Tatsuishi bir kahkaha patlatmadan önce kaşlarını kırıştırdı. Öğle saatlerinde, güneş gökyüzünde yükseldikten çok sonra gelmişti.

Ordunun bir parçası olmamasına rağmen, bir Hediye kullanıcısıydı ve Kiyoka'nın altında çalışıyordu, bu yüzden istasyonu sık sık ziyaret etmek için bir nedeni vardı.

Kazushi'nin yanında Godou da karnını tutuyor ve hava emmeye çalışıyordu.

"Gülme ona... *Pfft, hyuk-hyuk...* Komutan burada gerçekten ciddi."

Godou'nun utanç verici bir şekilde Kazushi'yi azarlamaya kalkışması Kiyoka'nın öfkesini doruğa çıkardı.

Kiyoka, Godou'ya kendisini rahatsız eden şeyin ayrıntılarını itiraf etmemiştir.

Ancak astı o sabah gelip geç vardiyadaki askerlerin, komutanın o gece eve gittikten sonra aniden karakola geri döndüğünü ve ofisine kapanıp güneş doğana kadar nasıl çalıştığını anlattıklarını duyunca Godou noktaları birleştirebildi.

Godou, daha sonra Kazushi'ye her şeyi açıklayarak işleri bir adım öteye taşıdı ve Kiyoka'nın şu anki çıkmazına yol açtı.

...Onu boğmalı mıyım? Hayır.

Bunun için ne enerjisi ne de dayanıklılığı vardı.

Dün gece Kiyoka evden çıkmış, istasyona dönmüş ve tüm zamanını masasında geçirmişti. Ancak hiçbir şeye konsantre olamamış ve hiçbir şey başaramamıştı.

Daha da kötüsü, ne zaman biraz dalgınlaşsa, Miyo'nun ona söylediği şeyler birkaç saniye içinde zihnini dolduruyordu.

"...Aslında, ben...senden nefret ediyorum...!"

"Seni bu kadar şehvet düşkünü olarak görmemiştim!" "Sen utanmazsın! Buna inanamıyorum!"

Bunu hatırlamak bile yüreğini parçalıyordu. Ancak bir kez daha derinlemesine düşündükten sonra, davranışının böylesine ısıracı bir tepkiyi hak ettiği sonucuna vardı.

"Haah..."

Kiyoka muazzam bir iç geçirdiğinde, iki astının kahkahaları daha da yoğunlaştı. Dayanamayacağı kadar sinir bozucuydu.

Kiyoka her şeyden önce kendinden iğreniyordu.

"Kızgınlım."

Nişanlısının ona bunları söylerkenki görüntüsü gözünün önünden geçti: siyah, hafif ağlamaklı göz bebekleri, kalkık gözleri ve kaşları. Dudakları, somurtarak sıkıca bastırılmıştı. Ve hiçbir etkisi olmayan, kırılmalı yansıtan bakışları.

Miyo öfkeden kudururken, Kiyoka'nın aklından küstahça bir düşünce geçti: Miyo'nun çok sevimli, çok güzel olduğu.

Bende bir sorun var.

Birisi gerçekten öfkeliyken onun sevimli olduğunu düşünmek açıkça kabalıktı.

Ama Kiyoka, Miyo'nun ilk kez tamamen öfkeli görüldüğünü gördükten sonra, üzölmek ya da acıdan kıvrınmak yerine, pişmanlıkla birlikte yalnızca bu affedilmez duyguları hissetmişti.

Aslında, Miyo'nun kendisine kızacak kadar güvende olduğunu görünce biraz duygulanmıştı bile.

Gece boyunca bu konu üzerinde düşünürken, bu duygular kafasının içinde tekrar tekrar dolaşıp durmuştu.

"Söylemeliyim ki Komutan, eğer sorunluysanız, öyle görünmüyorsunuz."

Godou çok fazla gülmekten gözyaşlarını silerken bunu işaret etti.

"Oh, ne olduğunu biliyorum. Nişanlısına olan sevgisi, kavga ettiklerinde bile çok büyük, öyle mi?" Kazushi, Godou'nun başını salladığı omuz silkme hareketi ve bıkkın bir iç çekişle birlikte neredeyse tam on ikiden vurduğunu ilan etti.

"Doğru, sadece bir aşık kavgası." "Evet, gerçekten de bir aşık kavgası."

Normalde kedi köpek gibi anlaşmalarına rağmen, Kazushi ve Godou'nun mükemmel, bıkkın bir senkronizasyon içinde oldukları anlar oldu. Bu noktada, Kiyoka onların söylediği her küçük şeyden rahatsız olamayacak kadar yorgundu.

Aşıkların kavgası deyimi burada gerçekten de geçerliydi, ama...
Yine de, onun sinirlenmesi...

Miyo'nun ona kızmasına sevinmişti; bu, ilişkilerinin ne kadar güvene dayalı hale geldiğinin bir göstergesiydi. Ama kendine Miyo'nun bu şekilde davranmasının onun karakterine uygun olup olmadığını sorduğunda, cevabı hayırdı.

Başka bir deyişle, onu o kadar kötü incitmişti ki, tamamen kendisinden farklı davranmaya itilmişti.

"Siz ikiniz."

Kiyoka bu kez gururunu bir kenara bırakmaya karar verdi.

Yüzündeki asık suratın tamamen farkında olan Kiyoka isteksizce Godou ve Kazushi'ye bir soru sordu; sinsi sırtışlarından anlaşıldığı kadarıyla, çoktan ilginç bir şeyle karşı karşıya olduklarını anlamışlardı.

"...Bir kadından özür dilemenin etkili yolu nedir?"

Söylemeye gerek yok, ödediği bedel, onu ömür boyu alay edilmeye mahkum edecek bir konuyu onlarla paylaşmaya zorlanmak oldu.

Miyo'nun Kiyoka'ya karşı birbiri ardına çirkin sözler sarf ettiği gecenin üzerinden iki gün geçmişti.

hâlâ garip ve yapmacık bir ilişki vardı.

Çünkü Miyo ne zaman Kiyoka ile konuşmaya gitse, sonunda gerçek duygularını yansıtmayan şeyler söylüyordu. Dolayısıyla, tek seçenek konuşmaktan tamamen kaçınmaktı. Şimdi de Kiyoka ile temas kurmaktan mümkün olduğunca kaçınıyordu.

Bu koşullar altında durumun düzelmesini umamazdı.

Bana ne oldu böyle...?

Fiziksel olarak kendini iyi hissediyordu ve vücudunda hiçbir anormallik görünmüyordu. Dahası, Kiyoka dışındaki herkesle normal bir şekilde sohbet edebiliyordu.

"Benim neyim var Yurie?"

"Hmmm, şey."

Birkaç gün sonra ilk kez Kiyoka'nın evine gelen Yurie, derin düşüncelere dalmış bir halde Miyo'nun endişelerine kulak verdi.

"Ufukta tören görüldüğü için biraz gergin hissetmediğinden emin misin?"

Son derece makul açıklaması Miyo'yu sessiz bıraktı.

Eğer Yurie gibi ondan çok daha fazla hayat tecrübesine sahip biri bunu söylüyorsa, belki de bundan fazlası yoktu. Yine de, sadece gerginlik dudaklarının kendi kendine hareket etmesine neden olur muydu?

"...Kiyoka'ya böyle korkunç şeyler söyleyip özür bile dileyemediğime inanamıyorum."

Ne zaman özür dilemeye ya da bu duyguya yakın bir şey söylemeye çalışsa, boğazı düğümleniyor ve sesi çıkmıyordu.

Yine de Yurie ile bu şekilde konuştuğunda hiçbir tatsızlık yaşanmadı.

Yaşlı kadın başını kaldırıp saate bakarak, "Efendiyle hanımın gelme vakti neredeyse geldi," dedi.

Kiyoka'nın ebeveynleri Tadakiyo ve Fuyu bugün ziyarete geleceklerdi. İkili daha önce Kiyoka'nın evine hiç gelmemişti ama düğün için imparatorluk başkentinde kalacakları için Tadakiyo uğrayıp uğrayamayacaklarını sormuştu.

Bu arada, Kiyoka onların bu talebine sadece "Bırakın ne istiyorlarsa yapsınlar," diyerek karşılık vermişti.

Ne olursa olsun, Kiyoka bugün yine işteydi, bu yüzden ailesini görmeye gelemeyecekti.

Öğleden hemen önce, bulutların arasından sızan ince güneş ışınları havayı ısıtmaya başladığında, Tadakiyo ve Fuyu otomobille geldiler.

"Hiya-koff, *koff*... Seni gördüğüme sevindim."

Hâlâ kış mevsimindeymişiz gibi kat kat giyinmiş orta yaşlı bir adam -Tadakiyo Kudou- önce dışarı çıktı ve el salladı.

Bünyesi her zamanki gibi zayıftı.

Ardından, omuzlarında kalın bir şal olan elbise giymiş bir kadın Tadakiyo'nun elini tuttu ve yavaşça arabadan indi. Bu Kiyoka'nın annesi Fuyu'ydu.

Miyo'nun onu birkaç gün önce gördüğü zamanki gibi görünüyordu; pahalı bir elbise giymişti ve gözlerinde sert bir bakış vardı.

"Oldukça eski püskü bir kulübe, değil mi?" Fuyu ilk fırsatta yelpazesini ağzına götürerek tükürdü.

Sürpriz yok.

"Hoş geldiniz, biz de sizi bekliyorduk," dedi Miyo, içten içe kıkırdayarak.

Fuyu şimdiye kadar Kiyoka'nın evine gelmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Bunun nedeni muhtemelen başkentin merkezinin biraz dışında, sakin bir kırsal banliyöde yer almasıydı ve Kiyoka'nın kendisi için nasıl bir ev satın aldığını kulaktan dolma bilgilerle öğrenmişti.

Miyo bile, Batılı mobilyalardan ve gösterişli, göz alıcı eşyalardan hoşlanan Fuyu'nun, kendi tercihlerine tamamen zıt bir ev gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda önceden kabaca bir fikir edinebilmişti.

Bu özelliği onun sığ ve yüzeysel görünmesine neden olsa da, Miyo artık onda bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Şimdi gel, Fuyu."

"Gerçek bu. Kudou ailesinin reisinin böylesine yetersiz bir izbede yaşıyor olması gerçekten dehşet verici."

Fuyu, Tadakiyo'nun azarından yılmadı.

Tadakiyo onun cevabına güldükten ve ne düşündüğünü anlamayı imkansız kılan neşeli bir gülümseme takındıktan sonra gözlerini Miyo'nun yanında duran Yurie'ye çevirdi.

"Oh, merhaba, Yurie. Fuyu beni biraz bilgilendirdi ama seni tekrar görmek güzel. Seni böyle sağlıklı gördüğüme sevindim."

"Bu kadar uzun süre iletişim kurmadığım için beni bağışlayın. Gördüğünüz gibi, hala genç efendinin hizmetkarı olarak mutlu bir şekilde çalışıyorum."

"Oh, hayır, sorun değil." "Lütfen, içeri gelin."

Selamlaşma bittikten sonra doğru anı bekleyen Miyo, Tadakiyo ve Fuyu'yu evin içine çağırdı.

Ancak geçtikleri sırada Tadakiyo durdu ve merakla ona baktı.

"Miyo."

"Evet?"

"Hmm." Bir şeye ikna olmuş gibi bir kez başını salladı. Miyo, ona neden hitap ettiğine dair kafa karışıklığıyla farkında olmadan gözlerini kırptırdı.

Sonra da hiçbir şey olmamış gibi dar girişten geçip gitti.

Bu da böyle?

Miyo Yurie'ye döndü ve ikisi de başlarını öne eğdi ama ikisi de onun ne demek istediğini anlayamadı.

Yurie çay ve atıştırmalıkları almak için mutfağa giderken, Miyo Tadakiyo ve Fuyu'yu oturma odasına götürdü ve her birine bir yer minderi verdi.

Tüm bu süre boyunca Fuyu hoşnutsuzluğunu dile getirmeye devam etti.

"Buranın en ufak bir saygınlığı yok. Öyle bir şey yok. Katılmıyor musun, Tadakiyo?"

"Şimdi, şimdi, böyle söyleme. Eminim... Kiyoka muhtemelen o sırada tüm seçenekleri değerlendirmiş ve bunun en iyisi olacağını düşünmüştür."

"Ne kadar safça."

Kalın giysileriyle Tadakiyo ve Batılı tarzda giyinmiş Fuyu da oradayken oturma odası küçük görünüyordu. Müstakbel kayınvalidesinin memnuniyetsizliğini görmezden gelen Miyo, düşüncelerini Kiyoka'nın geçmişine çevirdi.

Kiyoka ile yaşamaya başladığından beri epey zaman geçmişti.

Birlikte geçirdikleri günler boyunca Miyo onun geçmişi hakkında bölük pörçük de olsa birkaç şey duymuştu.

Kiyoka... çok incinmiş olmalı.

Görünüşe göre, orduya katılmaya karar verdiğinde bu evi düşünmeye başlamış ve imparatorluk üniversitesinden mezun olduktan hemen sonra buraya taşınmış.

Godou'yu orduya katılmaya iten şeyin babasının ölümü olduğunu söylemeye gerek yok.

Kiyoka nazik bir adamdı. Bir Hediye kullanıcısı olarak, bir asker olarak ve Kudou ailesinin reisi olarak. Tüm farklı sorumluluklarının ağırlığını hissediyordu ve bunları yerine getirmek için incinmiş, acı çekmiş ve tekrar tekrar zorlamıştı.

Üzerinde bu kadar yük varken, en azından çok sayıda insan tarafından tehdit edilmeyeceği, oldukça özel bir hayatın tadını çıkarmak istemişti.

Ve bu yaşam tarzına iyi uyum sağlayabilecek bir kadınla evlenmek istemişti.

"...Kiyoka burayı ailesinin değil, kendi parasıyla aldı, bu yüzden onun bu konudaki düşüncelerini kabul etmelisin," dedi Tadakiyo, gözlerinde uzak bir bakışla. Miyo başıyla onaylamak istedi. Kiyoka evi kendi parasıyla satın almıştı; üniversite yıllarında Hediye Kullanıcısı olarak groteskleri alaşağı ederek kazandığı ödül parasıydı bu. Açıkça görüyordu ki bu onun çözüm.

Fuyu Tadakiyo'ya baktı ve sadece burnundan soludu. "Beklediğiniz için teşekkürler."

Yurie elinde bir tepsiyle oturma odasında belirdi.

O andan itibaren sohbet büyük ölçüde geçmiş günleri anımsamaya yöneldi. Tadakiyo, Fuyu, Yurie, Kiyoka ve Hazuki'nin Kudou'nun ana malikanesinde yaşadığı zamanlar.

Fuyu geçmiş hakkında konuşmanın sıkıcı olduğunu iddia ederek sessiz ve somurtkan kalmayı tercih etti, ancak Tadakiyo ve Yurie arasındaki sohbet oldukça canlı bir hal aldı.

"Hiçbir zaman evde çok fazla bulunmadım, bu yüzden her zaman sana güvenmek zorunda , değil mi Yurie?"

"Oh, hadi ama Usta, çok nazıksınız."

"Siz olmasaydınız Hazuki ve Kiyoka'nın bu kadar saygıdeğer insanlar haline geleceğinden şüpheliyim. Tüm yaptıklarınız için gerçekten minnettarım."

"...O halde onları nasıl eğittiğim konusunda bazı şikayetleriniz var?" Fuyu alay etti.

"Ah-ha-ha. Hadi ama Fuyu, çocuklara pek ilgi göstermedin, değil mi?"

Miyo diken üstünde dinlerken yüzü kaskatı kesildi.

Geçmişten gelen bu hikayeleri dinlemek büyüleyici ve eğlenceliydi, ancak Tadakiyo yüzündeki gülümsemeye rağmen oldukça ısırgan olabiliyordu. Konuşmanın çeşitli noktalarında özellikle Fuyu'ya karşı acımasızdı.

Miyo Kudou ailesinin villasına ilk gittiğinde de aynı şey olmuştu. Tadakiyo her zaman gülümsüyordu, bu yüzden yanlış bir izlenim edinmek kolaydı, ama çok nazik bir insan değildi.

Bu yüzden Miyo, Yurie'nin her şeye oldukça alışkın görünerek onu başından savabilmesinden etkilendi.

"Ne olsa çocuklar yerine hep bana odaklanmıştın. , sevimli, değil mi? Bu da onun sevdiğim bir başka yönü." "T-Tadakiyo! Sen neden sanıyorsun?!"

Fuyu'nun gözleri şaşkınlıkla parladı ve aceleyle Tadakiyo'yu durdurmaya çalıştı. Ancak, kocası soğukkanlılığını korumaya devam etti.

Miyo, Fuyu'ya acımdan kendini alamadı.

Sonunda, Fuyu bir saniye daha dayanamayarak ayağa kalktı ve evin geri kalanını görmeye gideceğini söyleyerek oturma odasından çıktı.

Yurie daha sonra ona rehberlik etmeyi teklif etti ve Tadakiyo ile Miyo'yu baş başa bıraktı.

Kısa bir sessizlik oldu.

Oturma odasının açık bırakılmış perdelerinin arkasından, kuru bahar tozundan hafif puslu görünen yemyeşil çiçekleri ve erken çiçek açmış ağaçları görebiliyordu.

Kuşların cıvıltısını ve aralıklı esen rüzgârın hışırtısını duydu.

Sessiz odanın içi doğanın sesleriyle dolarken, Miyo Tadakiyo'da ona Kiyoka'yı hatırlatan bir varlık hissetti.

...Babam ve Kiyoka gerçekten birbirlerine benziyorlar.

Nişanlısının kişiliği ve solgunluğu Fuyu'ya çekmişti. Yine de, Tadakiyo'nun karşısında sessizce otururken, havanın Kiyoka ile birlikteyken olduğu gibi hissettirdiğini fark etti.

Sivriltilmiş, gergin bir ip gibi, hafif bir ürperti eşliğinde, yine de bir miktar yumuşaklıkla... bu tür bir atmosfer.

"Miyo," dedi Tadakiyo aniden. Kadın gözlerini ona dikti. "Evet?"

"Peki bu lanetini tam olarak nereden ?"

Nefesi boğazında düğümlendi. Adamın ona ne söylediğini hemen kavrayamadı.

Tadakiyo'nun sözleri, masadaki dirseğini yanağını desteklemek için kullanan, zarif bir duruş ve gözlerindeki bakışla, sanki boş boş sohbet ediyormuş gibi konuşan tavırla o kadar çelişiyordu ki, Miyo'nun düşünceleri kafasının içinde dönüp durmaya devam etti.

"Huh...?"

Zorla çıkarmayı başardığı tek şey, normal bir nefes alışverişinden ayırt edilmesi zor olan o tek sestti.

Tadakiyo, Miyo'ya eğlenen bir bakış attı. Görünüşe göre durumu komik bulmuştu.

"Şu anda üzerinde bir lanet var. Gerçi buna lanet demek biraz abartılı olur... Oldukça amatörce bir iş."

"Lanet...? Benim üzerimde mi?"

Kalbi uğursuz bir sesle çarpıyordu. Elllerinden ter sızmaya başladı.

Lanetler veya büyüler, sanat uygulayıcıları tarafından kullanılan bir sanat türüydü. Diğer sanatlar arasında bile özellikle olumsuz bir sonuç üreten herhangi bir şeye bu lakap verilirdi.

Miyo, tüm aşamalardan geçildiği ve doğru fiyat teklif edildiği sürece, bir amatörün bile bunlarla birini öldürebileceğini duymuştu.

Sorusunu dile getirmekte zorlanmıştı ama Tadakiyo soğuk bir gülümseme takındı ve başını salladı.

"Bu doğru. Geldiğimizden beri beni rahatsız ediyor. Fark etmediniz mi?"

"Hiç de değil..."

Miyo için tam bir şok olduğu açıktı. Onları biraz çalışmış olsa da, sanat bilgisi neredeyse sıfırdı, bu yüzden orada olduğunu fark etmemişti. Aynı şey Kiyoka için de geçerliydi.

"K-Kiyoka da bir şey söylemedi..."

Aralarında ne kadar garip şeyler yaşanmış olursa olsun, küfür ciddi bir meseleydi. Miyo, Kiyoka'nın kendisine yapılan bir laneti bilerek görmezden geleceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Tadakiyo'nun gülümsemesi bu ziyarette ilk kez kırıldı. Şok içinde ona göz kırptı.

"Gerçekten mi? Kiyoka gerçekten sana bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?" "Doğru."

"Buna inanmıyorum. O zaman bunu o yapmış olmalı... Hayır, ne diyorum ben? Kiyoka asla böyle baştan savma bir büyü yapmaz, özellikle de sevgili nişanlısına yapmaz," diye mırıldandı Tadakiyo, elini çenesine dayamış, derin düşüncelere dalmıştı. O böyle düşünürken, Miyo endişelenmeye başladı.

Ne yapmalıyım? Ya bu lanet ciddi bir şeyse ya da hayat-Tehdit mi? Ölecek miyim?

"Dur bakalım," dedi Tadakiyo, nazik gülümsemesi geri dönmüştü. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Bu sadece kaba bir tılsım aslında - buna 'lanet' demek kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Kesinlikle hayati tehlikeye yol açacak kadar güçlü değil ve sana fiziksel olarak da zarar vermeyecek."

"mı?"

"Evet. Ufacık tefecik bir büyü, hemen yok edilmesine bile gerek yok. Sadece size bazı talihsiz şeyler söyletecek kadar güçlü."

"Talihsiz şeyler..."

Çok fazla örnek vardı. Tadakiyo ayrıca laneti bir "tılsım" olarak tanımlamıştı; bu da Miyo'nun aklına başka bir şey getirdi.

Buna inanmakta güçlük çekiyordu ama Tadakiyo'nun yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu.

Bu durumda, onu kim lanetlemişti...?

Miyo'nun soğuk terler döktüğünü gören Tadakiyo kıkırdamaya başladı.

"Bununla birlikte, onca insan arasında Kiyoka'nın fark etmediğine inanamıyorum. O benim oğlum olabilir ama gülmekten kendimi alamıyorum. Hee-hee, hah-hah- hah! *Koff, koff!*"

Bu durum kendisine açıkça komik gelen Tadakiyo karnını tuttu ve kahkahalar atarak masanın üzerine düşecek kadar sarsıldı. Sonra öksürük krizine girdi.

"U-um..."

Tam olarak neler olup bittiğini sormak isteyen Miyo, Tadakiyo'nun durmak bilmeyen kahkahalarının dinmesini bekledi.

Sonunda Tadakiyo duruşunu düzeltmeyi başardı, birkaç hırıltılı nefes aldı ve Miyo'ya döndü.

"Üzerindeki lanet çok hafif ve zayıf, ama aynı zamanda ortalama bir sanat uygulayıcısının biraz dikkatle fark edebileceği kadar beceriksizce. Yine de Kiyoka bu konuda tek kelime etmedi mi?"

"Bu doğru."

Miyo başını salladığında, Tadakiyo daha fazla kahkaha atmanın eşiğinde görünüyordu, ancak duruma ilişkin görüşünü belirtmeden önce elini hızla ağzına götürdü.

"Bence Kiyoka laneti fark etmemiş olabilir." "Ne?"

Ama..."

Eğer büyü ortalama bir sanat uygulayıcısının bile fark edebileceği bir şeyse, o zaman Kiyoka gibi Yeteneklerine ve sanatlarına birinci sınıf hakim olan biri bunu nasıl fark edememişti? Bu nasıl olabilir?

Tadakiyo, Miyo'nun sorusunu açık yüreklilikle yanıtladı. "Çok fazla heyecan ve neşe."

"...Heyecan."

Kim ne için heyecanlıydı? Kiyoka'yı kastetmiş olamaz, değil mi?

Bu .

Orada değildi. herhangi bir diğer kelime daha az uygulanabilir için Kiyoka daha

Heyecan.

Elbette keyfinin yerinde olduğu zamanlar da vardı. Ama hiçbir zaman kendini kaptırmazdı. En azından Miyo'nun bildiği kadarıyla.

Tadakiyo onun şaşkınlığı karşısında yavaşça başını salladı.

"Düğününüzü dört gözle bekliyor olmalı. Böylesine amatörce bir laneti görmezden gelmesi yeterli bir kanıt. O kadar heyecanlı ki, etrafında olup bitenlere dikkat etmiyor."

"Kiyoka...?"

Kulağa çok zorlama geliyordu. Ama Kiyoka'nın düşünlerini heyecanla beklediği ihtimalini , Miyo birden yanaklarının ısındığını hissetti.

Bu beni çok mutlu etti.

O da Miyo'yla aynı yoğun sevinci hissetti.

Göğsünü sıcak bir his doldurdu - Kiyoka'nın şimdiye kadar ona hediye ettiği sıcaklık. Her şey Miyo'nun içinde kabarıyor, patlamakla tehdit ediyordu.

"...Yüzünüzdeki ifade çok hoş. İkinize de mutluluklar dilerim." Miyo artık her zamanki soğukluğu göremiyordu.

Tadakiyo'nun gözleri. Bunun yerine, sadece şefkat vardı ve bu şefkat onu sarmış gibiydi.

Kalbi o kadar doluydu ki, Miyo onun gözlemine karşılık olarak sadece başını sallayabildi.

Mutluydu. Her şeyden ve her şeyden. Bu lanet bile ona Kiyoka'nın yeni, beklenmedik bir yönünü göstermişti, bu yüzden ondan nefret etmeyi kendine yediremiyordu.

Şimdi, kısa bir süre önce çektiği tüm eziyetler bir rüyadan ibaretmiş gibi görünüyordu.

Tadakiyo ve Fuyu öğleden kısa bir süre sonra öğle yemeği yemeden ayrıldılar.

Miyo ikisini de beslemek için Yurie'ye danışmıştı ama Fuyu her zamanki gibi inatla bu fikre karşı çıkıyordu.

"izbe bir kulübede eski püskü bir yemek yememi beklemek oldukça kötü bir davranış olur, değil ?"

Fuyu'nun keskin bakışlarını gördükten sonra Miyo onları elinde tutma umudu olmadığını anladı.

Böylece Miyo, Yurie ile birlikte basit bir öğle yemeği hazırladı ve ardından akşam yemeği için hazırlık yaptı. Güneş batmaya başladığında Yurie eve doğru yola koyuldu.

Turuncu akşam güneşi pencereden içeri süzülüyordu.

Bugün hava tamamen açık olmasa da, Miyo'nun serdiği çamaşırlar tamamen kurumuştı. Yeni toplanmış giysileri özenle katladı ve rahat bir nefes aldı.

Bir ... Belki de Kimio konuda bir şeyler biliyordu?

Düşünceleri Tadakiyo'nun ona lanetler hakkında söylediklerine sürüklendi.

Kafasını özellikle bir şey vardı: Kimio'nun yemek pişirme dersi sırasında anlattığı hikaye. Kimio buna kesinlikle "tılsım" demişti.

Ve aynı gece Miyo, Kiyoka'nın isteği dışında ona kışkırtıcı şeyler söylemeye başlamıştı.

Bu tesadüf görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü. Ayrıca, Kimio'nun cazibesi Tadakiyo'nun açıklamasıyla örtüşüyordu.

Bu durumda, Kimio bilerek Miyo'yu , yoksa bu hikayeyi ona sadece biraz eğlenmek için mi anlatmıştı?

Miyo, Kimio'nun o zamanki tavrını düşündüğünde bir cevap bulamadı.

Ne olursa olsun, bu konuyu Kiyoka ile konuşmam gerek.

Miyo elini yumruk yaptı ve sessizce kendini topladı.

Lanet kaldırılmamıştı. Tadakiyo ona, laneti kaldırmak istiyorsa bunu Kiyoka'ya yaptırması gerektiğini söylemişti. Miyo bunun Tadakiyo'nun ona oğluya arasını düzeltmesini söyleme şekli olduğunu düşündü.

Lanetin etkileri göz önüne alındığında, Miyo ve Kiyoka'nın mevcut ilişkisinin biraz garip olduğunu fark etmiş olmalı.

Kiyoka hâlâ büyüünün etkisindeyken onunla konuşmak cesaret gerektirecekti.

Ayrıca kazara Kiyoka'yı tekrar incitebileceğinden hâlâ korkuyordu, bu yüzden görevden kaçınmaktan kendini alamadı.

Ancak Miyo, ona sadece laneti açıklarsa herhangi bir sorun çıkmayacağına kendini ikna etti.

Dışarısı tamamen karanlıktı. Miyo akşam yemeğini hazırlamayı bitirdiğinde, bir otomobil motorunun sesi yankılandı ve Kiyoka eve döndü.

"Ben ."

" hoş geldiniz..."

"Teşekkürler." Kiyoka, Miyo'nun çekingen selamına karşılık verirken biraz yapmacık görünüyordu. "Babam ve annem bugün uğradılar, değil mi? Nasıldı?" Kiyoka ayakkabılarını çıkarıp giriş kapısından dışarı adımını atar atmaz konuyu açmış ve Miyo'yu çeliğe yönlendirmişti

ve ona döndü. "Um, Kiyoka?"

"Ne-ne oldu?"

Hafifçe geri çekilmiş olmasına rağmen Kiyoka, Miyo'nun bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Babam bana bir şey söyledi: Görünüşe göre lanetlenmişim."

Bunu duyan Kiyoka'nın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı.

İfadesi biraz anlaşılmazdı: şaşkın, sönük ve biraz da aptalca bir karışım.

"Uh, ne? Lanetli misin?"

Kiyoka bir süre şaşkın şaşkın öylece durduktan sonra kendine geldi ve hızla Miyo'yu tepeden tırnağa süzdü.

"Gerçekten mi...? Bir lanet mi?"

Kiyoka'nın yüzünde acınası bir ifade belirdi. Ne yapacağını bilemez haldeydi ve her an yere yığılmaya hazır görünüyordu. Düşüncesizce de olsa, Miyo bunu çok sevimli buldu ve dudaklarına bir gülümseme gelmesini engellemek için umutsuzca çabaladı.

"Tamam o zaman! Onu yok , değil mi?"

"Kiyoka."

Miyo doğruldu ve hızla tekrar Kiyoka'ya seslendi.

Bu altın bir fırsattı. Tadakiyo'nun söylediği gibi Kiyoka'ya doğru soruları sorarak, Miyo aralarındaki ilişkinin bu kadar garip bir hal almasını engelleyebilirdi.

"Kiyoka, heyecanının seni ele geçirmesine izin mi veriyorsun?"

Belki de lanetin etkisiyle dikenli bir ton vardı. Ancak Miyo bunun onu çelmelemesine izin vermedi ve sağlam durdu.

Kiyoka hemen hareket etmeyi bıraktı ve bir kez daha dondu kaldı. "Heyecanlı mısın? Ben mi?"

"Evet. Babam kendisi söyledi. Düğün için çok mutlu olduğun için bu laneti fark etmemişsin."

"Ne-ne yapıyorsun-"

Kiyoka itiraz etmeye başladı ama sonra sustu. Birdenbire yanakları daha önce hiç görmediği kadar kızarmış ve perçemlerini savurmaya başlamıştı.

"Bu... Haklı olabilir..." dedi Kiyoka o kadar kırılgan bir sesle ki, Miyo onu gerçekten duyup duymadığını sorguladı. Soğukkanlı nişanlısı utançtan yerin dibine girmişti.

Ağzını önce açıp sonra kapatırken dudaklarından inleme ile homurtu arasında bir ses çıktı ve sonunda uzun bir teslimiyet iç çekiş i yaptı.

"*Haaah*. Burada gerçekten hiçbir mazeretim yok... Bu doğru. Muhtemelen çok heyecanlıydım. Seninle evleneceğim için çok mutluydum."

"Kiyoka."

"Tanrım, acınacak haldeyim... Durum kritik. Dürüst olmak gerekirse, şu anda bana hemen hemen her şeyi söyleyebilirsiniz ve ben en ufak bir kızgınlık duymam..."

Kiyoka gerisini söylemedi. Ancak bir sonraki an Miyo'yu kollarına aldı.

Hafifçe eğilmişti ve sanki onu tamamen sarıyormuş gibi hissediyordu.

"Eğer bundan hoşlanmıyorsan, söyle bana."

Miyo aldırmadı. Bunu söylemeye çalıştı ama sessiz kaldı.

Lanet henüz ortadan kalkmamıştı, bu yüzden şu anda ağzını açsa Kiyoka'yı yine sözlü olarak azarlayacaktı. Kiyoka'nın ona sarılmasından hiç rahatsız olmamıştı ama yanlışlıkla nefret ettiğini söyleyeceğini biliyordu.

Kiyoka'ya duygularını açıkça ifade etmeye çalıştığı her seferinde büyü devreye giriyor ve onu tam tersini söylemeye zorluyordu.

Bu yüzden ona cevap vermek yerine kollarını onun sırtına doladı.

Miyo için sayısız kez savaşmış, onu korumuş ve ona kalkan olmuş adamın geniş, sağlam ve güvenilir sırtı. Ona bu şekilde sürtünmenin nesinden hoşlanmayabilirdi ki?

"Benden nefret etmekle ilgili söylediklerinin lanetin işi olduğunu varsayabilirim o zaman?"

"....."

Ona ne katıldı ne de karşı çıktı. Başını bile sallamadı, sadece kollarını ona biraz daha sıkı sardı.

"Ve benden hoşlandığın konusunda söylediklerine güvenebilir miyim?"

"Son iki günde yaşanan her şey... lanetin suçu."

Miyo sonunda Kiyoka'ya kısa bir cevap verdikten sonra, Kiyoka ona rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"Bu kadar yeter o zaman. Dikkatsiz, cesaretsiz olduğum ve içinde bulunduğunuz tehlikeyi fark etmediğim için beni affetmenizi istemeyeceğim."

Miyo hafifçe gözlerini kapattı.

Onu affedecek hiçbir şey yoktu. Hayatı gerçekten tehlikede olsaydı, Kiyoka'nın bunu fark edeceğinden emindi. O böyle bir adamdı işte.

Miyo'yu çok sevdi ve ona herkesten daha fazla şefkat gösterdi.

Senden hoşlanıyorum... Seni seviyorum.

Şu anda söyleyemese de, bu lanet ortadan kalkar kalkmaz, bu kez utanmadan ve sıkılmadan duygularını yeniden ifade etmek istedi. Her ne kadar uyum sağlayamasa da

Ona hemen "sevgilim" demeyi, bunun zamanla ikinci doğası haline gelmesini istiyordu.

Miyo vücudunu aralarında değiş tokuş edilen sıcaklığa teslim ederken, Kiyoka fısıldadı.

"Tüm bunlar bu lanetin eseri olsa bile, sinirlendiğini memnun oldum."

"Ha?"

"Şey, kızgınken çok tatlı görünüyorsun." "..."

Miyo onun bu itirafıyla nasıl başa çıkacaktı? Cidden kafası karışmıştı.

Birinin kızgın olmasında sevimli bulunacak bir şey var mıydı? Kavgaları sırasında yüzünde o şok ifadesi varken bile onun ne kadar sevimli olduğunu düşündüğünü mü söylemek istiyordu?

Bundan pek emin değilim.

Şimdi oldukça karmaşık bir ruh hali içinde olan Miyo, Kiyoka'nın kucağından usulca kurtuldu.

"Miyo?"

"Sende gerçekten bir terslik var, Kiyoka!"

Lanet sözcüklerinin dudaklarından dökülmesine izin vererek Kiyoka'dan kaçtı. Ancak artık göğsünde kara bulutlar dolaşmıyordu.

Geriye kalan tek şey ona olan düşkünlüğüydü.

Ertesi gün, Kiyoka ve Godou istasyonun resepsiyon odasında amirleri Masashi Ookaito ile bir araya geldi.

Bir masayla ayrılmış bir çift kanepeye oturdular: Birinde Kiyoka ve Godou, diğesinde ise Ookaito oturuyordu. Tümgeneral çelişkili görünüyordu.

"Aniden için özür dilerim."

Kiyoka, Ookaito'nun kaşlarını çatarak özür dilemesine "Sorun değil efendim," diye karşılık verdi.

Kiyoka, Ookaito'dan biraz sıkıntılı bir konuyu görüşmek üzere geleceğini haber aldığı anda istasyona daha yeni varmıştı.

Talebinin bu kadar ani olması, Kiyoka'ya bunun ciddi bir şey olduğunu açıkça göstermişti.

Kiyoka ve Godou bu şekilde amirlerinin karşısında oturur hale gelmişti.

"Peki ne konuşmak istiyordunuz?" Kiyoka sordu ve Ookaito'nun bir kez başını sallayıp başlamasına neden oldu.

"Bu öğleden sonra bağlı mısın?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Bu kadar ani olduğu için kusura bakmayın ama sizden üstlenmenizi istediğim bir yardım talebi var. Garipliklerle ilgili tabii ki."

Her şey çok ani olmuştu; kelimeler boğazında düğümlendi ama onları yuttu.

Amirinin ne kadar alçakgönüllü ve minnettar davrandığını gören Kiyoka'nın onu daha fazla eleştirmeye hakkı yoktu. Ookaito'nun kendisi de bu isteğinin ne kadar saçma olduğunu gayet iyi biliyor olmalıydı.

General Kiyoka'nın düşüncelerini sezmiş gibiydi. Sert bakışları daha da pişmanlıkla gerildi.

"dilerim... Soruşturma Nagaba ailesinden evli bir çiftten geldi."

"Nagabalar mı? Ordu ile oldukça derin bir ilişkileri var, değil mi? Yanılmıyorsam Genelkurmay Başkanlığı'yla da bağlantıları var," dedi Godou ve Ookaito da onayladı.

"Doğru. Bu yüzden reddetmek gerçekten zor oldu... Zahmet verdiğim için özür dilerim."

"Bu bir sorun değil, ama neden bu kadar acil?"

Kiyoka'nın sorusu derin bir iç çekişle karşılandı.

"Söz konusu diğer taraf mümkün olduğunca hızlı bir sizinle görüşmek konusunda ısrar etti ve bunu zorla kabul ettirdi. Ben kendi açımdan müzakere etmeye çalıştım ama sonra hemen cevap vermezsem Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni çökertmekle üstü kapalı tehdit etmeye başladılar."

Ordunun üst rütbelilerinden gelen zorbalıklar yeni bir şey değildi.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi, potansiyel olarak güçlü bir silah olan Hediye-kullanıcılarını savaş güçlerinin bir parçası olmak üzere orduya dahil etmek için kurulmuştu.

Ancak kuruluşundan bu yana birkaç on yıl geçmişti.

Kuruluşuna ilham veren hedefler ve görüşler giderek silikleşiyordu.

Sonuç olarak, en üst rütbeliler de dahil olmak üzere, birim hakkında kendi keyfi değerlendirmelerini yapan pek çok kişi oldu. Bazıları bu birimi başlarına bela olarak nitelendirirken, diğerleri gereksiz olduğu konusunda kararlıydı ve bazıları da hiçbir şey yapmayan birim olarak küçümsüyordu.

İçinde Özü, Bu oldu kanıt o onların toplum oldu Hediye-kullanıcıların silah olarak kullanılmasına gerek olmadığı için nispeten barışçıldı. Yine de Kiyoka bile birliğin bu mantıksız koşullara zorlanmaktan kurtulacağını umuyordu.

İleri.

İşi bırakmadan önce gerçekten eve götürmek iyi bir fikir olabilir.

Her yakında ordudan ayrılacaktı.

Bu durumda, üst düzey yöneticilere karşı çıkmak ve Godou görevi devraldığında onun için daha iyi bir ortam yaratmaya çalışmak kötü bir fikir olmazdı.

"Bana bu talebin Nagaba ailesinden birinin bir grotesk tarafından rahatsız edilmesinden kaynaklandığı söylendi. Gerçi bu sizin uzmanlık alanınız, bu yüzden durumu tam olarak kavrayamıyorum."

Kiyoka küçük bir iç çekişle, "Anlıyorum," dedi. "Sorun değil. Eğer durum böyleyse, talebi kabul etmekten başka seçeneğimiz yok. Liderlikle ilişkimizi zora sokarsak başımız derde girer. Bununla birlikte, cevabı kendi başımıza halledebileceğimize dair söz verebilir misiniz?"

Tüm ayrıntıları öğrenene kadar bilemeyeceklerdi ama gerçek bir soruşturma yapmak için Kiyoka ve Godou'dan daha fazlası gerekecekti.

Ookaito, Kiyoka'nın söylediklerine katıldı ve başını salladı. "Bu benim için uygun. Mesajı ileteneğim."

"Teşekkür ."

İşlerinin şimdilik sona ermesiyle Godou büyük ve abartılı bir iç geçirdi.

"Binbaşı Genel olarak, am I reaaaally gidiyor için olmak ve bir sonraki komutan?"

Konuşma iş dünyasından özel hayata kayınca Ookaito'nun ifadesi yumuşadı.

"Eğer istemiyorsanız, o zaman başka biriyle gelin."

"Tümgeneral, Godou'nun üzerine bu kadar titremenin iyi bir şey olduğuna inanmıyorum."

"Özür dilerim. Çok eskiden beri tanışıyoruz. Eski alışkanlıklardan kurtulamıyorum." Ookaito, Kiyoka'nın samimi yorumu karşısında özür diler gibi baktı.

Kudou ailesinin kızı Hazuki ile daha önce nişanlanıp evlenmesinden de anlaşılacağı üzere, Ookaito'nun genç yaşından itibaren ordu ile Hediye kullanıcıları arasında bir köprü görevi görmesi bekleniyordu.

Tümgeneral rütbesine yükselmeden ve onların amiri olarak atanmadan önce bile Özel Anti-Grotesquerie Birimi ile bağlantısı vardı.

Aslında, müfrezeyle ilişkisi Itsuto Godou tarafından yönetildiği döneme kadar uzanıyordu.

"Ama eğer gerçekten komutanlığa terfi etmek istemiyorsan, bunu bana hemen söylemeyi unutma. Büyük olasılıkla, Kiyoka gittikten sonra Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni ikinci birimle birlikte yeniden yapılandırmayı düşünmeye başlamam gerekecek."

"Yani bu gerçekten gerekli olacak, öyle mi?"

"Elbette. Geride doldurulması gereken büyük bir boşluk bırakıyorsun. Ordudan ayrıldıktan sonra da işbirlikçi olarak çalışacaksın ama işler eskisi gibi olmayacak."

Kiyoka, askeri bir subay olarak değil ama basit bir Hediye kullanıcısı olarak birlikte işbirliği yapmak için hiçbir çabadan kaçınmamaya niyetliydi.

Yine de, Ookaito'nun da dediği gibi, yokluğu şiddetle hissedilecekti. Geride bıraktığı boşluğu nasıl dolduracaklarını bulmak için organizasyon personelini yeniden gözden geçirmeleri gerekecekti.

Eski başkentteki ikinci birim de çok sayıda yetenekli Hediye kullanıcısıyla doluydu.

Buna dayanarak, muhtemelen yeni emir subayları ve komutanın altındaki takım liderlerine de karar vermek zorunda kalacaklardı.

Burada işler çok değişecek.

Kiyoka işyerini ve orada geçirdiği uzun süreyi düşündüğünde hafif bir hüzün hissetti.

Ookaito, Özel Grotesk Karşıtı Birim ile temasa geçmesinin aciliyeti nedeniyle uzun süre konuşamadı ve hemen ardından oradan ayrıldı.

Kiyoka, Godou ile birlikte her zamanki iş yüküne katıldı ve öğleden sonra ilgilenecekleri olayla ilgili randevuyu bekledi.

Nagabalar Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna vardılar.

Oldukça sert görünüyorlardı. "...Ben Nagaba. Yardımınız için minnettarım."

Şapka takan ve baston taşıyan kimono giymiş bir adam ve benzer şekilde zarif bir kadın. İkisi de sırasıyla Kiyoka ve Miyo'nun yaşlarında görünüyordu.

Kiyoka bu tür konularda yorum yapacak biri olmasa da, Bay Nagaba'nın asık suratı, dostça olmayan yüzü ve kaba tonu ilk bakışta göze çarpıyordu.

Adamın arkasında belli bir açıyla duran karısı mütevazı bir şekilde kendini Kimio olarak tanıttı. Yüzündeki gülümsemeye rağmen korkunç derecede zayıf görünüyordu.

"Ben Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanı Kiyoka Kudou. Bu da yardımcım Godou."

"Godou, hizmetinizdeyim."

Kiyoka ve Godou kendilerini tanıttıktan sonra Nagaba bir *hıh* çekti, Kimio ise gözlerini kaçırdı ve başını eğerek minnettar ve özür dileyen bir "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim" dedi.

Kiyoka havada belli belirsiz bir rahatsızlık hissetse de, ikiliye istasyonun resepsiyon odasına kadar rehberlik etti.

"Şimdi, bizimle ne görüşmek istediğinizi ayrıntılı olarak açıklayabilir misiniz?"

Herkes yerine oturduktan sonra Godou inisiyatifi ele aldı ve toplantının akışını yönlendirdi.

Nagaba biraz isteksiz bir bakışla asık suratlı dudaklarını araladı.

"Bir şey açıklamadan önce, bu ailemiz için son derece utanç verici bir mesele. Yaygın olarak bilinirse utanç verici olur. Sanırım tüm bunları gizli tutacaksınız?"

"Ama tabii ki. Gizliliği korumak işimizin temel bir parçasıdır. Gereksiz bilgi sızıntısı olmayacak, sizi temin ederim," diye yanıtladı Godou. Nagaba'nın ona ve Kiyoka'ya şüpheli bir bakış fırlatmasına yol açacak şekilde nankör bir gülümseme mi yoksa her zamanki küstah gülümsemesi mi sergilediğini anlamak imkânsızdı.

"Bunu merak ediyorum... Bir şey olursa, işlerinizi kaybetmeden hayatta kalmayı beklemeyin."

"Eyvah... Evet, anlıyoruz."

Godou'nun gözlerindeki eğlence kayboldu.

Nagaba'nın yorumundan açıkça iğrenen Godou, yanında sadece Kiyoka'nın duyabileceği kadar kısık bir sesle "Eyvah" demişti. Kiyoka onu anlayabiliyordu.

Nagaba'nın Genelkurmay Başkanlığı'ndaki akrabaları bu toplantıyı ayarlaması için Ookaito'ya baskı yapmıştı ve karşılarındaki adamın da ailesiyle aynı kumaştan kesildiği anlaşıyordu.

Onun yanında, Kimio kendi içine doğru büzüldü ve tamamen küçüldü.

Nagaba'nın sorunu çok basitti: "Annem garip davranıyor. Ona musallat olan bir şey var ve senden kovmanı istiyorum." Açıklamaya devam etti. "Bir canavar gibi davranıyor, tuhaf sesler çıkarıyor."

hırlıyor ve açgözlülükle yemeğini yiyor. Ona ne söylediğimizi anlamıyor gibi görünüyor ve durumu en kötü olduğunda ona yaklaşan herkesi ısırmaya çalışıyor."

Nagaba acı bir tiksintiyle kaşlarını çattı.

"Şu anda onu malikanemizin odalarından birine kapatmayı başardık, ancak bu durum itibarımız üzerinde korkunç bir leke oluşturuyor ve normal faaliyetlerimizi yürütmemizi engelliyor. Yaşı göz önüne alındığında annemin sağlığı için de endişeleniyorum. Bunun bir an önce halledilmesini istiyorum," diye sözlerini tamamladı Nagaba.

Godou ciddi ve endişeli bir tavırla cevap verdi, "Anlıyorum. Duyduklarıma göre, düşük seviyeli bir hayvan ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor. Yine de tüm bunlar bize anlattıklarınıza dayanıyor, bu yüzden henüz kesin bir şey söyleyemem."

"Gerçekten mi? Bu konuda bir şey yapabilir misin?"

"Evet. Önce durumu araştırmaları için bazı adamlarımızı göndereceğiz. O zaman bunun bir hayvan ruhunun işi olup olmadığını kesin olarak söyleyebileceğiz. Eğer durumla yerinde başa çıkabilirsek, onların ilgilenmesini sağlayacağız... Kulağa hoş geliyor mu Komutan?"

Godou'nun sorusu üzerine odadaki tüm gözler Kiyoka'nın üzerine çevrildi.

Çok emin olamasalar da, Nagaba ailesinin davası Kiyoka'nın beklediği kadar kritik görünmüyordu. Bu seviyedeki bir şey için Godou yeterince güvenilir olacağından, Kiyoka muhtemelen bu işe karışmayacaktı.

"Evet. değil."

"Sizin de artık kendinizi önceden araştırıyor olabileceğiniz konusunda bilgilendirilmiş olsam da, bu gerçekten en akıllıca fikir mi? Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üyelerinin yeteneklerine her çok değer verdiğini duydum. Eğer bu doğruysa, soruşturmayı buradaki en güçlü kişiler olduğunuzu varsaydığım siz ikinizin yürütmesi en iyisi olmaz mı?" Nagaba biraz sinirli görünerek söyleniyordu.

İsteddiği kadar şikayet edebilirdi ama Kiyoka ve Godou'nun şu anda elleri kolları bağlıydı. Ufukta düğün görünürken, Kiyoka'nın

Hazırlanmak için işten birkaç gün izin almıştı, bu da Godou'nun onun boşluğunu doldurması gerektiği anlamına geliyordu.

Ayrıca, birimin diğer üyelerine de deneyim kazanmaları için fırsat vermeleri gerekiyordu.

"Bağışlayın ama bu mümkün değil. Ancak, adamlarımızın hepsinin iyi eğitilmiş sanat uygulayıcıları ve Hediye kullanıcıları olduğundan emin olabilirsiniz. Durumunuzu nasıl ele alacakları konusunda tam bilgiye sahip olacaklardır."

"...Annemi normale döndürdüğünüz sürece bana her şey uyar."

Kiyoka ona sakince cevap verdikten sonra Nagaba, işinin bittiğini söylemek istercesine ayağa kalkmadan önce memnuniyetsizlikle başka tarafa baktı.

"O zaman ben gidiyorum. Soruşturmayı ne zaman yürüteceksiniz?"

"Oh, bu konuda kısa süre içinde sizinle temasa geçeceğiz. Birkaç güne ihtiyacımız olacak ama lütfen endişelenmeyin."

Godou konuşurken ayağa kalktı ve Nagaba'yı çıkışa doğru itti.

Kiyoka da Nagaba'yı uğurlamak üzere koltuktan kalkmaya hazırlanırken, beklenmedik biri tarafından durduruldu.

"U-um, komutanla konuşmam gereken bir var."

Bu kişi, tüm toplantı boyunca sessizce kocasının yanında oturan Kimio'ydu.

Bana söyleyecek bir şeyin var mı?

Kiyoka, bu son mesele dışında konuşacak neyi olabileceğini sorguladı ve geri çekilme ihtiyacı hissetmedi.

Ancak tam o sırada, Kimio'nun yüz ifadesinde görmezden gelemeyeceği bir gölge ve ciddiyetin gidip geldiğini gördü ve ona kulak vermeden onu reddetme konusunda iki kez düşündü.

Kiyoka isteksizce yerine oturdu. Nagaba, resepsiyon odasının penceresinden bakarak, "İyi, umurumda değil. Ben geri dönüyorum," dedikten sonra hemen arkasını döndü.

Godou da onu takip ederek Kiyoka ve Kimio'yu kabul odasında yalnız bıraktı. Yine de Kimio daha önce olduğu gibi sinmeye devam etti

ve gözlerini indirdi.

Bu manzara Kiyoka'ya Miyo'nun ilk tanıştıklarında nasıl görüldüğünü hatırlattı.

Hayır aslında... Belki de değil.

Önceki gece yaşananları düşünen Kiyoka kendini biraz canlanmış hissetti. Ancak, hızla kendini toparladı ve Kimio ile yüzleşti.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Onun samimi sorusu üzerine Kimio çekingen bir tavırla kısık gözlerini yukarı doğru kaydırды ve konuşmaya başladı.

"...Lütfen, yardımınıza ihtiyacım

var." "Pardon?"

"ya da sorunumun ne olduğunu bilmiyorum."

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, çık ve . Ben meşgul bir adamım ve bütün gün burada sizinle konuşamam."

Kiyoka kesin cevabını verdiğinde Kimio ürperdi ve gözlerinden iri yaşlar dökülmeye başladı.

"Kocam bana çok kötü davranıyor! Bana her gün korkunç şeyler söylüyor ve bana vurduğu zamanlar da oldu."

"...Ve?"

"Aynı şey annesinin durumu için de geçerli! Kontrolden çıkmış annesini zapt etmem için beni zorluyor ve sadece izliyor. Beni ne kadar ısıtır ya da tırmalarsa ısırsın, fark etmemiş gibi davranıyor."

Kimio kimonosunun kolunu yukarı kaldırdı ve kolunu ortaya çıkardı. Tıpkı söylediği gibi, diş ve tırnaklardan kaynaklandığı anlaşılan çok sayıda yara ve yara izi vardı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Lütfen bana yardım edin!"

Kimio aniden başını ellerinin arasına gömdü. Kiyoka dikkat çekici bir kayıtsızlıkla ona baktı.

Duygusal olarak bu kadar etkilenmemiş olması onu bile şaşırtmıştı. Önünde bir kadın ağlıyordu ve ona karşı herhangi bir acıma ya da empati hissetmiyordu.

...Aslında, normalde böyle olması gerekirdi, değil mi?

Kiyoka neden unuttuğunu merak etti. Daha önce de hep böyle olmuştu. Evine gelen önceki evlilik adayları ne kadar ağlarsa ağlasın, çığlık atarsa atsın ya da öfkelenirse öfkelenirsin, o olağanüstü soğukkanlılığını korurdu.

Kalbi , her şeye karşı tamamen kayıtsız kalacaktı.

İyi ya da kötü, son zamanlarda pek çok duygusal iniş çıkış yaşamıştı, bu yüzden bunu tamamen unutmuştu.

"Önce bunu soracağım."

Ses tonundaki düzlük Kiyoka'yı bile şaşırtmıştı. Her ne kadar Kimio'nun misafiri olduğu için başlarda ona karşı belli bir resmiyet seviyesini korumaya çalışmış olsa da, bu da yolun bir yerinde kaybolmuştu.

"Neden bana soruyorsunuz?" diye devam etti. "Burası şiddet gören kadınları barındıran bir tapınak değil. Aile içi sorunlarla ilgili yardım alabileceğiniz başka yerler de var. Eğer gerçekten yardım istiyorsanız, şimdi bunu istemenin zamanı değil. Anladınız mı?"

"Oh... Şey, ama..."

Kimio gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülürken başka tarafa baktı. Kiyoka muazzam bir iç çekme isteğiyle savaştı.

"Ayrıca, yardımımı istediğinizi söylüyorsunuz, ancak isteğiniz bu kadar belirsizken sizin için pek bir şey yapamam. Yapmamı istediğiniz bir şey varsa, bu konuda somut olun. O zaman en azından sizin için uygun yerlere başvurabilirim."

Bu, Kiyoka'nın verebileceği en büyük ödündü.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi ordunun bir bölümüydü ve temel görevleri grotesklerle ilgili meselelerle ilgilenmekti. Bundan daha fazlasını yapmaları beklenirse bu bir sorun olurdu.

Kimio'nun gözlerinden yaşlar hiç dinmeden akmaya devam etti.

"Kocamdan ve Nagaba hanesinden çok korkuyorum. Buna dayanamıyorum... Kocamın daha nazik olmasını sağlamanın bir yolu yok mu? Ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım beni dinlemiyor, ama bir yanım belki başka biri onu uyarırsa değişmeye başlayabilir diye merak ediyor..."

"O zaman bunu başka bir adama sor. Yanlış ağaca havlayarak geldiniz. İsterseniz sizi polisle temasa geçirebilirim."

Kiyoka bu kez gerçekten de koltuktan kalktı. Kimio'ya daha fazla zaman ayırmak anlamsız olacaktı.

Eğer Kiyoka'nın bir tanıdığı ya da arkadaşı olsaydı, ona kendi başına yardım edebilirdi ama işinin bir parçası olarak onun isteğini daha fazla yerine getiremezdi.

"Sizi girişe kadar geçireyim. Grotesklerle ilgili sorunlarınız varsa, istediğiniz zaman geri gelmekten çekinmeyin."

"Bekle, lütfen!" Kimio bağırdı.

Bir an sonra, Kiyoka resepsiyon odasının kapısına yönelirken bir şeyin kendisine çarptığını hissetti.

Başını çevirdi ve Kimio'nun sırtına yapışmış olduğunu gördü.

Yavaş yavaş, ellerinin dokunuşu ve vücudunun sıcaklığı üniformasının içine sızdı. Kadın titriyordu.

"Siz, siz benim başvurabileceğim tek kişisiniz. Bayan Saimori bana sizin nazik bir insan olduğunuzu söyledi ve yardım edebileceğinizden emindim... Bugün buraya gelmemin tek nedeni buydu."

Kiyoka'nın gözleri büyüdü. "Saimori mi?"

"Miyo Saimori. İlkokuldan sınıf arkadaşım... Geçen gün tesadüfen karşılaştık ve çok mutlu görünüyordu... ve bana nişanlısı tarafından iyi muamele söyledi. Lütfen."

Kimio onu buraya getiren olayların seyrini ağlamaklı, kararsız kelimelerle anlattıkça, Kiyoka'nın ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk daha da arttı.

Durumu tam olarak bilmese de bu, Kimio'nun Miyo'yla karşılaştığı, eski sınıf arkadaşının nişanlısının ona iyi davrandığını duyduğu ve ona da yardım edebileceğini düşündüğü anlamına geliyordu.

Bu nasıl bir düşünce süreci?

Kiyoka hiç kimseye ve herkese karşı nazik değildi. Aksine, daha çok soğuk ve *kaba* biri olarak tanımlanırdı.

kadın onun başvurulacak biri olduğu sonucuna mı vardı? "Ah."

Kiyoka arkasını dönerek Kimio'yu silkeledi ve aralarına bir adım attı. Kimio havayı kavradı, elleri yerini kaybetmişti.

Tam o sırada Kiyoka bir şey öğrendi: Miyo dışında bir kadın tarafından kucaklanmak, hiç düşünmediğı kadar iğrenç ve itici bir deneyimdi.

"Ve?"

"Ne?"

Kimio onun soğuk ses tonunu duyunca şaşkınlıkla Kiyoka'ya baktı.

"Miyo'nun sınıf arkadaşı olduğün için sana da iyi davranmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ve seni de mi kurtarayım?"

"Hayır, öyle değil."

Kimio telaş içinde kendini açıklamaya çalışırken, Kiyoka ona daha fazla sempati göstermeyi bıraktı.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama müstakbel eşimin sınıf arkadaşı olduğunu iddia eden birini şahsen dinleyecek kadar merhametli değilim, zaten içimde o kadar nezaket de yok. Başka birini bul."

Kimio'yu ne kadar sert bir şekilde dışladığına bakılırsa, Kiyoka onun da kendisini merhametsiz ve acımasız bir adam olarak göreceğinden emindi. Ama bu onun için önemli değildi.

"Hayatımdaki insanlar ve nişanlım gerçeğı bildiğı sürece kimsenin hakkımda ne söylediğı umurumda değil."

Birkaç gün önce Miyo'ya söylediğı şeyi hatırladı. Bunu kendisi söylemiş olsa da, bunun mükemmel bir ifade şekli olduğunu düşünüyordu.

Kiyoka sadece Miyo'ya şefkat ve ilgi göstermek istiyordu. Onu sevdiği sürece, başka hiçbir şeyin onun için zerre kadar önemi yoktu.

"C-Komutanı."

Kiyoka, Kimio'nun ellerini nazikçe okşadı; Kimio her şeye rağmen hâlâ ona uzanıyordu. Resepsiyon odasından çıkmaya devam ettiğinde

Giriş e doğru yöneldi, aceleci adımlarla onu takip etti. "Bana yardım etmek için gerçekten yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Yeter. Birimimiz Nagaba evindeki tuhaflığı ortadan kaldıracak. Ancak daha fazlasını yapmayacağız. Durumunuzu rutin meselelerle ilgilenme konusunda uzman birine aktaracağım."

Kiyoka'nın tartışmaya yer bırakmayan kararlı ve sert reddiyle karşılaşan Kimio son bir kez gözyaşı döktü ve oradan ayrıldı.

Giderken küçücük ve terk edilmiş görünüyordu ama Kiyoka bunu aklından çıkarmaya zorladı ve arkasını döndü.

✿ BÖLÜM ✿

Kiraz Çiçekleri Tarafından İzleniyor

Bahar ormanı yeni yeşillerle filizlenmeye başlamıştı.

Ağaçların yeni yapraklar açması için henüz erkendi ve yaprak dökmeyen ağaçlar biraz kasvetli bir kaplıydı. Buna rağmen, kahverengi toprak ve ölü yapraklar arasında çimenler filizleniyor ve minik çiçekler açarak manzaraya az da olsa renk katıyordu.

Bu ormanın ortasında Kiyoka, Miyo'yu elinden tutmuş, engebeli taşlardan yapılmış, geçilmesi oldukça zor bir yolda yavaşça çekiyordu.

"Yorgun musun?"

Miyo, Kiyoka'nın sorusuna yanıt olarak başını salladı.

Gece konuşmalarından kısa bir süre sonra, onun üzerindeki laneti kolayca yok etmişti. Buna rağmen, tamamen normale dönmemişti.

Etkilerinin hala devam ettiğine inanamıyorum.

Miyo bilinçsiz iç çekme isteğini bastırdı.

Kiyoka laneti yok etme sürecinde, bunun bir amatörün ürünü olduğunu ve bu nedenle de son derece yapıldığını fark etmişti. Sonuç olarak, onu yok etme sanatlarıyla tamamen ortadan kaldıramamıştı.

Bunun da ötesinde, bu deneyim Miyo'nun sadece lanetlerden değil, genel olarak tüm sanatlardan kolayca etkilenip etkilenmediği ya da yapısında lanetlerin etkilerinin uzun sürmesine neden olan bir şey olup olmadığı sorusunu da gündeme getirdi.

Kesin olarak söyleyemese de, Kiyoka'ya göre, onun bu özelliği yerleştirilmiş olan mühürleme sanatından kaynaklanıyor olabilir.

genç yaştan itibaren.

Miyo doğduktan kısa bir süre sonra annesi Sumi, keşfedilmemesini sağlamak için Yeteneğini mühürlemişti.

Üzerine yerleştirilen mühürler o kadar güçlüydü ki on dokuz yıl boyunca bozulmadan kaldılar. Kiyoka bunun bazı kalıcı etkileri olursa şaşırmayacağını söylemişti. Ya da başka bir deyişle, sanatın onun üzerinde kolayca işlemesini sağlayan bir tuhaflığı vardı.

Sonuç olarak, lanetin etkisiyle ağızından beklenmedik sözlü tacizler çıkma ihtimali hâlâ vardı.

Bu yüzden Miyo hâlâ Kiyoka ile konuşmalarını mümkün olduğunca sınırlamaya çalışıyordu.

"Biraz daha ilerledikten sonra varacağız."

Kiyoka arkasını döndü ve Miyo'nun endişelerini hafifletmek için gülümsedi. Tam o sırada biri ona şüpheyle karışık bir soru sordu.

"Bu beni bir süredir rahatsız ediyor... Komutan Kudou. Miyo bugün size neredeyse tek bir şey söylemedi, değil mi? Onu üzecek bir şey mi yaptınız?"

Soruşturma Miyo'nun kuzeni Arata Usuba'ya aitti; Arata nihayet yaralarını iyileştirmiş ve hastaneden taburcu edilmişti. Yanında Miyo ve Arata'nın büyükbabası Yoshirou Usuba yürüyordu.

Bu orman Yasak Bölge'de, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın yetki alanında bulunuyordu. Şu anda, sınırları içinde yer alan Hediye-kullanıcıları mezarlığına, yani Defin Alanı'na gidiyorlardı.

Kiyoka'nın önerisi üzerine, dördü birlikte Sumi Saimori'nin mezarını ziyaret etmeye karar verdiler.

"....."

Kiyoka yürümeye devam etti, Arata'ya ters ters bakmadan önce sözleri boğazında düğümlendi.

"Bu bir sürpriz. Sessizliğini bir onaylama olarak alıyorum. Onu gerçekten kızdırdın mı?"

Arata yaşadığı şoku abartılı, biraz da teatral tavırlarla ifade ederken Kiyoka'nın yüz ifadesi derinleşti.

"...Miyo bana kızgın olduğu için sessiz kalmıyor."

"Yani onu kızdırdığını kabul ediyorsun, öyle mi?" diye karşılık verdi Arata bir an bile gecikmeden ve Kiyoka'nın kaşlarındaki kırışıklıklar daha da arttı.

Neden konuşmadığı konusunda nişanlısının suçlanmasını istemeyen Miyo, Arata'ya döndü ve onu düzeltti.

"Sorun bu değil. Bu Kiyoka'nın hatası değil. Bazı hafifletici sebepler var, o yüzden..."

Mümkünse bu büyüü bir sır olarak saklamak istiyordu. Arata ya da Yoshirou'yu gereksiz yere endişelendirmemek daha iyi olurdu.

Bunun üzerine Arata kuşkulu, yarı kısık gözlerle Kiyoka'ya baktı.

"Gerçekten mi? Her ne ise, seni konuşmaktan alıkoymaya yetiyor. değil mi? Komutanın bir tür ilişkiye girip girmediğini merak etmeden duramadım."

"Ha?"

"Bir ilişki...? Asla."

Arata'nın tamamen beklenmedik varsayımı karşısında şaşkınlıkla başını öne eğen Miyo'nun aksine, Kiyoka kısa bir an için biraz telaşlanmış görünüyordu.

Tabii ki Arata bunun fark edilmemesine izin vermedi.

"Ne kadar şüpheli bir tepki. Miyo, buradaki komutanla ilgili şüpheli bir şeyler var, bu kesin."

Buz gibi soğuk bir gülümseme kuzeninin yakışıklı yüzüne yayıldı. Gözleri, avını gözüne kestirmiş vahşi bir avcının gibi cam gibi bakıyordu.

aniden tedirgin edici bir hava çöktü.

Kiyoka huzursuzluğunu bastırmak istercesine bir nefes alıp verdi, ardından Miyo'nun elini daha sıkı kavradı.

"Kiyoka?"

Onun kendisine sadakatsizlik edeceğine hiç inanmıyordu.

Önceki evlilik adayları arasında, geçmişinde hiç kadın yoktu, ama bu onu hiçbir zaman endişelendirmediydi ya da kaygılandırmadı.

Bu da Kiyoka'nın tepkisinin neden bu kadar beklenmedik olduğunu daha iyi açıklıyordu. Elinin sıcaklığını hissetmesine rağmen

sertleşti ve gerildi.

"Bunu yanlış anlıyorsunuz. Miyo'ya karşı hiçbir zaman sadakatsizlik yapmadım, yapmaya da niyetim yok."

"Hmm?"

Buna rağmen Kiyoka'nın Çürütme, Arata baktı at
Onu, yapmak devam eden şüphesini gizlemeye
çalışmadı.

"Peki o zaman az önce neden bu kadar telaşlı görünüyordun?"

"Bu... Miyo ile daha sonra konuşacağım bir konu."

"Benimle mi?" diye sordu.

"Evet. Sanırım sana söylemem gereken bir şey var."

Herhangi bir sadakatsizlik gibi görünmese de, yine de ortada bir şey vardı. Miyo itaatkâr bir şekilde başını salladı, yine de ne demek istediğinden tam olarak emin değildi.

"Tamam."

"İyi o zaman, sanırım."

Arata anında ilgisizleşti. Yoshiro torunlarının bu değişimi karşısında yüzünü buruşturdu.

Sohbet ederlerken Mezarlık Alanına vardılar.

İlk bakışta sıradan bir mezarlıktan çok da farklı değildi. Mezar taşları, bir orman açıklığına açılan geniş bir arazide sıralar halinde dizilmişti.

Miyo'nun gözlerini çeken şey, mezar taşlarını izliyormuş gibi görünen ahşap tapınaktı.

Oldukça eski görünüyordu ve tapınağın bakımının yapıldığı belli olsa da, ahşabı yaşla birlikte küllenmiş, çürümüş, yarılmış ve bazı bölümleri çökmüştü.

Ancak, saçaklardan sarkan *shimenawa* hasır ipi ve zikzaklı kağıt flamalar, hava koşullarına maruz kalma izleri taşısa da hala yeni görünüyordu.

"Demek burası Mezarlık Alanı..."

Tamamen sıradan bir mezarlık olmasına rağmen, Miyo burada yatan tüm insanların ya Ruh-Görüşü'ne sahip olduğunu ya da bizzat Hediye-Kullanıcıları olduğunu düşündüğünde, gizemli bir his kapladı içini.

Hediye kullanan bir ailede doğmuş olsalar bile, herhangi bir güçleri yoksa buraya gömülmezlerdi.

Bu nedenle, Miyo yakın zamana kadar bu konuyla hiç ilgilenmemişti.

İçeri girme fırsatına sahip olmayı bile hiç beklemiyordu.

"Nerede oldu ve Saimori ailenin MEZAR TAŞI Yine mi?" Arata mırıldandı ve etrafına bakmak için döndü.

Miyo şimdi düşününce, burada Saimorilerle herhangi bir ilişkisi olan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Ancak Yoshirou burada bir adım öne çıktı. "Bu taraftan."

Usubaların açık alanda var olmalarına izin verilmemişti. Miyo, Yoshirou'nun kendi kızının cenazesine bile katılamadığını duymuştu.

Ama büyükbabasının sarsılmaz adımlarına bakınca, Miyo onun buraya muhtemelen daha önce birçok kez gelmiş olduğunu tahmin etti.

Yoshirou'nun rehberliğinde, grup Saimori'nin mezar taşına ulaşmadan önce dümdüz ilerlemeye devam etti.

Normal bir mezardı. Özel ya da gösterişli hiçbir yanı yoktu. Sadece yüzeyine aile adının kazındığı bir mezar taşından oluşan basit bir dinlenme yeri.

Saimori ailesinin mezarı...

Annesinin ve kendi Hediye Kullanıcısı atalarının gömülü yer burasıydı.

Doğumundan yirmi yıl sonra nihayet buradaydı. Miyo şimdiye kadar annesinin mezarını hiç ziyaret edememişti.

Boğazı ısındı, burnunun içi hafifçe sızladı ve gözlerinin dolduğunu hissetti.

Neden?

Annesinin vefatının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Onu sadece şimdi ziyaret ettiği için kendini o kadar zavallı ve utanç içinde hissediyordu ki, buradaki diğer mezarlardan birine atlamak istedi.

Neden daha önce buraya hiç gelmemişti? Ne yapıyordu ki?

Ne olursa olsun Miyo, Sumi'nin kendisini hayal kırıklığına uğrattığı için kızını azarlamayacağından emindi.

"...Buraya gerçekten de bundan çok daha önce gelmeliydim," diye mırıldandı Miyo. Kiyoka yavaşça omuzlarını ona yaklaştırarak destek verdi. Adamın iri gövdesinin sıcaklığı Miyo'yu yavaş yavaş eritti.

"Doğru... Bunu daha önce fark edemediğim için özür dilerim."

"Hayır, bu senin hatan değil, Kiyoka. Ne de olsa yakın zamana kadar buraya kimsenin girmesine izin verilmiyordu, değil mi?"

"Doğru, ama..."

Geçen yaz burada, İmparator'un talimatıyla kazılan Mezarlık Alanında bir olay yaşanmıştı. O sırada alan büyük ölçüde tahrip olmuş ve eski haline dönmesi kış aylarını bulmuştu.

Kışın kendisi başlı başına bir kasırgaydı, bu yüzden Kiyoka'nın mezarlığı ziyaret etmeyi düşünmemiş olması anlaşılabilirdi. Miyo'nun kendi endişeleri ona bunu düşünecek bir alan bırakmamıştı.

Bir aile mezar taşını ziyaret etmek Miyo'nun daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi, bu yüzden buraya gelmeyi hiç düşünmemişti.

Birkaç dakika boyunca Miyo dondu kaldı.

Ancak sonunda vücudundaki hareketleri yeniden kazanmayı başardı ve getirdiği çiçekleri mezar taşının önüne sundu. Ardından dördü birlikte sessizce ellerini dua etmek için birleştirdi.

Beni her zaman izlediğin ve koruduğun için teşekkür ederim anne.

Saimori'lerin evinde geçirdiği süre boyunca, Kiyoka'yla birlikte olmak için ayrıldıktan sonra ve Usuba malikanesinde Yeteneğinin gerçek gücüne uyandığı o hayati anda.

Tüm bu durumlarda, Sumi'nin Miyo'ya göz kulak olduğu, ona yardım ettiği kesindi.

Miyo, rüyalarında görünenin hayal gücünün bir ürünü değil, gerçek annesi olduğuna inanıyordu. Ve bu

Çünkü Sumi Miyo'yu izliyordu ve gerçekten gerekli olduğunda onu kurtarmak için müdahale edecekti.

Sumi'den geriye sadece ruhu ya da duygularının kalıntıları kalsa bile.

Şu anda çok mutluyum anne.

Miyo bunu zihninde duyurduğunda, göğsünün içindeki bir ağırlık kalkmış gibi ferahlatıcı bir his yayıldı. Tam o sırada bir şey fark etti.

Bu raporu hazırlamak istemişti. Annesine. Ve ona şimdiye kadar hayatta kalmayı başardığını ve sonunda huzur içinde yaşayabildiğini söylemek.

Ona söylemek istemişti. Annesinin onu övmesini istemişti. Memnun olmasını.

Sumi artık yanında olmasa da Miyo, annesinin bunca zamandır onu izlediğini bilerek bu şekilde dua ederse, duygularının ona ulaşacağını hissetti.

Miyo uzun bir süre gözlerini kapalı tuttu ve ellerini birleştirdi.

Miyo tüm düşüncelerini Sumi'ye gönderdi ve avuçları ısınana kadar onunla konuştu, sonunda tatmin olduğunu hissettiğinde gözlerini açtı.

"Eminim Sumi şu anda çok mutludur," dedi Yoshirou kimseye belli etmeden. Miyo'ya döndü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette... Buraya gelmem o kadar uzun sürdü ki onunla yüzleşmek bile zor."

Miyo hissettiği ilk duyguyu açıkça ortaya koydu, ancak Yoshirou bunu bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"Hayır, hayır, bu kesinlikle endişelenmeniz gereken bir şey değil. Sumi böyle önemsiz şeylere aldırış eden biri değildi. O sadece seni gülümserken, canlı ve iyi görmekten memnun olurdu."

"Umarım haklısındır..."

Miyo bir kez daha dönüp mütevazı mezar taşına baktı.

Bu noktada Miyo, Sumi'nin Saimoriler veya babasıyla ilgili duygularını asla tam olarak bilemeyecekti. Ya da burada, Saimori mezar taşının altında dinlenmekten mutlu olup olmadığını.

Seni seviyorum anne. Bana gösterdiğin tüm sevgi için çok teşekkür ederim.

Yine de Sumi'nin kızını sevdiğine şüphe yoktu.

Miyo sadece, Miyo'nun ilk yıllarında paylaştıkları kısa zaman diliminin Sumi için de kendisi kadar kutsanmış bir zaman olmasını umabilirdi.

Kendisi için de aynı şekilde olmasını umuyordu.

Kiyoka'yla ve henüz tanışmadığı kendi çocuğuyla birlikte. Onları koruyarak ve onlara sevgi göstererek Sumi'yi memnun edebilirse, yapmaktan daha mutlu olacağı bir şey olamazdı.

Göğsüne yayılan sıcak ve yumuşak bir hisle Miyo doğal olarak gülümsemeye başladı.

Annesine son kez minnettarlığını ifade ettikten sonra, Saimori'nin mezar taşının önünde Miyo'nun yanında sessizce duran Kiyoka ile birlikte oradan ayrıldı.

Daha sonra Kudou ailesine ve ardından Usuba ailesinin mezar taşlarına saygılarını sundular ve dördü birlikte evlerine dönmek üzere yola koyuldular.

"Peki o zaman, sanırım şimdilik burada işleri toparlayabilir ve daha sonra tekrar buluşabiliriz?"

Miyo ve Kiyoka, Arata'nın sorusu karşısında başlarını salladılar.

Bugün ilerleyen saatlerde Usuba malikânesinde bir çiçek izleme partisi düzenlenmesi planlanıyordu.

Mülklerinde muhteşem bir kiraz çiçeği ağacı vardı. Ancak ziyafet sadece yeni açan çiçeklerin güzelliğini seyretmek için değil, aynı zamanda Kiyoka ve Miyo'nun düğünü ve Arata'nın iyileşmesi için de bir ön kutlama olacaktı.

Miyo bu fikrin kimden çıktığını sormamıştı ama Usuba malikanesinde gerçekleştiği düşünülürse, şaşırtıcı bir şekilde Yoshirou'dan çıkmış olabilirdi.

Ziyafet bu akşam olacaktı. Miyo etkinliğe ev yapımı bir yemek getirmeyi planlıyordu ve yemeklerin bir kısmı için hazırlık çalışmalarını çoktan bitirmişti.

"...Miyo'ya karşı hissettiğiniz bir suçluluk varsa, lütfen bu geceye kadar hepsini çözdüğünüzden emin olun, Komutan Kudou," dedi Arata, genizden gelen bir kıkırdamayla.

"Kapa çenenı. Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Kiyoka, alnında bir damar şişkinleşerek.

Kiyoka'nın alnında bir damar şişkinleşti.

Tam o sırada sert bir rüzgâr esti. Rüzgâr ormandaki ağaçları hışırdattı, sanki orada filizlenmeye başlayan hayat onlara sesleniyordu.

Miyo, Arata ve Kiyoka'nın ileri geri konuşmalarını dinlerken, sanki onu sıkan tüm prangalar nihayet çözülmüş gibi, neşelendiğini hissetti.

Akşam karanlığı yaklaştığında, Miyo ve Kiyoka planlandığı gibi evden ayrıldılar.

Yasak Diyar'dan eve döndükten ve kısa bir mola verdikten sonra Miyo, Yurie ile birlikte aşçılık becerilerini sergileyebileceği bir yemek üzerinde çalışmaya başladı.

Sonunda, dört katmanlı bir kutu setini yiyeceklerle doldurmayı başardı.

Toplantı sadece yakın akrabalar için olsa da, de orada oldukça fazla sayıda insan olacaktı, bu yüzden bunun bile yeterli olmayacağından emindi. Yine de Usubalar bol miktarda yemeği kendileri hazırlayacaklardı, bu yüzden bu konuda çok fazla endişelenmesine gerek yoktu. Miyo'nun yemekleri ev sahiplerine bir hediyeden başka bir şey değildi, küçük bir ekstraydı.

Bezle sarılmış kat kat kutuları taşıyan Miyo, otomobilin arka koltuğunda Yurie'nin yanına oturdu.

"Ne kadar heyecan verici, değil mi Bayan Miyo? En son ne zaman bir çiçek sergisine katıldığımı merak ediyorum."

"Evet, öyle. Ben de ilk kez bir çiçek izleme partisine katılıyorum, bu yüzden gerçekten dört gözle bekliyorum."

Yurie de ziyafete davet edilmişti. O ve Miyo etkinliği heyecanla bekliyorlardı.

Kiyoka, Tsuruki Ticaret arazisindeki açık alana park etmeden önce otomobili imparatorluk başkentinin yollarında sürdü. Burayı arabasını park etmek için kullanmak üzere daha önce Arata'dan izin almıştı.

Üçü Tsuruki Ticaret binasının ötesine geçti ve Usuba malikânesine girdi.

"Hoş geldiniz, biz de sizi bekliyorduk."

Arata onları saygılı bir selamla karşılamak için oradaydı. Dostça gülümsemesi ve zarif tavırları, Miyo'nun onunla ilk tanıştığı ve Mezarlık Alanı'nda onunla birlikte olduğu zamanki gibiydi.

Usui olayı sırasında Arata karmaşık bir duruma düşmüştü ve sonunda hem ağır yaralar aldı hem de Usui'nin canını alma suçunu üstlendi.

Usui, Yeteneğini hain amaçlar için kötüye kullanan bir suçluydu ve Usubaların rolü bu tür Yeteneği kullananları yargılamaktı.

Başka bir deyişle, Arata Usui'yi durdurmuştu ve adamın hayatını sonlandırmak görevleri kapsamında olduğu için aslında hiçbir şeyle suçlanmamıştı.

Yine de bu süreçte fiziksel ve zihinsel olarak yaralandığı açıktı.

Miyo hâlâ Arata için endişeleniyordu ve hastanedeyken onu düzenli olarak ziyaret ediyordu. Artık her karşılaştıklarında Arata'nın nasıl olduğunu anlamaya çalışmak onun için bir alışkanlık haline gelmişti.

Ama Arata... iyi, değil mi?

Kendisiyle sağlam bir şekilde başa çıkabilen biriydi. Aksine, Usui'yle ilişkiye girmeden önce olduğundan çok daha fazla, şimdi üzerinden bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

Aynı şey muhtemelen Miyo için de geçerliydi.

Usui'nin ölümüne tanık olmanın kalbine gölge düşürmediğini söyleyemezdi.

Ancak bu karanlığın ötesinde, iyimser hissediyordu. Usuba ailesinin karşı karşıya olduğu tüm sorunlar ya çözülmüştü ya da çözülmeleri için görünür bir yol vardı.

"Um, Arata. Al."

Miyo ona katmanlı kutuları uzattı ve kuzeni onları nazikçe kabul ederken gülümsemesi daha da genişledi.

"Teşekkür ederim. Zahmet etmenize gerek yoktu. Eminim tören bu kadar yakinken meşgulsünüzdür."

"Hayır, yemek yapmayı seviyorum; benim için güzel bir soluklanma oluyor. Gerçi Usubas'ın şefleriyle boy ölçüşebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden biraz utanç verici..."

"Ha-ha-ha. Ev yapımı yemeklerini her zaman memnuniyetle karşılırsınız, Miyo. Her şeyi hazırlamayı neredeyse bitirdik, o yüzden lütfen doğruca bahçeye gidin."

Arata, elinde Miyo'nun kat kat kutularıyla onları girişten bahçeye doğru yönlendirdi.

Orada, pembeyle kaplı büyük bir ağaç göründü.

Tam çiçeklenme için henüz erkendi ve tomurcukların sadece yarısı açılmıştı. Yine de ağacın dalları kırmızıya boyanmıştı ve orada burada açmış küçük taç yaprakları hoş bir manzaraydı.

Muhtemelen tam çiçek açmasına sadece birkaç gün kalmıştı. "Çok güzel..."

Miyo, annesinin burada büyürken izlediği kiraz çiçeği ağacının çiçek açmış halini görünce çok etkilendi.

Muhteşem bir ağaç. Tarihi açıkça hissedilen, kesinlikle çok uzun süre yaşamış bir ağaç.

Miyo, kendisinin ve Kiyoka'nın bahçesine dikilecek kiraz çiçeği ağacının da böyle büyümesini umuyordu. Ağaca bakarken böyle bir geleceğin hayalini kurmaktan kendini alamıyordu.

Kiyoka onun yanında hayranlıkla, "Oldukça görkemli," diye mırıldandı.

Ancak tam da ortam ciddileşmeye başlamışken, sıradaki konuklar geldi.

"İyi akşamlar. Oh, geç mi kaldım?"

Usubas'ın hizmetkârlarından birinin yönlendirmesiyle bahçeye giren Hazuki, Tadakiyo ve Fuyu ile birlikteydi.

"Abla."

"Miyo! Kimonon kesinlikle muhteşem. Pembe, çiçekleri seyretmek için mükemmel."

"teşekkür ederim."

Miyo, Hazuki'nin bu açık övgüsü karşısında utandı ve yere baktı.

Üzerindeki kimono, Kiyoka'nın ona hediye ettiği ilk kimonolardan biriydi. Kiraz çiçeği deseni ona annesini hatırlattığı için onu özellikle seviyordu.

Daha önce bir kez giymiş olmasına rağmen, kısa süre sonra mevsim değişmiş ve bir daha giyememişti.

Taktığı saç tokası kısa süre önce aldığı bir tokaydı ve üzerinde krepten bir çiçek vardı. Miyo bu övgü karşısında biraz utandı ama yine de mutlu oldu.

"Heya, Kiyoka. İyi misin?"

Tadakiyo hafif müstehzi bir gülümsemeyle yaklaştığında Kiyoka kaskatı kesildi ve gözlerini kaçırmadan önce tek kelimelik bir onay verdi.

Miyo'ya yapılan lanet konusunda kendini garip hissediyor gibi görünüyordu.

Bunu kendisinin fark etmemiş olması ve onca insan arasında kendi babasının bunu fark etmesine ihtiyaç duymuş olması ona büyük bir zihinsel şok yaşatmış olmalıydı.

"Gerçekten mi? Bunu duyduğuma sevindim."

Tadakiyo da Kiyoka'nın ruh halini anlamış gibiydi, verdiği yanıtın hafif alaycı tonuna .

"Demek burası Usubas'ların evi, öyle mi? En azından biraz zevkleri var."

"Gerçekten anne, bunca yolu geldik, artık böyle konuşmayı keser misin?"

Hazuki Fuyu'ya ve onun tipik küçümseyici konuşma tarzına kaşlarını çattı. Ama Fuyu mağrur bakışlarını kızına çevirdi, hiç de özür dilemiyordu.

"Çok geveze olabiliyorsun, yemin ederim. Bu yüzden boşanıp tekrar ailenin yanına taşınmak zorunda kalmadığına emin misin? Tam bir utanç kaynağı."

"?!"

"Sevgili babacığım, anneciğim. Sizi bir kez görmek çok güzel."

Yeni gelen Ookaito, Hazuki'yi öfkeyle patlamadan birkaç dakika önce durdurmak istercesine, çifti arkadan ciddiyetle selamladı.

Ookaito'nun aniden ortaya çıkması Hazuki'nin sesinin boğazında düğümlenmesine neden olurken, Tadakiyo ve Fuyu da dikkatlerini iri ve heybetli adama çevirdi.

"Seni görmek güzel, Masashi. İrtibatı koparmadınız ama en son ne zaman böyle yüz yüze görüştük merak ediyorum."

"Emin değilim... Yılbaşında gelip sizi karşılayamadığım gerçekten üzgünüm."

"Hayır, hayır, eminim ailenizin bu konuda bazı endişeleri vardır. Bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

Miyo, Tadakiyo ve Ookaitonun ileri geri konuşmalarından Kudou ailesi ile Ookaito ailesi arasında zorlu bir ilişki olduğunu anlayabiliyordu.

"Gelin, sizi bütün gece burada tutamayız."

Sohbetin iyi bir durma noktasına gelmesiyle birlikte Arata herkese ziyafet koltuklarını göstermeye gitti. Ancak tam o sırada, giriş kapısı yönünden gürültülü bir çığlık yankılandı.

Arata hemen oraya yöneldi. Kısa bir süre sonra, Godou ile birlikte geri döndü, üzerinde biraz eskimiş bir kimono vardı ve herkesi şaşırtacak şekilde Takaihito şık bir takım elbise giymişti.

"Harika bir gece. Canlı ve neşeli. İnsan daha ne isteyebilir ki?"

Miyo da dahil olmak üzere orada bulunan herkes dizlerinin üzerine çökmek istedi, ancak Takaihito her şeye bir son verdi.

"Senin gibi. Bu gece veliaht prens değil, Usubas'ın misafiriyim. Herkes lütfen rahat olsun."

Açık yürekli kişiliğinin karakteristiği olan ve uhrevi görünümüyle keskin bir tezat oluşturan sözleri, herkesi

şimdikiler rahat bir nefes alır ve duruşlarını normale döndürürler.

Böyle bir anda, Fuyu bile her zamanki durmak bilmeyen şikayetlerini bir kenara bırakarak, sadece itaatkar değil, aynı zamanda soylu bir hanımefendinin zarif ve incelikli zarafetiyle davrandı.

Annem gerçekten etkileyici.

Miyo içten içe Fuyu'ya duyduğu saygıyı ifade etti.

"Prens Takaihto, lütfen sizi bir kez daha burada ağırlamama izin verin. Misafirperverliğimizin sizin alışık boy ölçüşebileceğinden şüpheliyim ama lütfen rahatlayın ve keyfinize bakın."

Takaihto, Arata'nın selamına nispeten nazik bir ifadeyle, "Öyle yapacağım," diye karşılık verdi.

Takaihto'nun ortaya çıkışının yarattığı gerginlik azaldı ve herkes yeniden dostane sohbetlerine döndü.

"Az önceki çığlık senin miydi, Godou?" Kiyoka, varlığını gizlemeye çalışırcasına oyalanan astına seslendi.

"Komutan... Prens Takaihto'nun burada olduğuna dair bir şey duymadım."

"Bundan bahsetmedim mi?"

"Hiç de değil! Birdenbire onunla karşılaştım ve dizlerimin bağı çözülecek sandım!" Godou öfkeyle cevap verdi, gözlerinde neredeyse yaşlar vardı. Bu manzara o kadar eğlenceliydi ki, Miyo yanlarında onları dinlerken gülmekten alamadı.

"Bayan Miyo, bu bir şaka değil, tamam mı? Bu, komutanın son derece zalimce davranışının bir örneğidir."

"Hee-hee. Affet beni..."

"Hey. Sen kime 'zalim' diyorsun? Bana böyle hakaret etme."

Öfkeyle gözlerini kısan Kiyoka, Godou'ya keskin bir bakış fırlattı.

"Şakalaşmanız ne kadar eğlenceli olsa da, yerlerinize oturur musunuz?"

Prens Takaihto geldiğine göre?"

Arata onların sözünü kesen kişi olmuştu. Bahçe girişinin etrafında toplanmış olan diğer konuklar, şimdi kiraz çiçeği ağacının yanına kurulmuş olan masaya ve serilmiş yorganlara doğru ilerliyorlardı.

"Aslında, o adam da bugün geliyor mu?"

Dördü birlikte yürümeye başladıktan sonra Godou bunu Arata'ya sordu. Miyo'nun Godou'nun bahsettiği bu "adamın" kim olduğuna dair bir fikri vardı.

Arata, Kiyoka'nın astına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve onun ne demek istediğini hemen anladı.

"Ah, Tatsuishi ailesinin efendisi mi? Elbette onu da davet ettim. Fikir konusunda oldukça heyecanlı görünüyordu, bu yüzden sadece geç kaldığını tahmin ediyorum."

"Şu Tatsuishi... Ona hep zamanında gelmesini söylüyorum," dedi Kiyoka, Godou'nun başını iki yana sallayarak onaylamasına aldırmadan.

"Kesinlikle haklısın! Gerçekten sorumsuz bir sersem! Gerçi o ordunun bir parçası değil, bu yüzden komutanlıktan ayrıldıktan sonra bile ona bakacaksın, değil ? Ona bakmama gerek kalmayacak, değil mi?"

"...Bunu yapmaktan nefret ediyorum, kabul ediyorum. Ama onu ben aldım, bu yüzden fazla seçeneğim yok."

"!"

Godou varlığının her zerresinden memnun oldu; bu gerçekten eğlenceli bir manzaraydı.

Ardından, Takaihito kadeh kaldırmadan önce Kazushi güvenli bir şekilde geldi ve ziyafet başladı.

Hem alkol hem de Usubas'ın hazırladığı yiyecekler birinci sınıftı ve herkes Batı tarzı ilginç yemeklerin tadını çıkardı.

Miyo'nun getirdiği yemekler kaynamış yiyecekler ve turşu gibi standartlardan oluşuyordu, ancak şaşırtıcı derecede popüler olduklarını kanıtladılar, öyle ki partiye katılanlardan bazıları - çoğunlukla erkekler - bunlar için çabalamaya başladı.

Bu çok eğlenceli.

Miyo, yakın olduğu insanlarla birlikte bir çiçek izleme partisinin bu kadar heyecan verici olabileceğini bilmiyordu.

Kendini bu hoş neşeye bıraktı ve neşeli atmosferin tadını çıkardı. Sadece bu bile onu geldiğine memnun etti ve

Yoshirou ve Arata'ya bu olayı planladıkları için içten içe teşekkür etti.

Takaihito şeref koltuğuna oturdu ve sake fincanını geri çekerken ziyafete katılanların neşeli ve mutlu yüzlerine baktı.

"Törene katılamayacağım için bu mükemmel bir fırsat oldu."

Büyük ölçüde Ookaito sayesinde veliaht prens gizlice kaçabilmiş ve partiye kılık değiştirmeden katılabilmmişti.

Ookaito kısmen, hem güvenlik nedenleriyle hem de emsal teşkil edeceği endişesiyle çocukluk arkadaşı Kiyoka'nın düğününe katılamayacak olan Takaihito'yu düşündüğünü gösteriyordu.

Takaihito duygusallaşmamak için çaba sarf etse de, etrafındakilerin sıradan nezaketi kalbine nüfuz etti.

Kudouslar -Tadakiyo, Fuyu, Hazuki ve annesinin kalçasına bağlı Asahi- yemek yiyor ve ara sıra birbirlerine laf eğleniyorlardı. Sonunda Ookaito da onlara katıldı, böylece bir aile olarak birlikte vakit geçirebildiler.

Godou ve Kazushi, işlerinden kişisel zevklerine kadar her konuda tartışıyor, kimin daha uzun süre bayılmayacağını görmek için üstü kapalı bir rekabet içinde birbirlerinin fincanlarına sake dolduruyorlardı.

Miyo, büyükbabası Yoshirou ve hizmetçisi Yurie ile birlikte yemeğinden ısırmalar alıyor, hoş sohbetin tadını çıkarıyordu. Arada sırada Arata da onlara katılmak için uğruyordu.

Herkes çiçekleri izliyor, yiyecek ve içeceklerle karnını doyuruyor ve birbirleriyle dostça sohbet ediyordu.

Takaihito' aradığı huzur tam da önünde duruyordu.

"Prens Takaihito, , değil mi?" Bunu soran Kiyoka'ydı.

Birkaç dakika önce Miyo'nun yanındaydı ve ona göz kulak oluyordu ama bir şekilde Takaihito'ya fark ettirmeden yanına sokulmayı başarmıştı.

"Zerre kadar değil. Sadece sizi izleyerek harika vakit geçiriyorum."

Veliaht Prens Kiyoka'yı çocukluğundan beri tanıyordu ve Kiyoka her zaman son derece sessiz ve çekingen biriydi. Yine de nezaket ve saygı gösterebilse de, bunu çok nadiren açıkça yapardı.

Aslında Takaihito, Kiyoka'nın ona daha önce hiç böyle kasten seslenip seslenmediğini merak ediyordu.

Bunu eğlenceli bularak dudaklarını hafifçe büktü ve nadir görülen, dürüst bir gülümsemeye dönüştürdü.

Kiyoka, "Keyfiniz yerinde olduğu sürece," dedi.

"Oldukça düşünceli bir adam oldun, değil mi?" Takaihito alaycı bir tavırla konuştu. Kiyoka'nın somurtarak karşılık vermesini beklese de, komutan sadece başını eğmekle yetindi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kiyoka pek de tedirgin görünmeden konuştu. "Demek ki ona teşekkür etmeliyiz, değil mi?"

Takaihito arkadaşının bu kadar sakın bir şekilde bu kadar dürüst bir cevap verebilmesine gülmekten kendini alamadı.

Takaihito'nun kendisine rağmen kıkırdamasını izleyen Kiyoka'nın gözleri irileşti. Onunla birlikte diğer katılımcılar da bir an için sessizliğe büründü ve şaşkınlıkla veliaht prene baktılar.

Takaihito şimdi düşününce, uzun zamandır bu kadar açık bir şekilde gülmemişti.

İmparatorluk varisi ve Hediye kullanıcılarını kontrol etmesi ve ülkeye rehberlik etmesi gereken kişi olarak, genellikle yüzünde aşırı duyguların ortaya çıkmasını önlemek için elinden geleni yapardı.

İmparatorun ve ülkenin yönlendirici gücünün bu şekilde hareket etmesinin doğru olduğuna inanıyordu ve bu inancında hiç tereddüt etmemişti.

Bu söyleniyor.

Herkes ona bakarken bile Takaihito kahkahalarını bastırmaya çalışmadı.

sırada biraz müsamaha göstermek iyi olurdu.

Takaihito'nun hala duyguları vardı; sadece bunları açıkça göstermemeye çalışıyordu. Ayrıca, hiç kimse duygularından yoksun bir lideri takip etmezdi.

İnsanlar ona tam da kendine ait bir kalbi olduğu için inandılar.

"Kiyoka."

"Evet?"

"Evliliğiniz için tebrikler. Erken olsa da."

Takaihito yüzünde bir gülümsemeyle onu kutsarken, Kiyoka da sırtıtmaya başladı.

"ok teşekkür ederim, Prens Takaihito."

Veliaht Prens dolu sake fincanını kaldırdı. Onun bu hareketini fark eden Kiyoka da fincanını kaldırdı ve ikisi birlikte bir kez daha kadeh kaldırdı.

Takaihito'nun en iyi arkadaşının düğününü kutlamak için.

Çok geçmeden alkol etkisini gösterdi ve ziyafetin doruğuna ulaşıldı, yemeklerin neredeyse yarısı bitti.

Kiyoka kendini partinin gürültüsünden ayırarak bahçeyi çevreleyen itlere yaslandı ve kiraz çiçeği ağacına bakarken ikisinden yudumlar aldı.

Bu tür canlı etkinliklere hiç alışık değildi.

Kiyoka onları umursamıyordu ama gürültülü bir yerde epeyce zaman geçirdikten sonra aniden sessiz bir yere kaçma isteği duyuyordu.

"musunuz, Komutan?"

Kısa bir süre sonra Arata, Kiyoka'ya fark ettirmeden ona yaklaştı.

Bu noktada Kiyoka, Arata'nın davranışlarından rahatsız olmamıştı ama adamın ne kadar heybetli olduğuna kaç kez hayret ettiğini unutmuştu.

"ll olarak."

Kiyoka'nın, katılımcıların sadece can sıkıcı sosyal tanıdıklardan oluştuğu geçmiş çiçek izleme partileriyle ilgili hiç de hoş anıları yoktu.

Onlarla karşılaştırıldığında, bu ziyafet sadece eski ve güvenilir dostlarla doluydu ve bol bol eğlenebilmişti - bunu itiraf etmekten nefret etse de, bu yüzden belirsiz bir şekilde cevap vermişti.

Arata hafifçe omuz silkti ve Kiyoka'yla arasına yaklaşık iki kişilik bir mesafe koyarak onun yanındaki çite yaslandı.

"...Miyo senin için endişeleniyor."

Bu kadarını Arata'ya mutlaka söylemeye karar veren Kiyoka, konuyu açık yüreklilikle açtı.

Onunla bu konu hakkında ayrıntılı olarak konuşmamıştı. Ancak, nişanlısı kuzeni konusunda ne kadar endişeli olduğunu açıkça belirtmişti.

Yanındaki adam bunu mutlaka kendisi de fark etmişti ve Kiyoka'nın çıkıp ona söylemesine gerek olmayabilirdi. Yine de, bunu söylemeden bırakmak doğru gelmiyordu.

"Bunun için minnettarım. Böylesine şefkatli bir kuzenim olduğu için daha mutlu olamazdım."

"Çünkü her zaman onu endişelendirecek şeyler yapıyorsun." "Ha-ha. Bunu inkar edemem."

Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle ağzını büken Arata hafifçe başını kaldırdı.

"O zaman size şunu sormama izin verin Komutan: Tam olarak ne yaptınız? Bir lanetin kalıntıları Miyo'nun üzerinde duruyor ama gerçekte ne oldu?"

"..."

"Başkası için endişelenmenin zamanı değil, değil mi? Sadakatsizlikten bahsettiğimde siz de oldukça şüpheli bir tepki vermiştiniz."

Demek Arata buraya bana bunu sormaya gelmişti, diye düşündü Kiyoka acı acı.

Her zaman güler yüzlü ve cana yakındı, ancak hiç kimsenin mahrem anlarının kaçmasına izin vermezdi. Görünüşe göre Arata Usuba normale dönmüş, harika kişiliği bozulmamıştı.

Kiyoka, Mezarlık'ta konuştuktan sonra sohbetin sona erdiğini düşünmüştü ama Arata işin peşini bırakmayacak gibi görünüyordu.

Sıkıntıyla iç geçirdi.

"Dediğim gibi, sadakatsiz bir şey yapmadım... Ancak."

"Ancak mı?"

"Miyo'nun ilkokuldan sınıf arkadaşı olduğunu söyleyen bir kadınla tanıştım. Gözyaşları içinde bana bir ricada bulundu. Hepsi bu kadar."

"Gözyaşları içinde yalvardı mı? Yani sizden yardım mı istedi, yoksa fiziksel olarak size mi sarıldı?"

"...İkisi de."

"Aman Tanrım. Anlıyorum."

Kiyoka Arata'nın yüzünü göremiyordu ama yüzünü buruşturduğundan emindi. Arata hızlı bir yan bakış attı ve alay etti.

"Tam bir felaketti, değil mi? Başka bir kadın tarafından dokunulduunuz ve bu asla sadakatsizliğe dönüşmese de, hafif vicdan azabınız sizi şüpheli davranmaya yöneltti, o zaman?"

Arata sözlerine devam ederken Kiyoka havada bir düşmanlık sezdi: "Bunu bir süredir düşünüyordum ama sen oldukça safsın, değil mi?" Kendisiyle alay edildiği hissine kapıldı.

"Bunu Miyo'ya sen mi söyledin?" "Söyledim."

Bu konuyu daha sonra konuşacaklarını söylemesinin ardından Kiyoka, Yasak Diyar'dan döndüklerinde Miyo'nun eski sınıf arkadaşı Kimio Nagaba'ya istasyonda olanları anlatmıştı.

Şaşırmış olmasına rağmen Miyo, Kiyoka'nın açıklamasını sakince dinledi ve hiçbir dehşet belirtisi göstermedi.

Elbette, Kiyoka her şeyi açıklamayı bitirdikten sonra özür diledi, ancak Miyo bunun sorun olmadığını ve onu en ufak bir şekilde rahatsız etmediğini söyledi.

Yine de verdiği tepki Kiyoka'nın kendini biraz boş hissetmesine neden oldu.

Miyo aldatma olasılığı konusunda endişeli görünmese de, Kiyoka her şeyi açıkladıktan sonra yine de onu rahatsız eden bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Kiyoka bu konuda onu sıkıştırdığında, Miyo şu yanıtı verdi:

"Eğer bu sadece benim yanlış anlamamsa, o zaman..."

Kimio, ama sanırım benim lanetim onun bana öğrettiği cazibeden kaynaklanıyor olabilir."

Kiyoka tüm bunları Arata'ya ilette.

"Bir tılsım..."

"Doğru. Miyo'dan detayları istedim ama görünen o ki hepsi bu ."

Bir hikayeyle yayılan lanetler nadirdi ama duyulmamış değildi. Basit bir büyü, bir amatörün bile yapabileceği bir büyü. Yine de basitliği nedeniyle etkileri zayıftı ve çok uzun sürmezdi - en fazla birkaç gün.

Gerçekten sadece biraz eğleneliydi.

Sonuç olarak, Kimio Nagaba'nın Miyo'ya zarar vermeyi amaçlayıp amaçlamadığı net değildi ve amaçlamış olsa bile tam olarak ne yapmak istediğini anlamak zordu.

Yine de içimde garip bir his var. Tam olarak yerleştiremiyorum.

Düğün törenine sadece birkaç gün kalmıştı. Her türlü endişeden uzak bir şekilde katılmak istese de, Kiyoka göğsündeki huzursuzluğu gideremiyordu.

"Komutan?"

"Üzgünüm, bir şeyler doğru gelmiyor. Umarım sadece hayal gücümdür."

Kiyoka, Arata'nın sorgulayıcı tonuna dürüstlikle karşılık verdi. Böyle bir şeyi saklamanın hiçbir anlamı yoktu.

Ne kadar çok insan önlem alırsa o kadar iyi. Eğer perde arkasında çalışan başka bir kişi varsa ve bu kişi bir Hediye kullanıcısı ya da sanat uygulayıcısıysa, o zaman her Usubalar da işin içine girecektir.

"Kendinizden bu kadar emin olmadığınızı görmek ender rastlanan bir durum, Komutan." "...Bu doğru değil."

Ancak-

Kendine güveni olmadığından değildi. Neyi koruması gerektiği artık çok açıktı ve içindeki korku hissi eskisinden daha da güçlenmişti.

Usui de kısmen suçluydu. Eğer onun kalibresinde bir hediye kullanıcısı daha dikkatli ve kurnazca yaklaşırsa, Kiyoka Miyo'yu koruyamayabilirdi. Bu endişe onu her yerde takip ediyordu.

Açıkçası, ilk etapta etrafta Usui kadar güçlü çok fazla kötü adam yoktu.

Yeteneği, Yetenek kullanıcılarını -gerçekten herkesi- kandırmak ve onları yenmek için mükemmeldi. Diğerlerinden daha Usuba bir Yetenektir. Bunu imparatorluk ailesinden, devletten ve hatta ailesinin diğer üyelerinden kaçmak için kullanmıştı, ta ki sonunda ortaya çıkıp istediği gibi davranmaya başlayana kadar.

Naoshi Usui işte böyle bir adamdı; bir insanın savaşabileceği en kötü düşman.

Ama artık o gittiğine göre, ülkede onun seviyesinde başka Hediye kullanıcısı yoktu.

Ya da en azından hükümete kayıtlı Hediye kullanıcıları arasında hiç kimse yoktu ve birinin kayıtsız olabileceğine inanmak zordu. Bu tam da Usui'nin bahsettiği dünyaydı.

-Hediye kullanıcılarının ya da Ruh Görüşüne sahip olanların doğum yapması giderek zorlaşıyordu. Dışarıdaki diğer insanların büyük farklı doğaları sayesinde, ortaya çıktıklarında çabucak fark ediliyorlardı.

Kayıtsız kalmaları neredeyse imkansızdı.

Kendime bunu söylesem bile... Bu önsezi hissinden kurtulamıyorum.

Kiyoka ne tür bir tehdit gelebileceğini bilmiyordu. Miyo'nun da kurtulacağının garantisi yoktu.

Usui'nin varlığı bunu çok iyi öğretmişti.

"Kendimden emin olmadığımından değil. Sadece kendime, ordudan ayrıldıktan sonra bile dikkatsiz olmayı göze alamayacağımı hatırlatmaya odaklandım."

"Anlıyorum."

Elindeki boş fincanı yere bırakan Kiyoka, bahçe çitine yaslandıktan sonra doğruldu.

"Komutanım."

"Ne?"

Kiyoka, Arata'nın kendisine seslenmesiyle arkasını döndüğünde, gözüpek bir gülümsemeyle karşılandı.

"Geçen yıl söz verdiğimiz rövanşı düğünden önce mi yoksa sonra mı yapmak istersin?"

Kiyoka'nın nefesi şaşkınlıkla kesildi.

Haklıydı. O zamanlar, Usuba'ların evine ilk geldiğinde, Kiyoka Arata'yla kılıç tokuşturmuş ve kaybetmişti. Daha sonra Arata, Kiyoka'nın formda olduğu bir zamanda rövanş yapmaktan söz etmişti.

Ancak şimdiye kadar Kiyoka bunu tamamen unutmuştu.

Bu noktada... ya da belki de bu noktaya geldiği için, sanırım.

Arata gözleriyle onu sorguluyor gibiydi - *Miyo'yu koruyabilecek misin?* Kiyoka'nın kalbinin derinliklerini görmeye çalışıyordu. Savaşçı ruhunu da.

Kiyoka sınanıyordu, meydan okunuyordu.

Kısa bir süre için bakışları buluştu. Bu, Kiyoka'nın daha önce de yaşadığı, son derece acı verici bir andı. Arata Kiyoka'nın davranışını sorguluyor, sessizce yargılıyordu. Bu son kez olacaktı.

Bir kılıç ustası olarak Kiyoka yenilginin edilmesine karşıydı. Ancak...

"|-"

"Sadece şaka yapıyordum."

Kiyoka'yı neredeyse delip geçecek olan keskin savaş dürtüsünü ilk bastıran Arata oldu.

Komutanın morali bozulmuştu; uzun zamandır beklediği rövanş maçına çıkmak için kendini ciddi ciddi hazırlıyordu. Ancak tam o sırada Kiyoka, Arata'nın gözlerinin artık kendisinde değil, arkasındaki bir şeyde olduğunu fark etti ve bakışlarını takip etti.

"Seni rahatsız mı ediyorum, Kiyoka?"

Arkasındaki kiraz çiçeği ağacı hafif esintiyle sallanırken, Miyo ürkek bir bakışla aralarındaki havayı ölçtü.

Çok güzeldi, pembe kimonosuna sarınmıştı ve durduğu yerde kiraz çiçeği yapraklarıyla kaynaşıyordu.

Narin ve geçiciydi. Ama şimdi aynı zamanda bir yıl öncesine göre çok daha belirgin, sağlam bir duruşu vardı. Miyo diğerlerinden daha saf ve daha güzel görünüyordu.

"Hayır."

Kiyoka bu kısa cevabı verdikten sonra, sanki içine çekiliyormuş gibi, ayakları onu kendiliğinden ona doğru götürdü.

Birdenbire, herhangi bir erkeğin düşünmekten utanç duyacağı bir düşünce

-Güzel bir çiçeğe doğru çekilen bir arı gibi olduğu düşüncesi aklından geçti.

Ama bunun nesi bu kadar kötüydü, gerçekten?

"Bizi rahatsız etmiyorsunuz. Yakında ziyafete döneceğim."

Aynası olmadığı için göremiyordu ama Kiyoka yüz ifadesinin yumuşadığını hissetti. Ona bakan herhangi birinin bunu özensiz bulacağından emindi.

"...Rövanşın anlamı olmayacak."

Kiyoka, Arata'nın rüzgârla taşınan zayıf sesini duyduğunu sandı. Duymamış gibi davranmaya karar verdi.

Bu muhtemelen Arata'nın ona son meydan okuyuşu olacaktı.

Çok geçmeden, artık buna ihtiyacı
kalmayacaktı.

*İkimiz de ilerlemeye devam
edeceğiz.*

Çatışmada ısrar etmek anlamsızdı. Yapabilecekleri tek şey arkalarına bakmadan ilerlemeye devam etmektir.

Kiyoka, Miyo'nun önünde durdu.

Geçtiğimiz yıl içinde teni gözle görülür bir şekilde düzelmiş ve sağlıklı bir şekilde kilo almıştı, bu yüzden soluk teni artık pembe renkteydi.

"İlk gece kiraz çiçeği seyrimi seninle yapmak istiyorum, Kiyoka."

"Hadi bir ."

Usubas'ın gaz fenerlerinin ışıltısıyla aydınlanan bahçe, kiraz çiçeklerinin pembesini ve gecenin siyahını mükemmel bir karanlık ve ışık karışımıyla çerçeveleyerek neredeyse mistik bir manzara yarattı.

"Ah, bu bana şunu hatırlattı. Sanırım lanetin etkileri giderek zayıflıyor," dedi Miyo aniden. Gerçekten de, Kiyoka'yla birlikte kiraz çiçeği ağacını görme arzusunu, yanılslıkla aksi yönde bir şey söylemeden ifade etmeyi başarmıştı.

"En kötüsü sona erdiği için memnunum."

Nazikçe, kırılğan bir antikayı tutuyormuş gibi, kollarını Miyo'nun omuzlarına doladı. Yüzünü saçlarına yaklaştırdığında, hafif tatlı bir koku burnuna doldu ve göğsünde kabardı.

"K-Kiyoka! Herkes bizi görecek...!"

Kız kıpkırmızı kesilip olduğu yerde kıpırdanırken, adam hafifçe kahkahayı bastı.

" zaman kimse bizi görmediği sürece sorun yok, öyle mi?"

"Neden bana bir şey soruyorsun?!"

Düz siyah saçları ve muhteşem siyah fincan tabağı gözleri. Pürüzsüz yanakları ve minik dudakları. Miyo'ya baktıkça daha da güzelleşiyordu. Ona karşı duyduğu sevgi güçlendi ve taştı.

Onu ilk kez geniş bir gülümsemeyle gördüğü anı hatırladı.

O zamanlar, bu genç kadına karşı böyle bir sevgi hissedeceği günün geleceğini bir an bile hayal edemezdi.

Ancak Kiyoka, o zamanlar sahip olduğu duyguların bile, şimdikinden çok çok daha zayıf olsa da, aynı sevgi duyguları olduğundan emindi. Belki de her şey hep bu şekilde sonuçlanacaktı.

"Miyo."

Kiyoka usulca kulağına adını fısıldadığında, Miyo kıpırdanmayı bıraktı ve hafif kırılgan ama yine de sevgi dolu gözlerle Kiyoka'ya baktı.

"Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?"

"...Bunu zaten yapıyorsun..."

"Hayır, daha fazlasını kastediyorum. Burayı kastetmiyorum. Sadece, kaldığımız yerden..."

Daha açık konuşmak arzusunu açığa vurmak olurdu ve tereddüt etti. Yine de Miyo onun ne demek istediğini anlamış görünüyordu.

Belki de bu noktada artık tamamen saf ve masum da değildi.

Miyo gözlerini kaçırdı ve hafifçe başını salladı. Kiyoka'nın katlanamayacağı kadar sevimliydi.

Düşüncelerimin bu kadar baş döndürücü olması beni utandırıyor.

Eğer bir başkası Kiyoka'nın beyninin içine bakabilseydi, istisnasız ona karşı hayal kırıklığına uğrar ve onu küçümserdi.

"Ama."

Miyo bir kez daha Kiyoka'ya baktı, yanakları kızarmıştı.

"Biz evlenene kadar bekleyebilir misin...?"

"Elbette. En azından o kadar sağduyulu olduğumu düşünmek isterim."

O konuşurken, Kiyoka'nın birden aklı başına geldi. Acaba o kadar açgözlü görünmüş olabilir miydi ki, kız onun temel bir terbiye derecesine sahip olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı?

İhtiyatlı olmalıyım.

Soğukkanlılıktan yoksun kaba bir adam olarak görülmeye tahammül edemezdi. Kiyoka, kolu hâlâ Miyo'nun omuzlarındayken kendi üzerine düşünmeye devam etti.

Gün ılıktı, yumuşak bahar güneşi ve ince bir bulut örtüsü vardı.

Akşam yaklaşıyordu ve güneş yeni batmaya başlamıştı. Miyo oturma odasına gitti, çamaşırları toplamayı bitirdi ve Kiyoka'yı içeride gördü.

Düğün törenlerinden bir gün önceydi.

Yarından sonra, Miyo ve Kiyoka nihayet karı koca olacaklardı. Miyo Saimori olmaktan çıkıp Miyo Kudou olacaktı.

Doğal olarak, kendini tamamen rahatlayamaz halde buldu ve zihnini huzur içinde tutan tek şey ev işleriydi.

Ama bunun da tam olarak öyle olmadığını hissediyorum.

Göğsünde belli belirsiz bir endişe ve huzursuzluk vardı. Son birkaç gündür, yeri doldurulamaz bir önsezi -sadece törenle ilgili bir gerginlik değil- durmadan etrafında dolanıyordu.

Ne oldu? Merak ediyorum.

Kiyoka bugün ve sonraki birkaç gün için işten izin almıştı ve evde düğün için hazırlanıyordu. Ancak, şu anda dışarıya bakıyordu, aklı başka yerde gibiydi.

Belki Kiyoka da bunu hissediyordur?

Yine de, bu belirsiz hissi kelimelere dökmek onun için son derece zordu. Miyo, bu konuyu Kiyoka'ya danışmanın kendisine herhangi bir cevap vereceğini düşünmüyordu, bu yüzden bu konuda sessiz kaldı.

Bunu tam olarak anlamadığı sürece yapabileceği tek şey normal davranmaktı.

Miyo, Kiyoka'ya seslendi.

"Akşam yemeği için ne istersiniz?" "Güzel soru..."

Kiyoka bakışlarını ağır ağır Miyo'ya çevirdi, ancak tamamen dalgın görünmüyordu.

"Yarına hazırlanmamıza yardımcı olacak doyurucu ve doyurucu bir şey."

Kiyoka'nın neredeyse ifadesiz yüzünün yumuşadığını gören Miyo rahatlayarak iç çekti.

İçindeki huzursuzluk kaybolmadı ama gülümsemesi onu rahatlattı.

"Tamamdır. Bol bol pilav ve yanında da bir sürü yemek yapacağım!" Kiyoka, Miyo'nun coşkulu yanıtı karşısında başını salladı.

Yarın sabah, nişanlısı olarak yemek masasına son kez yemek koyduğu gün olacaktı. birlikte, bolca yemek yapmış olsa bile

Ertesi sabah yiyecek bulamazlarsa muhtemelen fazla yiyemeyeceklerdi.

Bu yüzden bu gece, bitirebileceklerinden ya da masaya koyabileceklerinden daha fazla yemek yapacaktı.

Belki kendimi endişelerim geçer.

Ancak Miyo tam kendini toparlayıp yemek yapmaya başlayacakken, küçük beyaz bir nesne pencereden içeri süzölüp odaya indi.

"Bir tanıdık mı? Birimdeki birinden geliyor."

Kiyoka tanıdık kağıdı havada kaptı ve kimin gönderdiğini anlamaya çalıştı.

Bunu yaptığında, iletişim cihazı kendi kendine anlamlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Komutan, acil bir durum var. Bunu alır almaz istasyona gelin... Tehlikeli bir lanetli kalıntı keşfettik. Tek başımıza halledemeyeceğimiz kadar büyük."

Miyo sesi tanıdı. Bu ses, Miyo'nun tanıdığı Özel Anti-Grotesquerie Biriminin ekip liderlerinden Mukadeyama'ya aitti.

Tanıdık, karakteristik soğukkanlı tonuyla konuşmuş olsa da, Miyo bile sesinde bir miktar bıkkınlık ve belirsizlik sezebiliyordu.

Kiyoka hemen harekete geçti.

Çevik bir hareketle ayağa kalktı ve hazırlanmak için odasına koştu.

O bunu yaparken, Miyo şaşkınlık içinde olduğu yerde kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamadı. Kalbi bitmek bilmeyen ve sinir bozucu bir gümbürtüyle çarpıyordu.

Ancak hemen kendine geldi, topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa doğru ilerledi.

Acil bir durum ve bu saatte istasyona gitmek, Kiyoka'nın büyük olasılıkla akşam yemeğini daha geç bir saate kadar yiyemeyeceği anlamına geliyordu.

Onu hızlıca doyuracak bir şeyler yapmalıyım.

Yemeklerini daha yeni hazırlamaya başladığı için elinde fazla bir şey yoktu. Öğle yemeğinde servis ettiği kızarmış ve kaynamış sebzeleri, turşuları ve soğuk pilavı olsa da bunları tekrar ısıtmaya vakti olmayacaktı.

zamanlarda çok fazla şey isteyemezdi.

Miyo artıkları bulabildiği kadar çok beslenme çantasına yerleştirdi, kapaklarını zorla kapattı ve paketledi.

"Kiyoka."

Oturma odasına döndüğünde Kiyoka askeri üniformasını giymiş ve işe gitmek için tamamen hazırды. Açık renkli gözlerinde bir parça hüznün titreşiyordu.

Biçimli dudakları sımsıkı büzülmüş ve kaşları çatılmıştı.

"Özür dilerim, Miyo. Buraya bir an önce dönmek için elimden geleni yapacağım." "Hayır, lütfen özür dileme."

Miyo başını salladı. Kiyoka'nın onun üzerine titremesine izin veremezdi. Onu uğurlarken kararlı olması gerekiyordu.

"Tüm gücünüzle çalışın. Eğer boş vaktiniz olursa, lütfen bunu yiyerek karnınızı doyurun."

"Teşekkür ."

Kiyoka, paketlenmiş akşam yemeğini uzattığında, işe gitmeden önce her zaman yaptığı gibi kibarca kabul etti. Aralarında her sabah aynı sahne yaşanıyordu ama yine de göğsünde bitmek bilmeyen bir kargaşa vardı.

"Bunların sadece öğle yemeğinden kalanlar olması bana acı veriyor..."

"Benim için fark etmez. her türlü besin için minnettarım."

Kiyoka'nın gülümsemesi de, belki de akşam güneşiyle renklendiği için, huzursuzlukla dalgalanıyor gibiydi.

Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Endişeli görünürsem Kiyoka'nın görevlerini aksatmış olurum, bu yüzden sakın kalmalıyım.

Acil bir durum olsa da, bu Kiyoka'nın işte uzun zaman geçireceği anlamına gelmiyordu. Sadece geçtiğimiz yıl içinde bu alışılmadık bir durum olmamıştı ve genellikle zamana duyarlı meseleleri şaşırtıcı bir hızla hallediyordu.

Düğünlerinden bir gün önce olduğu için durum özellikle aciliyet arz ediyordu.

"Dikkatli ol ve işte iyi şanslar."

"Teşekkürler. Ben gidiyorum."

Her zamanki gibi veda eden Miyo, Kiyoka'nın girişe doğru yürümesini izledi. Yine de Miyo huzursuzlandı ve onun peşinden gitti.

"Kiyoka."

Kadın ona , adam aniden durdu.

"Lütfen, sakın yaralanma. Tehlikeli bir şey yapmanı da istemiyorum... Burada sabırla seni bekliyor olacağım ve yarınki töreni başarılı kılmak için zihinsel olarak hazır olduğumdan emin olacağım."

Kelimeleri hızlandı ve birbirine karıştı. Kalbinde alarm zilleri çaldı ve nefes alış veriş zorlaştı.

Dürüst olmak gerekirse, ondan uzak kalmak istemiyordu. Törenden önce Kiyoka ile rahatlatıcı bir gece geçirmek istiyordu. Ancak, bu dileği artık gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Bu konuda üzülmekten kendini alamadı ve gözlerinin ısınmaya başladığını hissetti.

Burada ağlamak ve Kiyoka'yı zor durumda bırakmak, onun nişanlısı olarak yapabileceği en kötü şey olurdu. Miyo gözyaşlarının taşmasını önlemek için gözlerini indirdi ve umutsuzca dişlerini sıktı.

Sıkıca yumruk yaptığı avuç içleri alev alacak kadar sıcaktı.

"Miyo."

Bildiği bir sonraki şey, Kiyoka'tam önünde durduydı.

Sonra nazik bir okşamayla Miyo'nun yumruğunu avucunun içine aldı.

"Merak etmeyin. Töreni hiçbir şeyin engellememesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu herkesten çok ben istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Mümkün olan en kısa sürede karı koca olmamızı istiyorum."

Ben de hemen işimi bitirip eve döneceğim.

Kiyoka'nın güçlü beyanı gözyaşlarının bir anda yok olmasını sağladı.

"Ben de öyle," dedi, yüzünde içten bir gülümsemeyle başını sallayarak.

Kiyoka gittikten sonra bile Miyo, motorun sesini artık duyamayana kadar kapının önünde durdu.

Sonunda, endişeleri tamamen dağılmadı.

Zihninin girintilerine musallat olan uğursuz önsezi ve göğsündeki huzursuzluk, hepsinin kaynağı bu durum olabilirdi.

Ancak Kiyoka'ya olan inancı bu duygulardan çok daha büyük, çok daha güçlüydü ve Kiyoka onun yanında olmasa bile, Miyo'yu sanki kollarına güvenle sarılmış gibi destekleyecekti.

"Yarın hayatımın en mutlu günü olacak, Kiyoka."

Şiddetli bir rüzgâr esti. Miyo, içinde hem sıcaklık hem de soğukluk barındıran bu rüzgâr tarafından itilircesine içeri girdi.

Sonsuza dek orada donmuş halde durmasına izin veremezdi.

Mutfakta, Kiyoka eve ne kadar erken gelirse gelsin hazır olacak büyük bir yemek hazırlayacaktı. Tam istediği gibi doyurucu ve doyurucu bir yemek olacak, ikisinin tek başına bitirebileceğinden daha fazla olacaktı.

Dört porsiyon pirinç hazırladı.

Büyük bir tencerede, bir porsiyon kök sebze ve bol miktarda besleyici malzeme içeren bir domuz çorbası kaynattı. Tuzda ızgara balık, tempura ve kızarmış tofu.

Sonra kroket yapmak için buharda pişirilmiş patatesleri ezdi ve omlet yapmak için yumurtaları kızartmak yerine doğranmış soğanla karıştırdı.

Bir an bile dinlenmeden tamamen yemek pişirmeye odaklandı ve yemekleri büyük tabaklara doldurup servis tepsisine sığdırabileceğinden daha fazla tabak hazırladığında güneş ufkun altına tamamen batmıştı ve dışarısı zifiri karanlıktı.

"Çok geç oldu bile," diye mırıldandı, etrafta bunu duyacak kimse olmamasına rağmen. Oturma odası, bir elektrik lambasıyla aydınlatılmıştı,

kokusu havaya sayısız yemekle doluydu.

Böyle zamanlarda Miyo genellikle Kiyoka'nın dönmesini beklemeden yemeğini bitirirdi.

Ama...

Bu gece tek başına yemek yeme konusunda bir şeyler doğru görünmüyordu ve tereddüt etti. Yemek çubuklarını almaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Miyo önüne serilen yemeğe bakarak oturduktan sonra yavaşça kalktı, sürgülü perdeyi açtı ve verandaya çıktı.

Gece esintisiyle serinlemiş bir halde, derin çivit mavisi gökyüzüne baktı ve puslu bir şekilde parlayan aya gözlerini dikti.

Miyo gözlerini kapattı. Ciğerlerini bahar havasıyla doldurarak birkaç kez nefes alıp verdikten sonra sessizce oturma odasına döndü ve yemek çubuklarını aldı.

Yemeğini çabucak bitirip uyuyacaktı. Yarın için de gücünü koruması gerekiyordu.

Her şeyi yapmak için ne kadar çaba sarf etmiş olursa olsun, Miyo yemeğini zorla mideye indirirken kasvetli ve endişeliydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, Kiyoka her zamanki gibi yemek masasında karşısında oturmadan kendini rahat hissedemiyordu.

Böylece Miyo düşününden önceki geceyi ve ertesi sabahı da yalnız geçirdi. Sonunda Kiyoka eve hiç dönmedi.

✿ BÖLÜM ✿

Evlilik Yeminleri

"Hayır... O korkunç şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum...!"

Kiyoka'nın önünde yüzü dehşetle buruşmuş bir kadın bağırdı. Kimio Nagaba umutsuzca başını salladı, bağlı saçlarının dağılmasına aldırmadı.

Sert yüzlü bir adam ona bakıyordu, öfkesi ve tiksintisi tüm çıplaklığıyla ortadaydı: Nagaba.

Gecenin karanlığında Nagaba malikânesinin bahçesinin önündeki koridor çirkin bir dramın sahnesine dönüşmüştü.

Kiyoka gözlerini ikisinden ayırıp bahçedeki depoya baktı.

Yapının geleneksel beyaz alçı duvarları ve siyah kiremit çatısı puslu ay ışığında aydınlanıyordu.

Normal bir gecede bahçe oldukça güzel olurdu, ancak çevredeki ondan fazla Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyesi ve Nagaba malikanesi sakinlerinin gelip gitmesiyle atmosfer oldukça gergindi.

Ve hepsi bu değildi.

Deponun içinden, insanın içini ürperten ve içgüdülerini dehşetle dolduran gizemli ve korkunç bir varlık sızıyordu.

"Vardiya değiştirme zamanı!"

"Sanat kötüye gidiyor. Dikkatinizi verin!"

"Özgür olan herkesin dinlenmeye ve yemek yemeye ihtiyacı var."

Bir savaş alanını andıran bu gergin ve gergin atmosferin ortasında, birim üyelerinin bağırıışları durmaksızın çınlıyordu. Onlar

açıkça Kiyoka'nın durduğu koridora yöneldi ve havada daha fazla gerilim yaratmaktan başka bir işe yaramadı.

"Bahane bulmaya mı çalışıyorsun? Son zamanlarda depoya giren tek kişi sensin."

Nagaba sesini yükseltti ve Kimio'ya bağırırken tükürükleri havada uçuştı. Kiyoka bakışlarını tekrar onlara çevirdiğinde, Kimio'nun gözlerinde gördüğü tek renk panik ve sonsuz dehşetti.

"Ben değildim. Bilmiyorum, !"

Kimio başını ileri geri sallamaya devam etti. Zavallı ve perişan görünüyordu ama bu hali kocasının kalbinde zerre kadar acıma ya da merhamet duygusu uyandırmışa benzemiyordu.

Kiyoka raporu alıp Nagaba malikanesine gittiğinde akşamın erken saatleriydi.

Olaya el koyan Mukadeyama'nın yanı sıra Godou da istasyondaki görevinden ayrılarak buraya gelmişti. Olay yerini gergin ve ürkütücü derecede tuhaf bir hava kaplamıştı.

"Hiç şüphe yok Komutan. O şey, o lanetli kalıntı, Dünya Örümceği'nin bacaklarından biri."

Godou, Kiyoka'ya gerçeği bildirirken her zamanki küstah ifadesinden ve tavrından hiçbir iz göstermedi.

Her şey birkaç gün önce, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin birkaç üyesinin ailenin yardım talebini karşılamak üzere Nagaba malikanesine gönderilmesiyle başlamıştı.

Nagabalardan biri eksantrik, canavar benzeri davranışlar sergiliyordu.

Bu bilgiye dayanarak Kiyoka bunun düşük seviyeli bir hayvan ruhunun işi olduğunu tahmin etmiş ve birim üyeleri Nagaba'nın evine gitmiştir. Orada, Nagaba'nın annesini gerçekten de zayıf bir hayvan ruhunun ele geçirdiğini keşfettiler ve onu güvenli bir şekilde arındırdılar.

Ancak birkaç gün sonra, Nagaba'nın annesi bir kez daha garip davranmaya başladı.

Godou bunu rapor ettiğinde, Kiyoka birim üyelerini ikinci kez eve gönderdi. Doğal olarak, onlara şunları söylemeyi de ihmal etmedi

Mağdurun yapısıyla ilgili olası sorunları hafifletmek ve davranışının kaynağının başka bir yerde yattığı ortaya çıkarsa, başka bir nüksetmeyi önlemek için ortaya çıkan her şeyi ele almak için plan.

O gün öğleden önce durum böyleydi. Ancak birkaç saat sonra durum korkutucu hal aldı.

"Depoda korkunç derecede tehlikeli bir aura yayan lanetli bir kalıntı var gibi görünüyor."

Nagaba soruşturmasında görevli birim üyelerinden birinden yukarıdaki raporu alan Birinci Manga Lideri Mukadeyama hızla olay yerine intikal etti.

Penceresiz depodan içeri girdiğinde, diğer birim üyelerinin kendisine bildirdiği eşyayı gördü ve vücudundaki her gözenekten ter boşaldığını hissetti.

İnsanın kollarıyla tutabileceği büyüklükteki bir kutunun içinde tek bir örümcek bacağı vardı.

Bacak parçası normal bir böceğe değil, son derece büyük bir grotesquerie'ye aitti.

Bu bile tek başına yeterli olurdu. İçinden acayip bir güçle dolu tuhaf bir aura yayılıyordu; Mukadeyama gibi bir hediye kullanıcısı olarak pek çok yere gitmiş ve zengin bir deneyim kazanmış birini bile soğuk terler dökmeye ve kontrolsüzce titremeye iten bir tekinsizlik.

Eşyanın ne kadar tehlikeli olduğuna anında karar vererek, istasyondan sorumlu Godou'ya ve o gün işten izinli olan Kiyoka'ya hemen bir tanıdık gönderdi.

Lanetli emanet zaten kutunun içinden hissedilebilecek kadar güçlüydü ama biri ona doğrudan dokunmaya kalkarsa, ruhu kirlenirdi - Mezarlıktaki ruha olduğu gibi uğursuzluk sanatları tarafından değil, içine işlenmiş kinin saf özü tarafından.

Kutuda saklasalar bile, emaneti taşımak zor olacaktı, bu nedenle malikânedeki birim üyelerinin onu tesiste mühürlemeye başlamaktan başka çaresi yoktu.

Hemen oraya koşan Kiyoka, durumu Mukadeyama ve çoktan mühürlemeye başlamış olan diğerklerine emanet etti. Godou'dan bir rapor aldıktan sonra, Nagaba çiftiyle yüzleşti ve bu da önündeki sahneye sonuçlandı.

"Bay Nagaba, gerçekten buradaki ayrıntıları sormam ve işleri düzene sokmam gerekiyor. Tartışmalarınızı sonraya saklayabilir misiniz?"

"Tch."

Nagaba, çiftin arasına giren Kiyoka'ya kaba bir şekilde dilini şaklattı.

Gerçek şu ki, Kiyoka sonsuza kadar onlarla uğraşmayı göze alamazdı. Lanetli nesneyi mühürlemek için seferinde dört kişinin çalışması ve belirli aralıklarla vardiyalı olarak yer değıştirmesi gerekiyordu. Lanetli kalıntı bu kadar güçlüydü. Ve mühür üzerinde çalışan birim üyelerinin üzerindeki yük nedeniyle, Kiyoka kendisini gerektiğinde yer değıştirecek yedeklere eklemişti.

O zaman bile, bunun zaman alıcı bir çaba olmamasına imkn yoktu.

"Hiçbir fikrim yoktu, bunun gerçek bir lanetli kalıntı olduğuna dair hiçbir ipucum yoktu! Lütfen Komutan, lütfen bana inanın!"

Kimio, Kiyoka'nın üniformasını tuttu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ona sarıldı.

"Ama o kutuyu depoya getiren sendin.
değil mi?"

"...şey."

"Hizmetilerden bu konuda ifadeler aldık. Bunu tam olarak nereden aldığınız konusunda dürüst olmanızı , yoksa işimizi yapamayız."

Mevcut koşullar altında, mazeretlerinin hiçbir değeri yoktu. Onları dinlemeye hiç niyeti yoktu.

Kiyoka'nın bilmesi gereken tek şey, o lanetli yadigrı ona kimin verdiğı, yani Dünya rmceğ'i'nin bir bacağının nereden geldiğiydi.

O zamanlar, kalbinin durduğundan kesinlikle emindim... O şeyle delinmiş olduğı sürece, hareket edememeli ya da

hiç hareket ettirilemez.

Dünya Örümceği. Bu, ülkenin hala askeri bir hükümet tarafından yönetildiği zamanlarda doğmuş güçlü bir groteskti.

Bu grotesk aynı zamanda Kiyoka'nın Godou'nun babasının canını aldığı için çaresizce mühürlemek için savaştığı kader düşmanıydı.

Hafif kızgınlığı daha da şiddetlendi. Ancak, orada Kiyoka'dan çok daha sinirli ve öfkeli biri olduğu belliydi, bu yüzden kendi duygularının ortaya çıkmasına izin veremezdi.

"Sanatı stabilize edin! Bir an için odağınızı kaybederseniz mühürleme işlemi boşa gider!"

Godou'nun emirleri bahçede net bir şekilde yankılandı. Genellikle Godou, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, düşmanlarına karşı her zamanki saygısız tavrıyla karşı koyardı...

...Tabii özellikle bir düşmanla, Dünya Örümceği'yle karşı karşıya gelmemişse.

Godou şu anda soğukkanlılık ve soğukkanlılıktan yoksundu. Dehşete düşmüş birim üyelerine bir an bile tereddüt etmeden emirler yağdırıyordu.

Eğer böyle devam ederse, diğer erkekleri mantıksız bir şekilde kızdıracak.

Yine de, karşı karşıya oldukları şey göz önüne alındığında, bu, gardlarını düşürmeyecekleri anlamına geliyordu, ki bu mutlaka bir sorun değildi.

"Acele et ve konuş. Detaylara bağlı olarak her saniyeye ihtiyacımız olabilir," dedi Kiyoka soğuk bir ifadeyle ve Kimio'nun elini kolundan çekip aldı. Bunun üzerine Kimio'nun omuzları korkuyla sarsıldı ve isteksizce konuşmaya başladı.

"Gezgin bir rahip... evimizi ziyaret etti." "Bir rahip mi?"

"Evet. Dokuma bir şapka takıyordu ve halkalı bir asa taşıyordu... Cüppeler giymiş ve bir *kasaya* etol takmıştı. Ancak, üzerinde çok uğursuz ve şüpheli bir hava vardı."

"Ve?"

Devam etmesi için teşvik edilen Kimio, titreyen elleriyle kendi yüzünü kapattı.

"Dileğimi gerçekleştireceğini ve tek yapmam gerekenin nefret ettiğim kişinin kutunun içindekilere dokunmasını sağlamak olduğunu söyledi... Ayrıca kutunun içinde olduğu sürece tılsımların daha etkili olacağını ve bunları da denememi söyledi. Ama ne yaparsam yapayım, kutunun içindekilere dokunmaya bir türlü cesaret edemedim."

Kimio, normalde kendisine sert davranan kayınvalidesine bu yüzden dokundurduğunu açıkladı.

Kiyoka şimdi ikna olmuştu. Kimio'nun az önce sözünü ettiği tılsım, Miyo'ya yaptığı tılsım olmalıydı. Çok güçlü bir şey değildi ve bir amatörün, yalnızca bir başkasına hikâye dinleterek böyle bir yaratabilmesi tuhaftı.

Ancak Toprak Örumceği'nin bacağının gücü, Kimio'nun zayıf cazibesini Miyo üzerinde etkili kılmaya yetmişti.

Kiyoka hayatında ilk kez, Kimio'ya karşı içinde neredeyse öldürücü bir öfkenin kabardığını hissetti.

"Bu rahip nereye gitti?" Kiyoka güçlü duygularını bastırarak sordu. Ancak Kimio gözyaşları içinde başını sallayarak bilmediğini söyledi.

Bu noktada, ondan alabileceği daha fazla bilgi yoktu.

Bu sonuca ulaştığında Nagaba ve Kimio'ya kaşlarını çatarak baktı.

"Cezanıza daha sonra karar verilecek. Aptalca bir şey yapmamanızı tavsiye ederim. Komik bir şey denersen, zamanı geldiğinde merhamet göstermeyeceğim."

"Bekle, lütfen! Bir suçla mı suçlanıyorum? Hayır, bu ... Bana yardım edeceksiniz, değil mi? Ben bir şey yapmadım."

"Yeter. Kendini ve olanları gözden geçirsen iyi edersin. Seni mahkum eden kişi ben olmayacağım için minnettar ol."

Kiyoka arkasına dönmeden bahçeden çıktı. Arkasında, Kimio'nun gözleri bomboştu ve sessiz bir kötülüğü gizliyordu.

Bir noktada güneş ufuk çizgisinin üzerine çıkmış, baharın ılıman sıcaklığıyla malikâneyi sarmıştı.

Hafif puslu gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve gece boyunca uyanık olan herkesin gözlerine batan mavilik insanın içini ferahlatıyordu.

Kiyoka iç çekti. Yüzünü masmavi gökyüzünden çevirerek arkasındaki büyük depoya döndü.

Katmanlı mühürlerin korkunç aurası yavaş yavaş zayıflıyor olsa da, güçlü gücün kalıntıları hâlâ etrafta asılı duruyordu.

Malikânedeki birim üyelerinin tüm dikkatlerini depoyu mühürlemeye vermelerinin üzerinden yarım gün geçmişti.

Yorgunluğun gölgeleri yüzlerine kazınmıştı ve hareketleri donuklaşıyordu.

Aralarına girip çıkan Nagaba hizmetkârları, yiyecek, içecek ve temizlenmek için havlu getirmek için koşuşturuyorlardı.

Mühür kısa bir süre içinde tamamlanacaktı.

Ancak buradaki iş neredeyse bitmek , lanetli emanete uygun bir yere kadar eşlik etmeleri gerekecekti.

Yorgunluğu gözlerinden okunan Godou, Kiyoka'ya şöyle dedi: "Komutan... mühür yakında bitecek. Eve dönmelisiniz."

Kiyoka da, tam ve mutlak bir bitkinlik seviyesinde olmasa da, benzer şekilde yıpranmış hissediyordu. Yine de, sahneyi terk eden tek kişi olmanın söz konusu olmadığını düşündü.

Yardımcısına döndü ve alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatarak başını salladı.

"Hayır, buradan ayrılamam."

"Ama bugün düğün var! Miyo şu anda gerçekten endişeli hissediyor olmalı. Sakın bana damadın töreni ekeceğini söyleme!"

Godou'nun sözleri Kiyoka'nın Miyo'nun o anda neler hissetmiş olabileceğini hayal etmesini sağladı.

Dün gece, onu evde bıraktığında yüzünde kesinlikle biraz tedirginlik vardı, ama bunu belli etmemeye dikkat etti

Bu konuda tek kelime etmedi ya da tek bir damla gözyaşı dökmedi ve sadece gözlerinde kararlı bir bakışla onun gidişini izledi.

Godou'nun tarif ettiği, Miyo'nun Kiyoka'nın dönmesini endişeyle beklemekten başka bir şey yapamadığı görüntü aklına gelmedi.

Ona inanacaktı. Kiyoka bundan emindi.

Dahası, her şeyi Godou'ya emanet edemezdi, o kadar tedirgindi. Mukademyama da yanındaydı ama o da mühürleme işleminden dolayı yorgundu ve Kiyoka, bu keyifsiz hallerinde dizginleri onlara teslim ederse beklenmedik bir durumla karşılaşabileceğinden endişe ediyordu.

Kesinlikle törene yetişeceğim.

Törenin başlamasına hâlâ birkaç saat vardı. Acele ederse, tören alanına zamanında girebilirdi.

Odağını kaybediyordu. Konsantre olmaya devam etmezse, zihninin başka yerlere sürükleneceğini hissediyordu. Bunu başkasından duymasına gerek yoktu; Kiyoka da bir an önce Miyo'nun yanına koşmayı umuyordu.

Yine de .

"Sakin ol, Godou. Hâlâ vaktimiz var."

"Ben sakimim. Hatta şu anda nasıl bu kadar sakın olabildiğinizi merak ediyorum Komutan."

Kiyoka cevap vermedi. Tam o sırada, mühür üzerinde çalışan kişilerin yer değiştirme zamanı geldi.

"Dinlenmen gerek. Beklemedeki diğerleriyle yer değiştireceğim." "Komutan!"

Kiyoka arkasını döndüğünde Godou'nun patlamasıyla karşılaştı ama bu geri adım atamayacağı bir şeydi.

Sonunda, yarım saat sonra her şeyi mühürlemeyi bitirdiler. Lanetli kalıntı, Toprak Örumceği'nin bacağı, her tarafı tılsımlarla bağlanmıştı ve yaydığı doğaüstü aura zayıflamıştı. Bütün gece süren mühürleme işlemi onun bir kez daha tehdit oluşturmasını engelleyecekti.

Ama sabah çoktan olmuştu. Törenin başlamasına fazla zaman kalmamıştı.

"Buradan itibaren lanetli emanete istasyona kadar eşlik edeceğiz. Onu dikkatlice taşıyın ve ne olursa olsun kimsenin ona dokunmadığından emin olun!"

"Evet!" diye cevap verdi birim üyeleri hep bir ağızdan, yüzlerinde gergin ve gergin bakışlarla.

Bundan sonra Kiyoka, Godou ve diğer üyelerin yarısı eşyaya eşlik etmekle görevlendirilirken, Mukadeyama'nın yönetimindeki diğer adamlar Nagaba malikanesindeki meseleleri çözecek ve tanıkları sorgulamaya ve soruşturmaya devam edecekti.

"Komutan, onu daha fazla yaklaştıramazsınız, değil mi? Bu işi bana bırakın ve hemen harekete geçin," dedi Godou ona doğru koşarak. Kiyoka saate bir göz attı. Bu noktada, mekanda bulunmaması muhtemelen bir heyecan yaratıyordu.

Eğer hemen oraya gidip üzerini değiştirirse, tören zamanında başlayamayabilirdi.

Şafağın sökmesiyle birlikte Kiyoka'nın göğsünde yoğun bir sabırsızlık kök salmıştı. Ancak yine de yükümlülük duygusu ağır bastı ve çıkışa doğru dönmekten kaçındı.

"Bana kendimi tekrar ettirme. Bunu yapamam."

"Delirdin mi sen?!"

"Godou."

Kiyoka sessizceadresli onun bağırarak astı.

Kızgın olmasına rağmen Godou hemen sözlerini geri aldı.

"Şu anda tüm eskortu sana emanet edemem. Nedenini gerek yok, değil mi?"

"..."

"Bu senin hatan değil. Ben de her zamanki gibi değilim. Böyle bir şey bulduktan sonra olmaz. Bu yüzden şu anda kalmam benim için daha iyi, sadece birbirimize göz kulak olabilmemiz için."

"...Ben son derece akli başında biriyim." "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Kiyoka bunu sorduğunda Godou sustu.

Aklı başında olması mümkün değildi. Aksini iddia etmeye devam etmesi de bunu kanıtlıyordu. Godou normal biri olsaydı, farklı bir tepki verirdi.

Lanetli emanete buradan eşlik edersem törene yetişemeyeceğim kesin.

Kiyoka yumruğunu tırnakları avuçlarına batacak kadar sert sıktı.

Zamanında yetişemezse Kiyoka ne kadar utanç duyacak ve Miyo'yu ne kadar endişelendirecekti? Sadece bu düşünce bile gözlerini umutsuzlukla karartmakla tehdit ediyordu.

"Komutan, bu konuda gerçekten iyi misiniz?" Godou kelimeleri zorlayarak bir kez daha sordu. Kiyoka farkına varmadan Mukadeyama onun nasıl olduğunu görmek için yanına gelmişti.

Kiyoka'nın ayakları dengesizleşti.

Bu onun son şansıydı. Buradaki görevini bıraktığı için kimse onu suçlamayacaktı. Ancak bunu yaparsa, korku ve endişeler peşini bırakmayacaktı.

Görev basit ama hayatiydi. Onu terk edemezdi.

Özür dilerim, Miyo.

Bunun için bir özür yeterli olmazdı. Töreni terk etmiş olması Miyo'nun hayatının geri kalanında iz bırakacaktı.

Bunun için onu suçlamayacaktı ama incineceğine de şüphe yoktu.

Gözlerini kapadı ve dişlerini gıcırdattı.

I...

Titreyen kalbiyle kararlılığını acilen çelikleştirdi. İşte o anda, tam yüksek sesle söyleyecekken, dudakları titriyordu-

"Ummm, yani... Biraz destek sağlamak için geldik, ama gerçekten bize ihtiyacınız var mı?"

"Hadi ama... *Böyle* sorma!"

"Yani, başka ne söylemem gerekiyor ki? Ayrıca, bunu neden söylüyorum? Burada konuşması gerekenlerin siz ve diğer deneyimli üyeler olması gerekmez mi?"

Bu seslerden biri garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Kafasını kaldırdığında askeri üniformalı birkaç kişinin gürültülü bir şekilde Nagaba bahçesine doğru yürüdüğünü gördü.

Üniformaları Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ninkine benziyordu ama küçük farklılıklar vardı. Onlar...

"İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi mi?"

Kiyoka, grubun önünde duran, açıkça deneyimsiz ve oldukça güvenilmez görünen kişiyle göz göze geldi.

Kiyoka onu daha önce görmüştü. Şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Sen mi?"

"Seni tekrar görmek güzel."

Adamın yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. Elini utangaç bir şekilde başının arkasına götürerek selamlamak için hafifçe eğildi.

Rahat ve hafif bir uykunun ortasında, Miyo boş bir alanda dalgın dalgın duruyordu.

Orada hiçbir şey olmamasına rağmen, belli belirsiz bir ses duyduğunu sandı.

"...Endişelenmenize gerek yok. Bu kutunun içindekiler sorunlarınızı çözecektir."

"Gerçekten mi...? Dileğimi gerçekten yerine getirecek mi?"

"Ama tabii ki. Bu mucizevi bir eşya. Endişelerinizi sileceğinden ve dileğinizi gerçekleştireceğinden eminim."

Seslerin geldiği yöne doğru yavaşça yaklaştığında, birinin evinin kapısını belli belirsiz seçebildi.

Gezgin bir rahip gibi giyinmiş bir adam ve bir kadın birlikte konuşuyorlardı. İkisinin de yüzü net değildi, bu yüzden kimliklerini belirleyemedi.

Ancak Miyo, kadının sesini daha önce bir yerlerde duyduğunu hissetti.

Kadın rahipten iki koluna sığacak kadar büyük tahta bir kutuya benzeyen bir şey aldı ve kapıyı kapatmadan önce başını tekrar tekrar eğdi.

Rahip elinde halkalı asasıyla uzaklaşmadan önce kapalı kapıya hafifçe baktı.

Miyo'nun gözleri, iradesi dışında, sağlam adımlarla ilerleyen rahibin peşinden gitti.

Ancak bir noktada, takip ettiğini düşündüğü rahibin yerini yırtık pırtık bir kimono giyen bir kadın aldı.

Ne...?

Ne zaman yer değiştirdiler?

Uyku sersemi zihni kafa karışıklığı içinde dönüp dururken, gözleri bir rüyada olduğunu görmezden gelerek giden kadınları takip etmeye devam etti.

Kadın hiç ara vermeden yürümeye devam etti.

Manzara bulutlu ve belirsizdi ve Miyo zamanın geçişini net olarak hissedemiyordu. Ancak, kadının uzunca bir süredir gitmekte olduğu hissine kapıldı.

Bir noktada, kadın bir kasaba manzarasından dağlara geçti ve vahşi bir av patikasında ilerledi.

Büyümüş çalılar arasında ayağını hiç kaybetmeden, kararlı adımlarla hedefine doğru ilerlemeye devam etti.

Orada beklemek-

"Hnh..."

Miyo'nun bilinci hızla yüzeye çıktı ve ağır göz kapaklarını kaldırdı. Tanıdık odası aydınlanmaya başlamıştı ve güneşin çoktan doğmaya başladığını anlayabiliyordu.

Vücudunu yavaşça yukarı kaldıran Miyo kollarını yana açtı. "Ne tuhaf bir rüya."

Az önce gördüğü rüyaya başını eğdi. Ama sonuçta kadının nereye gittiğini görememişti, bu yüzden rüyanın sonundan tam olarak tatmin olmamıştı.

Miyo, Rüya Görüşü'nün burada iş başında olduğunu hissetti, ancak görüşünün ardındaki anlamı tam olarak anlayamadı.

Daha önemlisi.

Gece sona ermişti.

Ve düğün sabahı gelmişti.

Hazuki, Yurie ve Fuyu ile birlikte soyunma odasında beklemeye başladığından beri ne kadar zaman geçtiğini merak etti.

Miyo hazırlıklarını çok önceden tamamlamıştı ve geriye sadece damadın gelmesini beklemek kalmıştı. Ama Kiyoka'dan hiçbir iz yoktu.

Programda bolca boşluk bırakılmıştı, ancak bu ekstra boşluk çoktan tüketilmişti.

Hazuki kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş bir halde, "Eminim sorun yoktur, ama gerçekten de kestirip atıyor," diye mırıldandı.

Hazuki düşünceli davranıp duygularını çok fazla belli etmese de, Miyo üçünün de endişelenmeye başladığını hissedebiliyordu.

Kiyoka'nın zamanında yetişememe ihtimali var ?

Ne zaman yüzlerinde bir şüphe belirse, Miyo bunu görmezden geliyordu. Yine de, bunu görmezden gelme yeteneğinin sınırına hızla yaklaşıyordu.

Hazuki, Yurie ve Fuyu ile boş boş sohbet ederek dikkatini dağıtırken, zaman geldi.

Artık geri çekilemem. Kiyoka'nın zamanında yetişeceğini biliyorum.

Gözünü kırpmadan ileriye baktı. Bunun onu üzmesine izin veremezdi. Ne de olsa bundan sonra Kudou ailesinin reisinin karısı olacaktı.

Tek bir damla umuduna tutunarak, endişe dolu kalbine aldırmamaya çalıştı.

"Pekala, işte . Toparlanın." "Tamam. Hadi gidelim."

Fuyu'nun teşvikiyle Miyo gülümseyerek odadan çıktı.

Buradan dördü birlikte bekleme odasına geçtiler. Gelin alayına katılacak olan tüm akrabalar orada olmalıydı.

Miyo'nun grubu sessizce yürümeye devam etti.

Soyunma odasını bekleme salonuna bağlayan koridoru geçerlerken Miyo pencereden dışarı baktı.

Bir esinti kiraz çiçeği yapraklarını toplayıp aşağıdaki kaya patikasının üzerinde dans ettirdikten sonra tekrar uçurdu.

Kiraz çiçekleri en yoğun dönemlerini geride bıraktı, bundan sonra sadece dağılmaya mahkûmlar.

Onların çirkinliği, Miyo'nun bu muhteşem günde tek başına yürümek zorunda bırakılmasından duyduğu üzüntüyü yansıtıyor gibiydi ve ağzında bir burukluk hissetti.

Bir peruk, birkaç pırıltılı altın çiçekli saç süsü ve gelin ipek başlığıyla süslü başı, boynunu kıracak kadar ağır geliyordu. Çok katmanlı, saf beyaz kimonosu omuzlarına ağırlık yapıyordu ve obi kuşağının çözüleceği endişesiyle yanıp tutuşuyordu ve kimonosunun arkaya dönük eteğinin uzun süre onu sürüklemesine üzülmekten kendini alamıyordu.

Ayaklarım yerine kilitlenmiş gibi hissediyorum.

Buraya kadar gelebilmek için her yolu denemişti. Ancak, bekleme odası ve törenin kendisi yaklaştıkça, pozitif kalma yeteneği daha da azaldı.

Dört gözle beklediği düğün töreni, o neşeli gün, Miyo'nun kalbinin ağırlaşmasına ve derinleşmesine neden oluyordu.

Sadece akrabaların katıldığı bir Şinto düğünüydü. Kiyoka zamanında yetişemezse, hiçbir açıklama yapmasına gerek kalmadan anlayış göstereceklerinden ve ona sempati duyacaklarından emindi. Miyo, Kiyoka'nın işi söz konusu olduğunda yapabileceği hiçbir şey olmadığını gayet iyi anlıyordu. Yine de.

"Kiyoka..."

Eğer töreni yönetmeden günün geri kalanını gerçekten tek başına geçirecekse, tam olarak ne yapması gerekiyordu?

Ağlamasına izin veremezdi, yoksa makyajı akardı. Bu düşünceye rağmen görüşü bulanıklaştı. Gözyaşları her an dolup yanaklarından aşağı kayacakmış gibi hissediyordu.

Lütfen çabuk gel, Kiyoka.

Sürüklendi aşağı tarafından onu ağır kalp ve Kıyafet, Miyo at Hazuki ve diğerleriyle birlikte bekleme odasına ulaşmayı başardı.

"Miyo..."

Onu görmeye gelen ilk kişiler, aile üyeleri olarak buraya gelen Yoshirou ve Arata'ydı.

"Çok güzel görünüyorsun, Miyo."

"Aynen öyle. Büyükbaban olmaktan gurur duyuyorum."

Tören henüz başlamamıştı ama Yoshirou'nun gözleri sulanmıştı. İkisini her zamanki gibi, ifadelerinde hiçbir gizli ima olmadan görmek Miyo'yu biraz olsun sakinleştirdi.

" teşekkür ederim, Arata, Büyükbaba."

Başını fazla eğemeyen Miyo, bunun yerine her ikisine de kibarca teşekkür etti ve Yoshirou'nun kısmen cesaretlendirmek için omzuna hafifçe vurmasına neden oldu.

Daha sonra Tadakiyo da yanına gelerek Miyo'nun çok güzel görüldüğünü söyledi ve her zamanki pırıltılı gülümsemesiyle onu basit ve açık bir şekilde övdü.

"Çok teşekkür ederim, Peder."

Miyo herkesle konuşurken, aniden- "İzin verir misiniz?"

Biri ona seslendi.

Bir adam ve kadın yanına geldi.

Evli oldukları anlaşılıyordu. Adam otuzlu yaşlarında, uzun boylu ve resmi askeri kıyafetler giymiş görünüyordu. Erkeksi, neredeyse vahşi bir görüntüsü ve keskin gözlerinin altında bir yara izi vardı. Topallayarak yürümesi Miyo'nun dikkatini çekti.

Yirmisini birkaç yıl geçmiş gibi görünen ve Miyo'dan biraz daha kısa olan kadın ona kıyasla ufak tefekti; düzgün ve temiz bir güzelliğe sahipti, sakin ve yumuşak huylu bir havası vardı.

Hazuki, Miyo'ya yaklaştıklarında ikisini nazikçe .

"Miyo, bu Bay Koumyouin ve eşi Setsu. Törende arabuluculuk yapacaklar."

"Adım Koumyouin. Tanıştığımıza memnun oldum."

Miyo, Hazuki'nin takdimini duyunca hafifçe eğildi, sırtan Koumyouin'in belli belirsiz kaba havasından bunalmış hissediyordu.

"Törendeki yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Ben Koumyouin'in eşi Setsu. Arabulucu olarak görev yaptığımız sırada törenin başlamasından hemen önce geldiğim için özür dilerim. Kendimizi tanıtabilmemiz için çok daha erken gelmemiz gerekiyordu," dedi Setsu, gözleri pişmanlıkla çatılmış bir halde. Hazuki ona gülümseyerek başını sallayarak karşılık verdi.

"Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok. Bay Koumyouin işten kolay kolay kaçamıyor olmalı, değil mi? Ne de olsa kendisi İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanı."

"Böyle nazikçe ifade ettiğinizi duymak beni biraz daha rahatlattı."

"Bir şey söyleyemem," dedi Hazuki. "Küçük kardeşim damat ve o gelmedi bile."

Miyo, Setsu ve Hazuki'nin sohbetini dinlerken şaşkınlık içinde kaldı ve gizlice Koumyouin'e baktı.

İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi.

Eski başkentte bulunan Özel Anti-Grotesquerie Birimi ile aynı görev ve ölçeği paylaşan diğer askeri grup. Aynı zamanda bir dönem Özel Anti-Grotesquerie Birimine atanmış olan Kaoruko'nun orijinal birimiydi.

Eski başkent, Restorasyon'dan önce imparatorun ikamet ettiği yerd. Aynı zamanda pek çok acayıpliğin kol gezdiği bir yerd. Miyo'ya, sonuç olarak, güçlü ve yetenekli Hediye kullanıcılarının hala orada ikamet ettiği söylendi. Burası ülkenin Hediye kullanıcıları için adeta bir mekke gibiydi.

Saimoriler, Kuduslar ve Tatsuishiler, imparator ayrıldığında eski başkentten taşınmışlardı, ancak geride kalan birkaç Hediye kullanıcısı aile vardı.

Miyo, Koumyouin'i merak etmekten kendini alamıyordu çünkü eski başkentteki hediye kullanıcılarını bir araya getirmek onun göreviydi.

Onun baktığını fark eden Koumyouin, Miyo'nun bakışlarını kendi bakışlarıyla eşleştirdi.

"Komutan Godou hala görevdeyken Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nde emir subayı olarak görev yapıyordum. O Kiyoka'nın patronu ve akıl hocasıydım. Bugün arabulucu olarak hareket etmemin nedeni ilişkimiz. Normalde Tümgeneral Ookaito daha iyi bir seçim olurdu ama bekâr olduğu için..."

Arabulucuların karı-koca bir çift olması gerekiyordu. Ookaito'nun boşanmış olduğu ve şu anda yeni bir eşi olmadığı göz önüne alındığında, bu rolü yerine getiremezdi.

Bunu anlayan Miyo başını salladı.

"Bacağımı gerçekten mahvettim, bu yüzden biraz rahatsız edici olabilir, ama umarım bunu görmezden gelirsiniz."

Koumyouin sol kalçasına vurarak büyük bir kahkaha attı. Biraz kaba olsa da güçlü bir kişiliği varmış gibi görünüyordu. Yakışıklı ve biçimli yüz hatlarına rağmen, Miyo onda biraz hayvani bir şeyler görüyordu.

Bununla birlikte, onu en ufak bir şekilde nahoş bulmadı. Onun bu kadar açık sözlü olmasından dolayı rahatlayarak, bilinçsizce gerilen yüzündeki gerginliği serbest bıraktı.

"Onun için üzgünüm. Eminim kocamın medeni olmayan tavırları biraz şok etkisi yaratmıştır. Yine de endişelenmeyin, tören sırasında hiçbir şeyi berbat etmediğinden emin olmak için ona göz kulak olacağım."

"Hey, Setsu. Kocan hakkında bu şekilde konuşman gerçekten çok kötü, biliyor musun?"

"Yanılıyor muyum?"

Koumyouin ve Setsu arasındaki gidip gelmeler, arkadaşlar arasındaki bir alışveriş gibi neşeli ve tanıdıktı. Sadece onları dinleyen Miyo, birbirlerine güvendiklerini açıkça söyleyebiliyordu.

Miyo'nun akli, gelmeyen nişanlısında dolaşmaya başladı. Eğer bir ihtimal Kiyoka zamanında yetişemezse...

Tören devam etmese bile, yine de koca olabileceklerdi. Bu kadarını anlamıştı ama yine de

Kendini felaket tellallığı yapmaktan alıkoyamıyor, önünde gördüğü güven dolu ilişkide olduğu gibi bir araya gelemeyebileceklerini hayal ediyordu.

Miyo kibar gülümsemesini sürdürürken tedirginliği arttı ve Koumyouin gözlerini hafifçe kıstı.

"Kiyoka'nın henüz gelmemiş olması cesaret kırıcı olmalı." "...Öyle."

"Eminim işe yarayacaktır. Durumun gerçekten tehlikeli olduğunu duydum. Onun gibi bir adamın icabına bakmak bile uzun zaman alacak gibi görünüyor, ama ben buraya gelmeden önce yardım için İkinci Birlik'ten bazı takviyeler gönderdim."

Miyo'nun gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Aralarında güvenilmez yeni bir acemi de var ama en iyilerimden bazıları da onlarla birlikte. Kiyoka'nın kaçıp kurtulmasına yetecek kadar var, eminim," dedi Koumyouin omuzlarını silkerek. Miyo onun sözlerinde az da olsa bir umut hissetti.

Herkes birbiriyle selamlaşmayı bitirdiğinde, damadın yokluğu nedeniyle odaya ciddi bir hava çöktü.

Her ne kadar insanlar zaman öldürmeye ve ortamı yumuşatmaya çalışsa da düğünden hemen önce konuşulacak çok fazla konu yoktu. Sohbet kısa sürede kendini tüketti ve sessizlik süreleri uzadıkça uzadı.

"...Komutan Kudou."

Arata'nın sessiz mırıltısı Miyo'nun kulağında fazladan yüksek sesle yankılandı. Bu tek fısıltı ona ulaştığında umutsuzluk hissini de beraberinde getirdi.

Kiyoka.

Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiş miydi? Programın biraz dışına çıkmışlardı. Şinto rahibinin daha fazla bekleyemeyeceklerini söylediğini hayal ederken içinden bir ürperti geçti.

Miyo gözlerini indirdi ve ellerini kavradı.

Kararlılığımı bulmalıyım.

Kederli yüzünü yukarı kaldırdı. Titremelerini bastırmak için ellerini daha da kuvvetle sıktı.

Gözlerinde yaşlarla başını öne eğerse, geçmişteki halinden hiçbir farkı kalmazdı. Herkesin onun için yaygara koparmasına neden olursa, Kiyoka'nın karısı olmaya kesinlikle uygun olmazdı.

Ne de olsa bugünden itibaren Kudou ailesinin reisinin eşi olacağım.

Miyo midesindeki gücü topladı ve dimdik ayağa kalktı. Sonra bekleme odasındaki herkese hitap etmek için ağzını açtı.

Tam da o anda.

Birden uzakta telaş içinde koşuşturan birini gördü.

"Bu taraftan, acele edin!"

Tapınak çalışanının sabırsızlıkla konuştuğunu duydu.

Olabilir mi-?

Bunu daha fazla düşünmeden, beklentisi onu bekleme odasından dışarı uçurdu.

"Miyo?!"

"Nereye gittiğini ?!"

Hazuki ve Fuyu'nun arkasından seslendiğini duydu. Ama ayakları durmadı. Her hareketi zahmetli hale getiren ağır beyaz bir kimono giymiş olmasına rağmen koridorda hızla ilerledi.

Kiyoka, Kiyoka, Kiyoka!

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, koşuyor, koşuyor ve ayağı takılmasın diye elinden geleni yapıyordu.

Muhtemelen çok uzağa gitmemişti. Ancak, koridorun sonuna kadar koştuğunda, bu onu bayıltacak kadar uzun hissettirdi...

...Kiyoka'yla yüz yüze geldi, Kiyoka'nın gözleri kocaman açılmıştı ve nefes nefese kalmıştı.

"Geç kaldığım için özür dilerim."

Miyo, Kiyoka'yı hiç kadar paniklemiş, her nefeste omuzları çökerken görmüş müydü?

Muazzam rahatlaması, tüm bunların hayal ürünü olduğuna dair zayıf şüphesini geride bıraktı. Bu his göğsünde kabardı.

"K-Kiyoka..."

Karşı koymak için çok uğraştığı gözyaşları dökülme tehdidiyle karşı karşıya kaldı ve bacaklarındaki güç azaldı. Her an yere yığılacakmış gibi hissediyordu.

"Miyo!"

Kiyoka, Miyo yere düşmeye başladığında bedenini desteklemek için sıçradı. Sıkıca kavradığı eli titriyordu ve soğuktu. Miyo'nun gösterdiği tüm cesaret bir anda yok olup gitmişti.

Çok sevinmişti ama yine de korkuya kapılmış gibiydi.

"Tanrıya şükür. Çok sevindim Kyoka... Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum..."

Rahatlamıştı, içinde tuttuğu endişeler teker teker dudaklarından döküldü. Boğazı titredi ve sesi doğru çıkmadı.

Kiyoka yeraltına hapsedildikten sonra onunla yeniden bir araya geldiğinden beri hiç bu kadar endişeli ya da rahatlamış hissetmemişti. O andan bu yana fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, Miyo aynı duygu yoğunluğunu tekrar hissedeceğini hiç düşünmemişti.

"...Ama ben sana inandım."

Ona toplayabildiği en büyük gülümsemeyi verdiğinde, Kiyoka da sıırtı ve soğuk gözleri yumuşadı.

"Bana güveneceğini ve bekleyeceğini biliyordum... Çok güzelsin Miyo." Onun fısıltısıyla yanakları kızardı, şefkatle doldu. Yine de şu anda, bu hafif utangaçlık bile ona rahat geliyor, eriyip gidiyordu neşeye dönüştürür.

"Seni koşarken gördüğümde ne kadar güzel olduğunu fark ettim." "Sen de oldukça yakışıklısın, Kiyoka."

"...Bütün geceyi bir kasırga içinde geçirdim, bu yüzden şu anda pek prezentabl olduğumu sanmıyorum. Dağınık görünümümü de henüz düzene sokamadım."

Kiyoka'nın yüzü belli belirsiz buruştu ve dudakları çatıldı.
Miyo onun sevimli tavırlarına gülümsedi.

"O zaman lütfen acele soyunma odasına git, üstünü değiştir ve kendine çeki düzen ver. Ben bekliyor olacağım."

". "

Miyo, Kiyoka'nın bir kez daha damadın soyunma odasına doğru koşmasını izlerken hafifçe el salladı. Onu girişten izlediği önceki gecenin tam tersine, kalbi umut ve beklentiyle dolmuş, heyecanlanmıştı.

Gerçekten çok sevindim... Gerçekten.

Kiyoka hazırlanmayı bitirene kadar bekleyeceği kısa süre hiçbir şeydi. Kiyoka gelmeden önce katlandığı korku ve endişe dolu saatlere kıyasla bu çok kolaydı.

Sonunda buraya kadar gelebilmişlerdi.

Kendini ılık ılık hisseden Miyo, dışarıdaki kiraz çiçeği yapraklarının güneşin ışığında rüzgarda dans edişini izledi.

Antik *gagaku* saray müziğinin sesi, pırıl pırıl masmavi gökyüzünün altında yüksek sesle yankılanıyordu.

Arazi boyunca uzanan parke taşlı yol güneşi yansıtıyor ve açık pembe pedallar yüzeyinden kayıyordu.

Önünde, resmi askeri kıyafetlerini giymiş, rahip ve tapınak hizmetçileri tarafından tapınağın iç kısmına doğru yönlendirilen küçük erkek kardeşi duruyordu. Yanında ise beyaz bir kimono giymiş ve arkasında açık parlak kırmızı bir şemsiye tutan küçük baldızı vardı.

Sadece gelin alayı boyunca yürüyor olmalarına rağmen, çifte bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti.

Bu ikisi sonunda koca olabilecekler.

Kiyoka'nın Hazuki'den Miyo'nun akıl hocası olmasını istemesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. O, Yurie ile birlikte, herkesten daha uzun süredir Miyo'nun yanındaydı.

Durmak bilmeyen bir kargaşa vardı.

Hazuki onları kenardan izlerken ıstırap duymuştu. Ona sanki tanrılar onları ayrı tutmak için komplo kuruyormuş gibi gelmişti, bu yüzden Kiyoka ve Miyo'nun kendileri için çok daha acı verici ve zor olduğundan emindi.

Ve sınavları birleştikleri ana kadar devam etmişti. Hazuki, Kiyoka'nın bunu başaramayacağından endişelenmişti ve Kiyoka nihayet geldiğinde neredeyse gücünün tükendiğini hissetmişti.

Ancak yaşadıkları pek çok zorluğa rağmen, ikisi de birbirlerinin ellerini asla bırakmamış, her şeyin üstesinden gelmek için pes etmeden ileriye bakmışlardı. Onlardan ne kadar duygusal ve fiziksel güç istenmişti?

Hazuki çok iyi biliyordu.

Bahçenin dışına dikilmiş kiraz çiçeği ağaçlarının yapraklarını gelin alayının üzerine kar taneleri gibi saçıp yağdırması olağanüstü güzel ve dokunaklıydı. Sanki birliktelikleri sonunda kabul edilmiş gibiydi.

Tören alayı yavaş ve telaşsız bir şekilde kutsal mekâna ulaştı.

Tarihi hissedilen ana ahşap tapınağın içi ciddi bir havayla kaplıydı.

Binanın ortasında, etrafında neredeyse tavana kadar yığılmış kutsal sake sunularının bulunduğu bir sunak vardı. Gelin ve damat için ayrılan koltuklar sunağın hemen önünde yer alıyordu ve düğüne katılan akrabalar için ayrılan koltuklar da yanlarda sıralanmıştı.

Önce Miyo ve Kiyoka ortadaki yerlerini aldılar, ardından arabulucular Koumyouin çifti yanlarına oturdu, son olarak da akrabalar sağa sola dizilerek yerlerini aldılar.

Gözlerini hala gelin ve damattan alamayan Hazuki, odanın damat tarafında, sunağın sağında kendine bir yer buldu.

Tapınağın içine sessizlik çöktü.

Düğün, dini törenlerin yöneticisi ve tapınak rahibinin yönetiminde ciddiyetle ilerledi.

Hazuki oturduğu yerden Kiyoka ve Miyo'nun yüz ifadelerini göremiyordu. Gergin mi hissediyorlardı, yoksa içleri taşıyor muydu?

Neşe mi?

...Durum ne olursa olsun, eminim ikisinin de yüzünde gülümseme vardır.

Ne de olsa Hazuki sadece Kiyoka'nın ablasıydı ve onun bile göğsü duygularla kabarıyordu.

Hazuki'nin kendi töreni de böyle bir tapınakta yapılmıştı. Ama geriye dönüp baktığında, şu anda hissettiği kadar mutlu olmamıştı.

Elbette gergindi ama sevinci çok daha güçlüydü.

O sırada kendini tanımlamak için kullanabileceği en doğru ifade muhtemelen "sersemlemiş "ti.

O zamanlar Hazuki genç, saf ve deneyimsizdi; hiçbir şey anlamamıştı.

Ancak, Miyo ve Kiyoka muhtemelen farklı hissediyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, kesinlikle bir duygu seline kapılmışlardı.

Hazuki'nin önündeki sahneden bu kadar derinden etkilenmesinin nedeni de tam olarak buydu.

Dudaklarında bir gülümseme belirirken, gözlerinin kenarını hafifçe sildi.

Bir arınma ayini, ardından tanrılara yiyecek sunma töreni ve ardından tapınağın tanrısına hitap eden ritüel dua.

Düğün töreni sorunsuz bir şekilde ilerliyordu.

Miyo her geçen saniyeye dayanmakta zorlanıyordu. Tüm bu süre boyunca başını eğik tuttu, kılını bile kıpırdatmadı. Gergindi ve kafasında uçuşan tüm duyguları yüzüne nasıl yansıtması gerektiğinden tamamen emin değildi.

Dini törenlerin ustası tarafından belirtildiği gibi ayakta durmak ve oturmak ve ritüelin akışını takip etmek için sahip olduğu her şeyi aldı.

Tek kurtarıcı lütfu gelin başlığıydı.

Başını tamamen örterek Miyo'nun gözlerini ve kulaklarını çevresinden mükemmel bir şekilde perdeledi, böylece her şeyin üstesinden gelmeyi başardı

üzerindeki ilginin farkında olmadan.

Gözlerini yere indirerek otururken beyaz kimonosu her zaman görüş alanındaydı.

Saf beyaz ipekten yapılmıştı ve altın ipek üzerine Çin anka kuşu ve şakayıklardan oluşan uğurlu bir tasarımla işlenmişti. Bu birinci sınıf giysi ağır olsa da, geçmişte onu giyen Fuyu ve Hazuki'nin desteğine sahip olduğunu hissediyor ve bu da onu rahatlatıyordu.

Yine de her şeye rağmen, tören başladığında, tüm bunlar bir başkasının başına geliyormuş gibi hissetti.

Çok garip, gerçekten.

Bugünden itibaren Kiyoka'yla karı koca olacaklarmış gibi gelmiyordu.

Yine de bu onu rahatsız etmedi.

Kısa bir süre önce, Kiyoka görevini bitirip tapınağa koştuğunda, Miyo'nun kalbi fazlasıyla dolu hissetmişti. Onunla birlikte olmak bile onu mutlu ediyordu.

Tören gerekli bir formaliteydi ve o zaten uzun zamandır birlikte paylaştıkları bağı güveniyordu.

Bu düşünce aklından geçtikten hemen sonra, büyük bir el aniden yanından uzandı ve yavaşça kendi elini kavradı.

Yüzünü kaldıramıyordu ama adamın elinin neredeyse kendi elinin üzerine sarılmış olduğunu hissetmek onu rahatlatmış ve yavaşça gözlerini kapattı.

Kiyoka'nın eli sıcak.

Eldivenleri aracılığıyla olsa da, vücut ısısının kendisine ulaştığını açıkça hissedebiliyordu. Sadece bu bile Miyo'nun kalbinde küçük bir ateş yakıyor ve ona güven duygusu aşıyor gibiydi.

Bir noktada, ana tapınak binasındaki sert ama ciddi atmosfere alıştı ve gerginliği ve endişesi tamamen kayboldu.

Ritüel devam etti ve sıra saki fincanlarının değiş tokuşuna geldi.

Dini törenlerin yöneticisi kutsal sakeyi önlerine koydu ve bu üç nikâh kadehinin değiş tokuşuyla evlilik yeminlerini etmiş olacaklarını söyledi. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşündüğünde sakin kalması zordu.

Kiyoka önce yavaşça ilk sake fincanını aldı ve üç yudumda bitirdi.

Sıra bende.

Bir tapınak bakiresi kutsal sakeyi Miyo'nun iki eliyle tuttuğu fincana döktü. Çok büyük bir miktar değildi. O kadar azdı ki, hepsini bir yudumda içebileceğinden endişeleniyordu.

Ona önceden sadece sake içiyormuş gibi yapması gerektiği söylenmişti. Miyo alkolden kolayca etkileniyordu ve bu küçük miktarın bile daha sonra işleri olumsuz etkileme ihtimali vardı.

Şeffaf kutsal sake fincanının içinde titriyordu.

İçindeki kendi yüzünün soluk yansımasına baktığında, Miyo ağlamak için muazzam bir dürtü hissetti.

Hepsini içtikten sonra Kiyoka'nın karısı olacaktı.

Neredeyse yüzeysel olan düğün töreni, nikâh fincanları aşamasına ulaşmıştı ve kalbi nihayet gerçeğe dönüştüğü gerçeğiyle çarpıyordu.

Bugünden itibaren Miyo Saimori, Kiyoka Kudou'nun karısı olacaktı. Miyo Kudou olacaktı.

O artık bir nişanlı değildi. Romantik bir ortaklığın, birlikte yaşayan bir ailenin yarısıydı. Karı koca, Miyo ve Kiyoka'nın ilişkisi bugünden itibaren böyle adlandırılacaktı.

Miyo bu ritüelin formaliteden başka bir şey olmadığını düşünerek tedbirsiz davranmıştı.

Şimdiye kadar sahip olduğu tüm duyguların şekli büyük ölçüde değişecek, bundan sonra sahip olacakları şekle dönüşecekti. Dönüşümü acı verici bir gerçeklikle hissetti.

Fincanını ağzına götürerek kutsal sakiden üç yudum alıyormuş gibi yaptı.

Her ikisi de üç fincandan üçer yudum kutsal sake içtikten sonra evlilik yeminleri tamamlanmış olacaktı.

Miyo, içkisini tutabilseydi bile fincanını içmenin kolay olmayacağından emindi. Gözyaşlarına engel olamayınca tamamen boğuldu.

Nikâh kadehlerini bitirdiklerinde Miyo, Kiyoka'ya hafifçe yan gözle baktı.

Gözleri buluştu.

Ah, gerçekten olmuştu.

Miyo ve Kiyoka gerçek karı koca olmuşlardı. Ölüm onları ayırana kadar birbirlerinin yanında durarak günlerini geçireceklerdi.

Kiyoka ona normalden daha fazla sevgiyle dolup taşan nazik gözlerle baktı.

Seni seviyorum.

Seslendirmese bile, Miyo onun kendisine bunu söylediğini duyabildiğini düşündü.

Ben de öyle.

Bunu ona anlatabilmiş miydi? Hissettiği bu aşkı. Ve bu mutluluğu.

Düğün töreni bittikten sonra Miyo'yu bir faaliyet kasırgası bekliyordu.

Kiyoka'nın geç gelmesi nedeniyle, günün geri kalan programı büyük ölçüde ertelenmişti, bu da töreni takip eden kutlama ziyafetinden önce ayıracak neredeyse hiç zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Törene sadece akrabalar katılmış olsa da, ziyafete aile dışında çok sayıda konuk davet edilecekti. Eğer geç , katılımcılar için büyük bir soruna neden olacaktı.

Kudou ailesi çok prestijliydi, bu nedenle konukların hepsi yüksek sosyal statüye sahipti ve çoğu çok meşguldü, bu da oraya zamanında gitmeyi ekstra hayati hale getiriyordu.

Mekân değiştirme ve taşınma arasında Miyo'nun rahatlayarak iç geçirecek boş bir anı bile olmadı.

Doğal olarak, utanması ya da Kiyoka ile bakışlarını eşleştirmesi ve düğün sonrası ışıltısının tadını çıkarması için de zaman yoktu.

Miyo, bugünkü töreni planladıkları için Fuyu ve Hazuki'nin talimatlarını izledi ve akışına bıraktı. Kendine geldiğinde, kendini İmparatorluk Salonu'nun ziyafet salonunda, gelin koltuğunda otururken buldu.

"İyi misin? Hiç yıprandın mı?" Kiyoka yanındaki damat koltuğundan endişeli bir ifadeyle ona sordu. Miyo başıyla onu onayladıktan sonra gergin bir gülümseme verdi.

"Evet... birazcık. Ama iyiyim."

"İyi."

Kiyoka'nın ifadesi biraz gevşedi. Rahatlamış görünüyordu.

İmparatorluk Salonu'ndaki geniş ve lüks ziyafet salonu kısa sürede yüzden fazla kişiden oluşan bir kalabalıkla doldu.

Imperial Hall, birkaç yıl önce sosyal etkinlikler için inşa edilmiş bir tesisti ve Imperial Hotel ile birlikte en popüler üst sınıf düğün mekânlarından biri haline gelmişti.

Henüz yeni olan bina, yüksek, süslü Batı tarzı tavanları, ışıltılı avizeleri ve bembeyaz masa örtüleriyle kaplı masalarıyla neredeyse göz kamaştırıcı derecede parlak ve güzeldi.

Kudou ailesi, dans salonu olarak kullanılabilecek kadar geniş olan bu odayı özel olarak rezerve etmişti.

Ziyafet, prestijli aileye utanç getirmemek için gerçekten lükse odaklanmıştı.

Davetli listesi Kudous'la ilişkileri olan hükümet ve ordunun önde gelen isimleriyle doluydu ve Miyo birçoğunu tanımasa da tanıdığı birçok yüz de vardı.

Tapınaktaki tören alayına katılmış olan akrabaları Arata ve Yoshirou Usuba'yı gördü. Ayrıca Ookaito ve oğlu Asahi'nin yanı sıra, Saimorilerle yaşarken Miyo'ya çok iyi bakan hizmetçi Hana ve kocası da oradaydı. Kudou'ların villasının kahyası Sasaki ve karısı, doktor Unan ve Özel Grotesk Birim üyeleri, artık Kudou ailesinin emrinde olan Tatsuishi ailesi ve diğer Hediye kullanıcıları da oradaydı.

Normalde hizmetçiler böyle bir etkinliğe asla davet edilmezdi, bu yüzden Miyo Kudou ailesinin onların gelmesine izin vermesinin geniş görüşlü bir davranış olduğunu düşündü.

Görünüşe göre Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin çoğu henüz gelmemişti ve sayıları şu anda az olsa da, geri kalanlar, Kiyoka'nın neredeyse törene zamanında yetişemeyeceği kadar meşgul olsalar bile, yine de gelmeyi ihmal etmiyorlardı.

Bu kadar çok insanın düşününe gelmiş olması Miyo'yu mutlu etse de, bunun tuhaflığı ağır basıyordu.

Bunu Kiyoka'ya samimiyetle aktardığında, Kiyoka hafifçe kıkırdadı.

"Haklısınız. Kudus'la bir bağlantıları olsa bile, burada benim de pek aşına pek çok konuk var. Biraz bunalmış hissetmek mantıksız ... Ben de yüzeysel sosyalleşme konusunda pek iyi sayılmam."

"Doğru."

Miyo, Kiyoka'nın itirafına hiç şaşırmadı. Kişiliği göz önüne alındığında, aileler ve onun konumundaki insanlar arasında gelişen yüzeysel ilişkileri idare etmekte pek iyi olmadığını tahmin ediyordu.

Miyo, Kiyoka'yla ilk tanıştığı zamanı bazı konukları ne kadar zamandır tanıdığıyla kıyaslasaydı, muhtemelen yeni gelen biri gibi görünürdü. Burada onu kendisinden çok daha önce tanıyan pek çok kişi vardı.

Yine de bu konuda herhangi bir aşağılık duygusu hissetmiyordu.

Geçtiğimiz yıl Miyo, Kiyoka ile uzun, samimi ve derin bir zaman geçirmişti. Hakkında her şeyi bildiğini iddia edemese de

onun küçük bir parçasını anlamaya başladığına inanıyordu.

Hepsinden önemlisi, ona karşı sevgi dolu kalbinin hiç kimse tarafından alt edilemeyeceğini biliyordu.

"Beyaz kimononla çok güzeldin ama bu da sana çok yakışmış."

"Tee-hee, teşekkür ederim. Annem ve ablam beni tamamlayacağını düşünerek özel olarak seçtiler."

Ziyafet için giydiği renkli düğün kimonosunun omuzları açık pembe renkte başlayıp kolların bitiminde giderek koyulaşarak kırmızıya dönüşüyor, bu renk tonu sevimlilik ve çekiciliğin muhteşem bir kombinasyonunu oluşturuyordu. Giysinin üzerine işlenmiş iki beyaz turna, kiraz çiçekleri ve akan sudan oluşan desen de muhteşemdi.

Fuyu ve Hazuki Miyo'ya bunun ne kadara mal olduğunu söylememişlerdi ama Miyo bunun oldukça pahalı olduğundan emindi.

Miyo, böylesine parlak ve güzel bir kimononun kendisine yakıştığını artık duyabildiği için çok mutlu hissediyordu.

Geçmişte, övüldüğünde bile minnettarlığını içtenlikle gösterememişti.

Aldığım tüm iltifatlara tamamen inandığımdan da değil.

Miyo, Kiyoka'ya utangaç bir şekilde gülümsedi. Kadehlerin kaldırılmasıyla ziyafet başladı.

Batı yemekleri birbiri ardına sunuldu ve konuklara içebileceklerinden çok daha fazla içki ikram edildi. Ancak, Kiyoka ve Miyo yalnızca konukları karşılamaya odaklandıklarından, kendileri bir şey tatmak için neredeyse hiç zaman bulamadılar.

Bakanlarla, meclis üyeleriyle, askeri generallerle, genç adamlarla, orta yaşlı adamlarla, yaşlı çiftlerle ve daha pek çok kişiyle sohbet ettiler. Kim olurlarsa olsunlar, her biri yüksek rütbeli ve unvanlıydı, bu yüzden Miyo onlarla etkileşim kurmayı hiç de kolay bulmadı.

Yanaklarıma kramp girecekmiş gibi hissediyorum...!

Daha önce yüksek sosyetenin bir partisine katıldığında, ne ev sahibesi olmuş ne de davette önemli bir rol oynamıştı.

nefes alması için biraz zaman vardı.

Ancak, bugün işler bu şekilde olmayacaktı.

Miyo ve Kiyoka en göze çarpan koltuklarda oturdukları için, masalarının önünde onları karşılamaya gelen insanlardan oluşan bir sıra yavaş yavaş oluşuyordu.

Herkesi selamlamak sadece zihinsel bir yük değildi, aynı zamanda fiziksel bir yükü. Duruşunu koruması, gülümsemesini koruması ve her misafire kibarca teşekkür etmesi gerekiyordu... tüm bunları dinlenmek için boş bir anı olmadan yapması gerekiyordu.

"İkinizi de tebrik ederim."

Durmaksızın akan konukların selamları ve iyi dilekleriyle mücadele etmeyi başardıktan sonra, Ookaito yanlarına geldi ve hafifçe irkilerek gülümseyen Asahi'yi de yanında getirdi.

"Teşekkür ederim Tümgeneral," dedi Kiyoka.

"Çok teşekkür ederim," dedi Miyo.

Tanıdık bir yüz gördükleri için rahatlamışlardı. "C-con... tebrikler."

"Teşekkür ."

Asahi konuşurken utanç içinde gözlerini kaçırdı; bu iç açıcı bir manzaraydı. Miyo ona teşekkür ederken yüzüne samimi bir gülümseme yayılmasına izin verdi.

Ookaito'nun ardından Kudou ailesi rahat bir tavırla onlara yaklaştı.

Tadakiyo gülerek, "Evlenemediğin için çok rahatladım, Kiyoka," dedi. Şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten böyle mi hissediyordu belli değildi. Bunun üzerine Fuyu şöyle dedi-

"Her şeyi o kadar ağırdan alıyordun ki Kiyoka neredeyse evliliğin elinden kayıp gitmesine izin verecekti."

-Ağzını yelpazesinin arkasına gizlerken kesik bir ses tonuyla

"Ha? Gerçekten mi? Oldukça sıkı çalıştım sanırım. Bir sürü şey ayarladım

Evlilik teklifleri, birincisi için..."

"Saimoris'in teklifinden bana tek kelime bile etmemiş olman dışında."

"Çünkü bunu yaparsam bu fikri hemen reddedeceğini düşünmüştüm."

"? Neden, sanki Kiyoka'nın evlenmesini engelleyen benmişim gibi konuşuyorsunuz?"

"Hadi ama, siz ikiniz. Mutlu çiftin, tüm konukların ve akrabaların önünde didişmeyi keser misiniz? Bu utanç verici."

Hazuki, Fuyu ve Tadakiyo'nun başlayan tartışmasına sert bir şekilde son verdi. İkisi de herhangi bir çürütücü cevap veremedi ve sessizliğe gömüldü.

"Commaaaander!"

Tadakiyo ve Fuyu'nun konuşması yarıda kesildiğinde, Godou elinde bir kadehle aniden öne çıktı. Yüzü pancar kırmızısıydı ve sarhoş olduğu belliydi.

Kiyoka kaşlarını çatı.

"Godou... kesinlikle çok fazla içmişsin, değil mi?"

" değil! Siz gittikten sonra eskort işiyle çok uğraştım, tamam mı! Bu işi şimdilik İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın sanat uygulayıcılarına devrettik, ancak herkes uzun süre gerginlikten dolayı çok yıpranmıştı."

Godou liderliğindeki Özel Anti-Grotesk Birimi üyelerinin, işlerini bitirir bitirmez ziyafette boy göstermek için acele ettikleri anlaşılıyordu.

"Bakanlığın sanat uygulayıcıları bunu kendi başlarına halledemeyeceklerdir."

"Yardım için kendi personelimizden bazılarını ayırdık ve eğer gerçekten çok fazlaysa, yine de destek için başka bir talep gönderecekler. Ancak bizim aksimize, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın bu tür karanlık eşyaları depolayacak yerleri var, bu yüzden sorun olmayacağından eminim."

Godou omuz silkip komik bir şekilde kendini sorumsuz gibi gösterince Kiyoka'nın kaşları daha da çatıldı.

"Endişelerini içkiye boğma şimdi." "...Biliyorum."

Miyo, Godou'nun yüzünde kısa süreliğine beliren kasvetten kesinlikle endişe duyuyordu, ancak bu onun

bu yüzden sessizce konuşmalarının nasıl geliştiğini izledi.

"Hey, benim için bir dakikanız var mı, ikiniz?"

Koumyouin rahatça elini kaldırdı ve onlara seslendi. Kiyoka kibarca adamın önünde eğildi.

"Bugün arabuluculuğumuzu üstlendiğiniz için çok teşekkür ederim Komutan Koumyouin."

"Evet, ikinizi de tebrik ederim. Biliyor musun Kiyoka, düğününde arabuluculuk günün geleceğini ben bile tahmin edemezdim. *Ah-ha-ha!*"

"Katılıyorum. İlk etapta kendi aileniz olduğunu öğrendiğimde şaşırmıştım."

"Hiç , değil mi?"

Kiyoka ve Koumyouin dostça bir şakalaşmaya giriştiler. Setsu ve Kiyoka arasında Miyo, Koumyouin'i tanıyan herkesin onunla bu şekilde şakalaşacağını varsaymak zorundaydı.

Koumyouin içten kahkahasını bastırdıktan sonra kenara çekildi ve "Bizimkilerden bazıları merhaba demek için ısrar etti" dedi.

Ardından arkasından iki kişi belirdi. Her biri askeri üniforma giymiş bir erkek ve bir kadın.

Miyo'nun gözleri tüm gün boyunca en çok açıldıkları an oldu.

İkisinin de davet edildiğini biliyordu. Ancak, şekilde karşısına çıkacaklarını düşünmemişti.

"Kaoruko... Kouji..."

Üniforma giymiş olan kadın arkadaşı Kaoruko Jinnouchi'ydi. Adam ise bir yıl önce yollarını ayırdığından beri görmediği çocukluk arkadaşı Kouji Tatsuishi'ydi.

"Seni tekrar görmek güzel, Miyo. Evliliğinizi gerçekten tebrik ederim."

", Miyo. Daha doğrusu, Bayan Kudou. Tebrikler."

Miyo, gözlerinde belli belirsiz yaşlarla kendisini tebrik eden Kaoruko ve yüzünde hafif yapmacık bir gülümseme olan Kouji karşısında şaşkına döndü.

"İkinize de teşekkür ederim. Kouji... orduya mı katıldın?"

"Ha? Oh, doğru, ben konuda bir şey söylemedim. Evet, bu doğru. Şu anda, İkinci Özel Grotesk Karşıtı Birim'de yeni bir acemiyim..."

Miyo ve Kouji'nin ikisi de biraz garipleşti ve yapmacıklaştı.

Kouji'nin İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimine katılacağını asla hayal edemezdi. Bunu tam olarak anlamakta zorlanıyordu.

Ancak, Miyo'nun karşısında onca yılı birlikte geçirdiği çocukluk arkadaşı duruyordu.

Nazik bakışları ve yumuşak huylu ses tonu o zamandan beri en ufak bir değişikliğe uğramamıştı.

Ama...

Eskiden sahip olduğu zayıf güvenilmezlik kaybolmuş, yerini ağırbaşlı bir aura almıştı. Görünüşü bakımlıydı ve askeri üniformayı iyi giyyordu.

Geçmişteki Kouji ile aynıydı ama yine de farklıydı. Olanlardan sonra o da değişmişti. Tıpkı Miyo'nun kendisi gibi.

"Eğitim almaya karar verdim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Tıpkı o zamanlar ona söylediği gibi.

Miyo bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın bir halde sessizce otururken, Kaoruko Kouji'nin omzuna hafifçe vurdu.

"Kouji, ben buraya geçici olarak gelmeden biraz önce İkinci Birime katıldı ve şimdi kıdemli birim üyeleri onu gerçekten zorluyor."

"Hrk... Şey, bu doğru. Tüm bunları hatırlamak bile midemi bulandırıyor."

Sesi neşeyle dolu Kaoruko'nun aksine, Kouji bitkin bir elle karnına bastırdı.

Ancak, verdikleri yanıtlardan Miyo, Kouji'nin birimde iyi bir iş çıkardığını açıkça görebiliyordu.

"Orada gerçekten yardımcı oldun, Kouji Tatsuishi. Teşekkür ."

Miyo ona şaşkın bir bakış atarken Kiyoka iç geçirdi.

"İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi benim için eskort işlerini halletmek üzere gönderildi. Onların sayesinde

törene zamanında yetişmek."

Görünüşe göre, aralarında Koumyouin, Kaoruko ve Kouji'nin de bulunduğu birkaç kişi, Kiyoka'ya destek vermek üzere İkinci Birliğin eski başkentteki üssünden gelmişti.

Koumyouin hariç, Kiyoka'nın son derece önemli, tehlikeli ve acil görevini devralmak ve onun yerine yürütmek için zar zor zamanında gelmişlerdi.

Bu sayede Kiyoka törene zar zor zamanında yetişebilmişti. Kaoruko ve Kouji'nin yanı sıra Godou ve kalan diğer birim üyeleri görevlerini tamamladıktan hemen sonra ziyafete koşmuşlardı.

Miyo, kendisi ve Kiyoka'nın düğünü için ellerinden gelen her şeyi yaptıkları için onlara ne kadar teşekkür etse azdır.

"Teşekkür ... Gerçekten, çok teşekkür ederim, Kouji, Kaoruko."

"Rica ederim, gerçi bunu söylemek biraz tuhaf, gerçekten... Biz sadece işimizi yapıyorduk ve sen benim çocukluk arkadaşısın. Elbette yardım ederim."

Kouji kaşlarını çatarak garip bir şekilde güldü; tam da Kaoruko'nun hatırladığı gibiydi. Kaoruko da başıyla onayladı.

"Haklısın. Arkadaşım içinse elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Teşekkür ..."

Bağlantıları çok güçlü bir şekilde birbirine bağlı hale gelmişti. Bu ilişkiler onun yardımına koşmak ya da ihtiyaç duyduğunda ona destek olmak gibi amaçlarla kurulmamıştı.

Yine de Miyo, güven ve samimiyet inşa ettiği tüm bu insanların ihtiyaç duyduğu anda nasıl yardım elini uzattığını düşündüğünde, neredeyse dayanılmaz bir mutluluk göğsünü doldurdu.

Başları derde girdiğinde elimden geleni yapmak için orada olacağım,

Ne olursa olsun, yemin etti. Bu borcu unutmayacaktı. Kaç yıl sonra olursa olsun, onlara borcunu ödemek istiyordu.

"Her neyse, ben de gayet iyi durumdayım. Yeteneğim hâlâ zayıf ama şu anda savaşta ondan faydalanmak için bazı tekniklerde ustalaşmaya çalışıyorum. Tıpkı komutanın bana söylediği gibi; önemli olan sahip olduğun Yetenek değil, onu nasıl kullandığındır."

"Evet. Kouji, zayıf dizli bir enkazsın, ama içinde biraz umut var. Bir sürü seçeneğin var."

Koumyouin, Kouji'nin bacağına vurarak kabul etti.

"Ah, um, Komutan... lütfen bana zayıf dizli demeyin."

"Bu da ne? Çocukluk arkadaşının önünde havalı görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Böyle şeyler de söyleme...!"

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde amirine yalvaran Kouji'nin aklı başına gelir gibi oldu, duruşunu düzeltti, öksürerek boğazını temizledi ve tekrar Miyo'ya döndü.

"U-um,

Miyo."

"Evet?"

"Bunu senin için saklıyordum. Yine de bir kutlama sırasında sana vermem gereken bir şey olup olmadığından biraz emin değilim..."

Miyo, Kouji'nin yüzünde çelişkili bir ifadeyle bunu kendisine sert bir şekilde duyurduğunu duyunca duruşunu düzeltti. Ona uzattığı şeye bakarak ne olduğunu sordu, sonra şaşkınlıkla gözlerini araladı.

✿ BÖLÜM ✿

Mutluluk Nedir

Güneş gün boyunca neredeyse sıcak hissettirecek kadar güçlüydü, ancak gece çöktüğünde ani bir serinlik geldi.

Banyodan sıcak ve kızarmış çıkan Miyo, oturma odasına doğru yürürken koridorun soğuk havasında serinledi.

Düğün töreni bitmiş, ziyafet sona ermişti... ve fiziksel ve zihinsel gerginlik onu başının en tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar tamamen yorgun bırakmıştı.

Küvetin sıcak suyunda ıslanması bunu daha da şiddetli hissetmesine neden olmuştu.

Ancak, ağır beyaz kimono, renkli ziyafet kimonosu ve daha önce giydiği elbiseyle karşılaştırıldığında, gece kıyafetinin ne kadar hafif ve içinde hareket etmenin ne kadar kolay olduğu onu memnun etti.

Eve döndüklerinden beri akli o gün yaşananlardan başka bir şeydeydi.

"Bunu senin için saklıyordum."

Kouji ona mühürlü tek bir mektup vermişti. Mektubun kimden geldiğini duyduğunda kalbi göğsüne çarpmıştı.

Henüz içeriğini okumamıştı. Ne oracıkta açıp okuyacak kadar cesareti vardı ne de bunu yapmak için uygun bir ortam. Sonuç olarak, mektubu yanına almış ve eve dönmüştü.

Oturma odasına gitmeden önce odasına uğradı. Yazı masasının üzerine bıraktığı bembeyaz mektubu eline alarak tekrar oturma odasına yöneldi.

"Banyomu yeni bitirdim, Kiyoka."

Kiyoka, akşam için banyosunu çoktan , saçları açık, gecelik kıyafetiyle oturuyordu. Bir fincan çay eşliğinde kitap okuyordu. Ancak, gözleri tekrar tekrar aynı bölüm üzerinde gidip geliyordu ve sayfaları çevirmeyi tamamen bırakmıştı.

"."

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Miyo mektubu göğsüne doğru kaldırdı ve Kiyoka'nın önüne oturdu.

"Elbette, ama... sorun ne?"

"Şey, sadece, bunu tek başıma okuyacak cesaretim yok."

"...Anlıyorum."

"Ben okurken yanımda oturur musun?"

Bu mektup onun odasında tek başına okuyamayacağı kadar önemliydi.

"Nedir bu?"

Üzerinde ne varış ne de çıkış adresi yazılı olan bembeyaz mektubu alan Miyo başını eğerek Kouji'nin ona sessizce bir şeyler söylemesini istedi:

"Kaya'dan."

Parmak uçları titriyordu. Kısa bir an için nefes alıp almadığını bile anlayamadı.

Ancak şimdi düşününce, bu ifşaatin geçmişte olduğundan çok daha az etkili olduğunu fark etti.

Eğer bu mektubu Saimori malikanesinde henüz ayrılmışken almış olsaydı, muhtemelen buz gibi suda ıslanmış gibi hareket edemeyecekti.

Kouji, Kiyoka ve Hazuki de dahil olmak üzere onun durumunu bilen herkes Miyo için endişeleniyor ve onu endişeyle izliyordu.

Böyle bir durumda mektubu okuması mümkün değildi. Mektubun onda uyandıracacağı duygular kesinlikle bir kutlama ziyafeti için uygun değildi.

Kouji'nin yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

Kaya ile hâlâ nişanlıydı. Geleceğin ne getireceği belirsiz olsa da, hala ara sıra birbirlerine yazıyorlardı.

Kouji'ye yazdığı son mektubun ekinde Miyo'ya gönderilmek bir mesaj vardı; şimdi onun elindeydi.

"Benim için fark etmez. Siz mektubu okurken ben burada olacağım." "Teşekkür ederim."

Kiyoka her zamanki asık surat ifadesiyle kitabını kapattığında Miyo rahatlama hissetti. Göğsünde tuttuğu mektuba bir kez daha dikkatle baktı.

Dürüst olmak gerekirse, içindekileri okuma ihtimalini dehşet verici buluyordu.

Korkunç kızgınlık sözleri, her türlü taciz ya da potansiyel olarak tamamen farklı bir şey içerebilir.

Hayal etmesi bile tereddüt etmesine neden oldu ve zihni bomboş kaldı. Tek bir derin nefes aldı.

Miyo kendini çelikleştirdi ve yavaşça, azar azar, mührü özenle açtı ve içindeki mektubu çıkardı. Sonra mektubu açtı ve gözlerini kısa satırların üzerinde gezdirdi.

Ön formaliteleri bir kenara bırakırsak, Bayan Miyo Saimori, evliliğinizi tebrik ederim.

Gördüğü ilk kelimeler beklenmedik derecede mantıklı, aynı zamanda aşırı resmi ve mesafeliydi. Ancak, bir sonraki satırdan itibaren bu gösteriş tamamen ortadan kalktı.

Sana Saimori'den başka bir soyadıyla hitap etmeyeceğim. Geçen yıl yaşananları hatırlamak bile beni öfkeliyor, umutsuzluğa düşürüyor ve perişan ediyor.

Kaya, Miyo'nun yeteneklerinin çok ötesinde, akıcı ve düzenli bir el yazısıyla duygularını dile getirmişti.

Ancak sizi aklımdan uzak tuttuğum sürece hayatımı huzurlu, tatmin edici ve makul bir başarı hissiyle dolu buluyorum. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Kudou Usta ile nişanlı olduğunuza göre, çok zor zamanlar geçiriyor olmalısınız, bu yüzden şu anda sizden birkaç kat daha iyi yaşadığıma eminim.

Miyo bunun üzerine kıkırdamadan edemedi.

Kaya her şeyi büyük bir ciddiyetle yazmıştı ve Miyo'yu güldürmeye çalışmıyordu ama nedense fırça darbelerinde bir neşe varmış gibi görünüyordu.

Yine de Miyo onun bu şekilde hissedebilmesini garip buluyordu.

Kiyoka'nın hapse atıldığı gazetelerde yazılmıştı, yani Kaya'nın bunu duymuş olma ihtimali vardı. Bunu bilseydi ve Kiyoka'nın birkaç kat daha iyi, huzurlu ve tatmin edici bir hayat yaşadığını yazsaydı, Miyo onun sağlam argümanına ve mükemmel alaycılık karışımına karşı hiçbir itirazda bulunamazdı.

Üvey kız kardeşi hâlâ, adı çıkmış katı bir ailenin yatılı hizmetçisi olarak çalışıyordu.

Miyo, Kaya'nın koşullara rağmen yeni hayatı hakkında olumlu düşünmeye başlayacağını hiç hayal etmemişti.

Sizden çok daha zeki doğduğum için bu hizmetkârlık işi benim için hiç de zor değil. Bu yüzden, kendi hayatınızı zenginleştirmek için elinizden geleni yapmaya odaklanmanızı öneririm. Mutluluğunuz için dua ediyorum. .

Miyo tam Kaya'nın hem cesaretlendirici hem de küçümseyici sözlerle dolu uzun bir mektup yazacağını düşünmeye başlamıştı ki mektup aniden sona erdi, sanki mektubu yazan kişi ona burun kıvrıyormuş gibi.

Mektubu ters çevirdi ama arkasında da başka bir şey yazmıyordu.

Miyo vücudundaki gerilimi serbest bıraktı ve bir iç çekti.

"...? Ortada gülmeye hazır ."

Miyo, Kiyoka'nın şüphesi sorusuna kısaca "Evet, şey," diye yanıt verdikten sonra elini yanağına götürüp bir an düşündü.

"Nasıl ?"

Geçmiş düşündüğünde, yüzünde kendiliğinden bir gülümseme belirdi.

"Mektup çok acıklıydı ama yazarken büyük bir zevk almış gibi görünüyordu."

"Bu da ne demek oluyor?"

Miyo da onun ne dediğini tam olarak anlamamıştı ama bunu ancak bu şekilde ifade edebilirdi. Mektup iğnelemelerle dolu olsa da, Kaya'nın daha önce sergilediği iğrençlik ve çarpıklığın neredeyse hiçbirini hissetmemişti.

Tanıdığı Kaya en başta bir tebrik mektubu bile göndermezdi.

"Mektup Kaya'nın günlerini dolu dolu geçirdiğini açıkça ortaya koyuyor."

"...Bu şaşırtıcı. Sızlanma ve şikayetten başka bir şeyle dolu olmayacağını tahmin ederdim."

"Kaya özüne kadar dürüst. Çok da içten. Aksi takdirde, sırf Ruh-Görüsü'ne sahip olduğu için sanatları nasıl kullanacağını öğrenmek için bu kadar çok çalışmazdı."

Kadınların aktif olarak Hediye-kullanıcısı olarak çalışması mümkündü, ancak bunlar azınlıktaydı. Kaoruko gibi savaşmak için erkeklerin arasına karışan kadınlar nadirdi.

Kızlar Ruh-Görüsü veya bir Yetenek ile doğmuş olsalar bile, savaşmayı planlamıyorlarsa yeteneklerini öğrenmelerine gerçekten gerek yoktu. Ailelerinin önemseydiği tek şey, çocuklarına aktarabilecekleri yeteneklere sahip olmalarıydı.

Özellikle kişinin doğuşundan etkilenen Yeteneklerin aksine, sanatların öğrenilmesi ve uygulanması gerekirdi, aksi takdirde kullanılamazlardı.

Yani Kaya'nın sanatları kullanabilmesi, onları geliştirmek için harcadığı çabayı gösteriyordu.

Bu da Kaya'nın kendi acı ve zorluklarıyla da uğraşmış olma ihtimalini artırıyor.

Ölüm döşeğinde bile olsa, Miyo Kaya'yı yaptıkları için affedip affedemeyeceğini bilmiyordu. Üvey kız kardeşinin elinden aldığı yaralar hala göğsüne kazınmıştı ve Kaya'nın ona yaptıklarını aniden hatırlayıp korkunç hissettiği zamanlar oluyordu.

Miyo, Kaya'nın kendisine eskiden olduğu gibi seslendiğini duyarsa, bunun onu sarsacağından emindi ve ne zaman genç bir kız görse

Kaya'ya benzeyen kız, Miyo bilinçsizce kendi içine kıvrılırdı.

Kaya'yı affedemese ve onu bir daha asla yüz yüze göremeyecek olsa da, Miyo bir mektup aracılığıyla duygularını kabullenebilmişti.

Nedenini bilmiyordu ama şu anda bu gerçek ona muazzam bir teselli veriyordu.

Belki de bildiğim içindir... kendim de ilerliyorum.

Miyo'ya yapılan tüm kötü muamelenin kaynağı Kaya değildi. Babası ve üvey annesinin ondan çaldığı yıllar asla geri gelmeyecekti. Miyo bu kayıp için hiç üzülmediğini ya da kızgınlık duymadığını söylerse yalan söylemiş olur.

Yine de ilerlemeye devam ediyordu. Çünkü ailesinin şiddetine ve istismarına boyun eğen eski benliğinin artık hiçbir yerde bulunamayacağını biliyordu.

"Kaya on yedi yaşındaydı, değil mi? Eğer işleri ciddiye alıyorsa, hâlâ bir şeyleri yeniden yapmak için yeterince genç," diye mırıldandı Kiyoka, uzaklara bakarak. Miyo başını salladı.

"Evet. Sadece bir yıl içinde bile insanlar gerçekten değişebiliyor." "Çünkü sen de değiştin, değil mi?"

"Sanırım sende de var, Kiyoka..." diye yanıtladı alçakgönüllülükle.

Kiyoka bir an duraksadıktan sonra dudaklarından bir kıkırdama kaçtı ve gülümsemeye başladı.

"Haklı olabilirsin."

Elektrik lambasının tehlikeli ışığı titredi ve oturma odasını sessizlik kapladı.

İkisi de başka bir şey söylemedi ve sayısız duygu kabarıp kaybolurken Miyo garip huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak mektubu yavaşça bir kenara koydu.

Kaya'nın kendisine gönderdiği mesajın çözülmesiyle birlikte, zihni kendi isteğiyle farklı bir yöne doğru sürüklendi.

"Biz evlenene kadar bekleyebilir misin...?"

Birkaç gün önce Kiyoka'ya sorduğu şey aklına geldi.

Ta ki evlenene kadar.

Evlenmişlerdi. Miyo, Kiyoka'nın karısıydı. Bu da şu anlama geliyordu.

"U-um...! K-Kiyoka!"

Miyo ona hitap ettiğinde, Kiyoka aniden gözlerini dikti. "D-de... Canım."

Utanç vericiydi. Bu normaldi; neredeyse tüm kadınların kocalarına seslendiği bir şeydi, öyleyse neden? Neden bu kadar utanıyordu?

Yüzünün şu anda bakmaya dayanamayacağı kadar kıpkırmızı olduğundan emindi. Bütün vücudu yanacak kadar sıcak hissediyordu.

Çekinerek gözlerini açtı. Gözleri Kiyoka'ninkilerle buluştu, Kiyoka ona bakarken mutluluktan ya da şaşkınlıktan sallanıyordu.

"Miyo."

"K-Kiyoka Kudou...?"

"Bu doğru değil, mi?"

Yanan kafasının içi, kaynayan bir tenceredeki malzemeler gibi usulca erimeye başladı. Sanki rüya görüyormuş ve kendi bedenini terk etmiş gibi duyuları köreldi.

Zihni bocalayarak Kiyoka'ya baktı.

"Aşkım?"

"Evet, bu da güzel. Ama bundan daha çok sevdiğim bir şey var."

Miyo onun tam olarak ne biliyordu.

Kiyoka o gece yaptığı gibi elini yavaşça Miyo'nun sırtına götürdü. Miyo şimdi onunla yüz yüze, kıl payı uzaklıkta oturuyordu.

"Sevgilim..."

Tam doğru cevabı verdiğinde, adamın yakışıklı yüzü ona doğru yaklaştı.

Dudaklarına yumuşak, tatlı bir his yayıldı. Bilinci ve tüm duyuları sanki sarhoş olmuş gibi silikleşti, ama sadece bu his bile tüm canlılığıyla ortaya çıktı.

Miyo, daha öncekilerden daha uzun ve daha derin olan bu öpücük karşısında gözlerini kapadı.

Bu şekilde ne kadar zaman geçirdiler? Sonunda ayrıldıklarında dudakları isteksiz görünecek kadar uzun.

"...Bundan nefret etmedin, değil

?" "...Hayır."

İşe yaramadı -Miyo'nun yüzünde nasıl bir ifade olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gücü, şekerli şurubun ısınıp erimesi gibi vücudundan yavaş yavaş kayboldu. Yine de onunla savaşmak için herhangi bir arzu hissetmiyordu.

Kiyoka ayağa kalktı ve onu nazikçe kollarının arasına aldı. "Sevgilim...?"

"Bunu başka bir yere götürelim."

Onun sözlerinin anlamını düşünmek onun için zordu. Miyo sadece kollarını Kiyoka'nın boynuna doladı ve sıkıca sarıldı.

Işık söndü.

Evliliklerinin ilk gecesi. Zifiri karanlıkta ve puslu bahar ayının ışıltısında, tatlı bir mutluluk içinde geçirilen zaman.

Göz açıp kapayıncaya kadar tüm şehir baharın yumuşak yeşilliklerine büründü.

Yeşil yapraklar, kiraz ağaçlarının hevesle saçtığı eski çiçeklerinin üzerinde şimdi çok daha belirgin bir şekilde duruyordu ve güneş ışınları biraz daha güçlü bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Düğünlerinin üzerinden birkaç gün geçmişti.

Kiyoka'nın askeri işleri son derece yoğunlaşmış, evden uzakta geçirdiği süre son derece uzamıştı.

Törenden sonraki gün çok yoğun geçmişti; Miyo ve Kiyoka Kudou malikânesini ziyaret ederek bir kez daha saygılarını sunmuş, ardından Saimorilerin yerine Miyo'nun ailesi olarak davrandıkları için teşekkür etmek üzere Usuba'lara gitmişlerdi.

Ancak, her şey yoluna girdiğinde, Kiyoka o kadar meşgul oldu ki, görevle ilgili işlerle boğuşmaktan uyumaya bile vakti kalmadı

Tören günü kaçıp gitmişti.

Yeni evli olmasına rağmen Miyo günlerini evde tek başına ya da Yurie ile geçiriyor, her zaman olduğu gibi günlük işlerle ilgileniyordu.

"Böyle zaman geçirmek... Geçen yıl Saimori malikanesine geri götürüldüğüm zamanı hatırlamamı sağlıyor," diye mırıldandı Miyo, Yurie'yle birlikte arkasında açık bir şemsiyeyle başkente doğru yürürken.

"Miyo. Yani hanımefendi. Lütfen, bana o zamanı hatırlatmayın. Zavallı kalbimi çok zorladı. Kalan ömrümü ."

"Oh, özür dilerim. Niyetim hiç de bu değildi."

Miyo beceriksizce gülümsedi ve hala iri gözlü ve hafif kızgın görünen Yurie'den özür diledi.

Miyo, bir beze sarılmış çok katlı bir yiyecek kutusu taşıyordu. Yurie'de de bir tane vardı.

İki kadın, geç saatlere kadar dışarıda kalıp gün doğarken evden çıktığı ve sadece uyumak için eve geldiği için sağlığından endişe ettikleri Kiyoka'ya ev yapımı bir yemek götürmeye gidiyorlardı.

Geçen yıl bu zamanlarda, ikisi tıpkı şimdi olduğu gibi istasyonu ziyaret etmek için yürüyüşe çıkmışlardı.

Kiyoka Miyo'ya koruyucu bir tılsım vermişti, ancak o gün yanlışlıkla evde unutmuş ve sonuç olarak korkunç bir durum ortaya çıkmıştı. O zamandan beri Miyo dışarı çıkarken tılsımı yanında taşımaya özen gösteriyordu.

O anda bileğindeki çantanın içindeydi.

Ne tür bir mekanizmanın işlediğinden emin değildi ama şu anda yanında olan tılsım, bir yıl önceki tılsımdan biraz daha ağır geliyordu. Aldığı her yeni koruyucu tılsımın bir öncekinden çok daha ağır gelmesi Kiyoka'nın onun için duyduğu endişenin bir ifadesi olmalıydı.

Son zamanlarda maruz kaldığı lanet göz önüne alındığında, geçmeden daha da ağırlaşacak gibi görünüyordu. Bu arada, ne zaman

lanetlenmişti, koruyucu tılsımını içeren çanta başka bir odadaydı, bu yüzden onu koruyamamıştı.

"Yine de zaman gerçekten uçup gidiyor. Kapımıza ilk geldiğiniz gün daha dün gibi, Bayan Miyo."

"...Bana biraz garip geliyor. Hem uzun, hem de hiç zaman yokmuş gibi."

Bir yılın çoktan gelip geçtiği aklına geldiğinde, geçen kaotik ve çalkantılı günleri düşündü.

Saimori'lerin evinde geçirdiği durgunluk yıllarından çok daha kısa bir süre olmasına rağmen, Kiyoka'yla nişanlanmasından bu yana olanları hatırladığında o kadar şaşırtıcı ve telaşlı görünüyordu ki, hepsini tek parça halinde atlattığı için kendini şanslı hissediyordu.

Yurie'nin parlak gülümsemesi şemsiyesinin gölgesi altından dışarı fırladı.

"Harika bir eş oldunuz, Bayan Miyo."

Yurie'nin Miyo hakkındaki değerlendirmesi her zamanki gibi yüksekti. Bir yıl sonra, Miyo onun iltifatını sakince kabul edebildi.

"teşekkür ederim. Ama hala öğrenmem gereken çok şey var. Düşünden bu yana sadece birkaç gün geçti."

"Hadi ama. Bu kadar mütevazı olmanıza gerek yok. Siz ve genç efendinin harika bir çift olduğunuzu sadece ikinize bakarak bile herkes anlayabilir."

Sohbet ederlerken şehrin merkezinden birkaç sokak öteye geldiler. Cadde üzerindeki yaya yoğunluğu artmış ve çevre daha da canlanmıştı.

Göz kamaştırıcı şehir onu hayran bırakmayı asla başaramadı.

Bildikleri yoldan ilerleyerek doğruca Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna gittiler.

Oraya vardıklarında, kapının önündeki nöbetçi Miyo'yu hatırlamış görünüyordu ve tek kelime etmeden geçmelerine izin verdi.

"Oh, Miyo...şey, Bayan Kudou."

Tam kapıdan geçtikleri sırada, aniden bir ses onu çağırdı. Sesin kime ait olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

İstasyon girişinden henüz çıkmış olan Kouji'nin hafifçe el salladığını gördü.

Miyo adımlarını hızlandırdı ve nefesini tutarak Kouji'nin yanına geldi.

"Merhaba, Kouji. İş için mi buradasın?"

"Evet. Yarın eski başkente dönüyorum ama burada yardım etmem gereken bir sürü iş var. Neden buradasın, Miyo...şey, Bayan Kudou."

Tören günündeki ziyafetten bu yana Kouji'yi ilk kez görüyordu. O zaman da düşündüğü gibi, Kouji'nin kendisine yeni hitap şeklini eğlenceli bulmaktan kendini alamadı.

"Tee-hee."

"Gülme. Hâlâ ağızımdan çıkaramıyorum. Yani, başka bir adamın karısından bu kadar rahat bahsetmemeliydim."

"Bu kadar düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim."

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, bunun her şeyden çok kendimi korumakla ilgili olduğunu düşünüyorum. Seninle fazla samimi olursam Kiyoka'nın ne diyeceğinden endişeleniyorum."

Kouji orada durakladı ve sonra Miyo'nun kollarındaki kutuya baktı.

"Kiyoka'ya içecek bir şeyler mi getirdin?"

"Evet. Kafeteryada lezzetli yemekler yiyebileceğini biliyorum ama biraz acıktığında bunlardan yiyebileceğini düşündüm."

"Kiyoka, onun için bu kadar çaba sarf ettiğin için çok şanslı bir adam."

Kouji gözlerini hafifçe kısarak baktı, gözlerinde hafif bir gölge vardı ama aynı zamanda daha önce olmayan güçlü bir kararlılığı da gizliyordu.

"Kouji..."

"Oh, etmeyin. Öyle bir şey demek istemedim. Her günü gerçekten güçlü bir tatmin duygusuyla yaşıyorum. Her geçen gün daha da güçlendiğimi hissediyorum ve çok zor zamanlar geçirmiş olsam da İkinci Birime katıldığım için mutluyum" dedi.

istasyon girişinde gülümseyerek Miyo'yu yanına çağırdı. "Acele etmeli ve bunu komutana vermelisin."

Kouji'ye teşekkür eden Miyo, Yurie ile birlikte istasyonun içine adım attı.

Bir süre boyunca her gününü orada geçirdiği için istasyon hakkında mükemmel bir bilgiye sahipti ve Kiyoka'yı kendisini görmeye çağırabilecek birini arayarak işe başladı, giderken tanıdığı birim üyelerini başıyla selamladı.

"Oh, Miyo."

Godou onu görmeye gelmişti.

Küstahlığına rağmen geçen gün biraz keyifsiz görünüyordu ama bugün her zamanki haline geri dönmüştü.

Miyo kibarca eğildi ve onu selamladı.

"Merhaba. Geçen günkü dilekleriniz için teşekkür ederim."

"Merhaba. Ve tabii ki, hoş geldiniz. Sizi buraya getiren nedir?"

"Kiyoka'ya bir çeşit moral vermek için gelmek istedim."

Ona ziyaret sebebini söylediğinde, bir an için yüzünde hafif bir gariplik ifadesi belirdi.

"Ahh... Komutan bir misafirle mi görüşüyor? Daha doğrusu, birini sorguluyor... Ama sanırım yakında işini bitirecek."

"Bu durumda, yemeği onun için buraya bırakacağım. Daha sonra ona verebilir misiniz?"

Kiyoka'ya kutuları kendisinin vermesine gerek yoktu. Kocası meşgul olsa da her akşam eve geliyor ve birbirlerini görmelerini sağlıyordu.

Onun gayet iyi durumda olduğunu biliyordu, hediyesini aldığı sürece bu yeterliydi.

"Yine de." Godou, Miyo'nun cevabını duyunca kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

"Komutan bunca yolu onu göremeden geldiğinizi duyunca büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Bunları şimdilik buraya koyuyorum, tamam mı?"

Godou, Miyo ve Yurie'nin ellerinden bezle sarılmış yiyecek kutularını aldı ve onları yakındaki bir masanın üzerine yerleştirdikten sonra döndü

etrafta.

"Ben gidip komutanın durumunu kontrol edeceğim. Eğer yakında işi bitecek gibi görünüyorsa, biraz bekleyebilir misiniz?"

Miyo, Godou'nun izledikten hemen sonra oldu.

Kulakları sesini yükselten bir kadının sesini yakaladı, ancak ses biraz boğuktu; belki de yakındaki bir odanın içinden geliyordu.

Bağlamın ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama çıkarabildiği kelimelere bakılırsa - "Neden?" ve "Bunu nasıl söylersin?"- sanki biri azarlanıyor gibiydi.

Tam o sırada odalardan birinin kapısı pat diye açıldı.

"Özür dilerim. Bugünlük iznimi kullanacağım, teşekkür ederim," dedi kimono giymiş bir kadın, sesi gözyaşlarıyla boğuluyordu ve açık olan resepsiyon kapısından dışarı çıktı. Miyo onu tanıdığını fark edince şaşkınlıkla kadına seslendi.

"...Kimio?"

Kimio, Miyo'nun kendisini fark etmiş gibi göründü ve ağlamaktan kızarmış gözlerini ona çevirdi.

"Bayan Saimori..."

Kimio mırıldanarak koridorun ortasında durmuş olan Godou'nun yanından geçti ve Miyo'ya doğru koştu.

"Bayan Saimori-oh, Bayan Kudou olması dışında, mi? Evliliğiniz için tebrik ederim." "Çok teşekkür ederim, Kimio."

Miyo, yanaklarında hâlâ gözyaşı izleri olmasına rağmen Kimio'nun kendisiyle normal bir şekilde konuştuğunu görünce şaşkına döndü.

Sonra Miyo, o ana kadar düğünle çok meşgul olduğu için aklının bir köşesine ittiği bir gerçeği hatırladı.

Bu doğru, Kimio beni lanetledi.

Büyü zayıf olmasına ve hiçbir zaman ciddi bir şey ifade etmemesine rağmen, Miyo yine de bu kadın tarafından lanetlenmişti. Bilinçsizce kendini destekledi ve yutkundu.

"Hey, biraz konuşmamızın sakıncası var mı? Düğünün hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Ama."

Kimio acınacak haldeydi; kaşları sarkmış, burnu ve gözleri pembeleşmişti.

Miyo ne olduğunu bilmiyordu ama Kimio'nun isteğine cevap vermek istemesine neden oldu.

Karşısında güçsüz bir kadın vardı ve lanet meselesine rağmen Kimio da eski bir sınıf arkadaşıydı. Muhtemelen sorun olmayacağına karar veren Miyo, gözlerini ondan ayırdı... ve o kısa anda-

Kimio kimonosunun kolundan küçük, keskin bir metal parçası çıkardı.

"Ha? Kimi-"

"Özür dilerim."

Sesi kayıtsızdı, tamamen duygusuzdu. Kimio elindeki silahı hiç tereddüt etmeden Miyo'nun göğsüne doğrulttu.

"Bayan Miyo!"

Yakınlarda duran Yurie ilk bağırان kişi oldu. Sonraki-

"Dur!"

Godou'nun öfkeli çığılı koridorda yankılandı.

Bundan sonra olan her şey çok yavaş geliyor gibiydi. Miyo, Kimio'nun elindeki nesnenin katlanabilir bir hançer olduğunu fark etti, ancak aynı zamanda zamanında uzaklaşamayacağını ve Kimio'yu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını da fark etti.

"Miyo!!"

Kiyoka'nın sesini duydu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde, Kimio'nun ayrıldığı resepsiyon odasından dışarı fırladı. Ama Kimio'nun hançerini savurması elbette daha hızlıydı.

"Ah..."

Miyo hançerin ucunun göğsüne saplanmasını sadece izleyebildi.

Herhangi bir acı hissetmedi. Ancak, ani ve hafif geriye doğru ivme ayaklarını bağladı ve yere yığıldı.

"Seni küçük-!"

Godou, Kimio'ya Kiyoka'nın önünde ulaştı ve onu aşağı çekti, hareketini kısıtlarken vücudunun her santimetresinden kan dondurucu ve öldürücü bir öfke yayılıyordu.

"Eeeek!"

Kimio kısa bir çığlık atıp yere yığıldığında hançer yumuşak bir çınlamayla yere düştü. Bıçağında kan yoktu.

Anormal durumu hisseden birim üyeleri birbiri ardına istasyon koridoruna akın etti ve göz açıp kapayıncaya kadar kargaşa yayılmaya başladı.

"Miyo, Miyo! İyi misin?"

Gözlerinde telaşlı bir bakışla yanına koşan Kiyoka, Miyo'yu kollarının arasına aldı. Şaşkınlık içinde göğsüne dokundu.

Hiçbir şey olmadı mı?

Vücudunun üst kısmında tek bir çizik bile yoktu ve kimonosu bile zarar görmemişti. Doğal olarak herhangi bir acı hissetmedi ve neler olup bittiğine şaşırarak başını eğdi.

"Ben iyiyim. Sadece ... ama nasıl?"

"Cazibeni , değil mi?"

Kiyoka bunu derin bir oh çekerek söylediğinde, Miyo için her şey yerine oturdu.

Kiyoka'nın defalarca geliştirip güçlendirdiği bu koruyucu tılsım, bir yıl öncekinden farklıydı. Artık sadece acayipliklerden, Hediyelerden ve sanatlardan gelen tehditlere değil, sıradan insanlardan gelen saldırılara da yanıt veriyordu.

Bu sayede felaket önlenmiş oldu.

Gerçekten bıçaklanmış olsaydı ciddi şekilde yaralanmış olurdu. Hançer yanlış yere saplanmış olsaydı, oracıkta ölebilirdi bile.

Korkunç kalp çarpıntıları durmak bilmiyordu. Daha önce olduğu gibi koruyucu unutmuş olsaydı ne olacağını hayal ettiğinde, omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

"Neden?!"

Kimio'nun keskin çığlığı herkesin kulaklarını deldi.

"Neden, neden, neden...? Neden korunacak, mutlu olacak bir tek sen varsın...?"

Kimio ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar akarken ve saçları dağınık bir hale gelirken feryat ediyordu.

"Bu hiç adil değil, Bayan Saimori, hiç adil değil! Neden bana hep bu kadar soğuk davranılıyor, hiç sevgi gösterilmiyor ve hiç kimse tarafından korunmuyorum? Yani, o lanet bile! olacağını hiç düşünmemiştim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum! Neden her şey için ben suçlanıyorum?!"

"Kimio..."

"Ne yapmam gerekiyordu? O aileyle evlenmeye ben karar vermedim. O zaman bile kocam ve kayınvalidem için çok çalıştım. Buna rağmen herkes bana soğuk davranıyor ve kimse bana nezaket göstermiyor!"

Şaşkına dönen Miyo dilini tuttu.

Yemek kursunun olduğu gün Miyo, Kimio'nun pek mutlu olmadığını hissetmişti.

Ancak Miyo'nun onun için bir şey yapmış olması mümkün değildi, çünkü Kimio sadece eski bir sınıf arkadaşıydı ve uzun zamandır ilk kez tekrar gördüğü bu kişiyle de pek yakın değildi.

Şu anda bile Miyo'nun ona ne söyleyebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Bakışları amaçsızca dolaşırken, onu hâlâ kollarında tutan Kiyoka, Kimio'ya soğuk ve aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

"...Ve sanırım size yardım etmeleri için gerekli makamlara haber vereceğimi söylemiştim. Bunu görmezden gelemezsiniz ve sonra da sizi koruyacak kimsenin olmadığını iddia , değil mi?"

Kiyoka bu sözleri tiksintiyle söyledikten sonra Godou, Kimio'yu zapt ederken sert bir iç çekti.

"En azından, ruh rahatsızlığından sonra size yardım eli uzatıyorduk, yani size hiç de 'soğuk davranılmadı'. Zulüm kompleksiniz kontrolden çıkmış durumda. Yine de neden bu kadar çaresiz hissettiğinizi anlayabiliyorum."

"Hayır, hayır, ama-"

"Bunu duymak istemiyorum. O küçük numaran cinayete teşebbüstü. Kendine zarar vermiş olman, dönüp başkasına zarar verme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Godou'nun sözleri karşısında Kimio'nun yüzü buruştu. Yoğun bir feryat koridorda yankılandı.

Olaya şahit olan herkes suratını asmış, biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Miyo'nun kalbi eski sınıf arkadaşının ağladığını ve bağırıldığını görünce sızladı.

Bildiği bir sonraki şey, Miyo'nun dizlerinin üzerine çöküp Kimio'nun sırtını ovduğuydu.

"Kimio. Yemek pişirme dersi sırasında seninle konuşma fırsatı bulduğum için gerçekten çok mutlu oldum."

Miyo'nun onu cesaretlendirmek veya yatıştırmak için söyleyebileceği her şey muhtemelen Kimio'nun daha kötü hissetmesine ve öfkesinin artmasına neden olacaktı. Miyo'nun ona söyleyebileceği tek bir şey vardı.

"İkimiz birlikte başka bir derse katılalım. Bu ve seninle daha çok konuşmak istiyorum."

Miyo, yere çömelmiş, dümdüz uzanmış ve ağlayan Kimio'ya kendini tam olarak ifade edip edemediğini bilmiyordu.

Ancak, eğer Miyo sadece bir şeyler görmüyorsa, Kimio'nun başını hafifçe salladığını gördüğünü düşündü.

"Gerçekten hiç yaralanmadın, değil mi? O tılsımın gücü kusursuz ama yine de emin olmak istiyorum."

"Kiyoka, çok fazla endişeleniyorsun. Gerçekten üzerimde tek bir çizik bile yok."

Kimio götürülürken ve istasyondaki insanlar normal rutinlerine geri dönerken, Kiyoka Miyo'nun yanında kaldı ve onun için durmadan endişelendi.

Ne kadar iyi olduğunu söylerse söylesin, adamın omuzlarındaki tutuşu hiç zayıflamadı.

Yurie yaşananlar karşısında o kadar sarsılmıştı ki, dinlenmesi için onu yakındaki bir sandalyeye oturtmaları gerekmişti.

Kiyoka neredeyse ağlamaklı bir ifadeyle kaşlarını çatı ve gözlerini yere indirdi.

"...Öleceğimi sandım."

"Um, ne...?"

Ölebileceğini düşünen kişi Miyo'ydu.

Miyo kocasının ne dediğini merak edip soruyu neredeyse yüzünde hissederken, Kiyoka sanki kırılğan bir şeyi tutuyormuş gibi parmak ucuyla hafifçe yanağına dokundu.

"O anda, sen öldüğünde ne olacağını düşündüğümde, sonrasında bana ne olacağını hayal ettim... ve muhtemelen bundan sonra çok fazla yaşamayacağım sonucuna vardım."

"Ne diyorsun sen?" Miyo'nun gözleri büyüdü.

Neredeyse öldürölmek üzereyken nihayet sakinleşmişti ama şimdi kendini tamamen farklı bir nedenden dolayı telaşlı buluyordu.

Kiyoka'nın ölməsi kesinlikle mantıksızdı. Elbette o da yakın zamanda ölmeyi planlamıyordu ama adam onun peşinden gitmeye cüret ederse ruhu üzüntü ve kızgınlıkla dolacaktı.

Her şeyden öte, Kiyoka'nın hayatını değersizleştirmesine neden olabileceği gerçeğine asla katlanamayacağını biliyordu.

"Bu oldukça açık bir sonuç. Sizin dışınızdaki herkes muhtemelen aynı fikirde olacaktır."

"Bunu yapamazsın, tamam mı? Eğer böyle bir şey yaptığını görürsem, rüyalarına girerim... ve her gece seni azarlarım."

"Eğer her gece rüyalarım girseydin, belki biraz daha uzun yaşayabilirdim."

"Şaka yapmıyorum; ciddiğim."

Miyo'nun bu kadar kararlı konuştuğunu gören Kiyoka sonunda gülümsedi. Miyo onun beyazlamış yanaklarına renk geldiğini gördüğünü düşündü.

Cildi de muhtemelen benzer bir durumdaydı. Ölümüne korkmuştu.

"İyi olmana sevindim." "...Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Hayır, önemli olan tek şey senin güvende olman," dedi Kiyoka, bir elini Miyo'nun başının üstüne koyarak, sonunda onu sıkıca tuttuğu diğer elini omzundan çekmeden önce.

"Yurie'yi çağıralım. Size girişi göstereyim. Size eve kadar eşlik edemem ama-"

" yok. Bu tılsım beni koruyacak."

Miyo gülümsemeye başladığında, Kiyoka'nın gözleri de yumuşadı.

Godou, Kimio götürülürken ona eşlik ettikten ve polise teslim edildiğinden emin olduktan sonra karakola döndü.

Orada, karısına kapıya kadar eşlik eden amiri Kiyoka'ya bir an için göz ucuyla baktı.

Uzaktan bakıldığında bile yüzlerindeki ifade huzurlu ve mutluluk doluydu, tıpkı açan çiçekler gibiydiler. Kimse onlara müdahale etmeyi umut edemezmiş gibi görünüyordu.

Komutan gerçekten değişti.

Bu metamorfoz Godou için bile hoş olmayan bir şey değildi ve onu da biraz kışkıırdı.

Kiyoka, Miyo'yla tanışmadan önce, o yakışıklı yüzü her zaman kalpsizliğe ihanet etmişti, sert ve haşin bir havası vardı.

Nagaba Kimio'ya neredeyse hiç ilgi göstermiyor, ona soğuk bir kayıtsızlıkla yaklaşıyordu.

Kiyoka Miyo'yla hiç tanışmamış olsaydı ve onun yerine keyfi olarak seçilmiş başka bir kadını eş olarak alsaydı, muhtemelen kendisi de aynı tip bir koca olacaktı.

Godou, Kiyoka'nın yüzünün nasıl çözüldüğüne ve yumuşadığına inanamıyordu.

Onunla ilgili her şey -sevgiyle kısılmış gözleri, dudaklarının kalkık köşeleri, sesindeki şefkat- karısını ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu,

"Gaaah... Mutluyum, elbette, ama yine de kendimi biraz boş hissediyorum..."

Keşke Godou da bir gün kendisi için böyle uyumlu bir eş bulabilseydi. Bu umuda rağmen, işlerin o kadar da yolunda gitmeyeceği açıktı.

Daha önemlisi.

Eğer bu şey sorun yaratacaksa, bu konuda bir şeyler yapana kadar evliliğin benim için söz konusu olması mümkün değil.

Dünya Örümceği. Birden fazla insanın bedenine şekil değiştirebilen, her birini farklı amaçlar için kullanabilen ve kötülük eylemleri gerçekleştirebilen zalim grotesk, bir kez daha başkalarına eziyet ediyordu.

"Komutan yeni evlenmişken ona sorun çıkaramam. Dikkatli hareket etmeliyim."

Godou'nun düşünceleri babasının katiline döndü.

Bir süre, babasını kurtarmadığı için Kiyoka'ya kızmıştı. Ancak, Kiyoka'nın kendi derin pişmanlık ve üzüntü duygularını taşıdığını öğrendikten sonra, Godou onu suçlamanın anlamsız olduğunu fark etti.

Bu sefer, kendi elimle sonsuza dek bitireceğim.

Godou göğsüne çöken kara bulutu görmezden gelemedi. Üniformasını kalbinin tam üzerine bastırarak sıktı.

Yumuşak ve neşeli bir havaya bürünmüş bir halde uzaktan Kiyoka'ya bakan Godou dudaklarının kenarlarını bükerek sırıttı.

Baharın ılık sonu. Yaklaşan erken yaz mevsiminin berrak günleri devam ediyordu ve canlı yeşillerle kaplı park oldukça fazla sayıda insanla dolup taşıyordu.

Şemsiyenin gölgelediği bir bankta otururken Miyo'nun gözleri kucağına kaydı.

Kiyoka çok rahat görünüyor.

Miyo'nun kucağını yastık olarak kullanan Kiyoka uykuya dalmıştı.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi, başkalarına zarar verebilecek güçlü bir grotesquerie'nin yakınlarda görüldüğüne inanarak, normal görevlerini yerine getirmenin yanı sıra, bilgi toplamak, ileriye dönük olarak nasıl yanıt vermeleri gerektiği ve söz konusu grotesquerie'nin gelmesi halinde onunla nasıl yüzleşecekleri konusunda toplantılar yapmak için gün be gün tam bir kaos içindeydi.

Bu durum, Kimio'nun Miyo'ya saldırmaya çalıştığı günden bugüne kadar devam etmişti.

Kiyoka ara vermekte zorlanıyordu ve değişiklik olsun diye öğle yemeği saatinde birlikte dinlenmek ve konuşmak istiyordu, bu yüzden öğlen parkta buluştular.

Bankta yan yana oturarak Miyo'nun yanında getirdiği öğle yemeklerini yediler ve daha yeni soluklanacak bir an bulmuşlardı ama...

Kiyoka aniden başını onun kucağına koyduktan kısa bir süre sonra, uykuda ritmik bir şekilde nefes almaya başladı.

"İyi uykular, sevgilim."

Ona nihayet kullanabildiği evcil hayvan ismiyle hitap eden Miyo, Kiyoka'nın ipeksi saçlarını nazikçe fırçaladı.

bir okşamayla yüzünü.

O zaman bile uzun kirpiklerinden bir tanesi kıpırdamadı.

Tam da düşündüğü gibi, yorgunluğu gerçekten artmıştı. Bu anlaşılabilir bir şeydi.

Belirli bir nedeni olmaksızın gökyüzüne baktı. Mavi giderek derinleşiyor ve daha canlı bir hal alıyor, yaza hazırlanıyordu. Taze yeşillikler ve mavi gökyüzü birbirlerine karşı katmanlanmıştı ve sadece onlara bakmak bile tazelenmiş ve canlanmış hissetmesine neden oluyordu.

Ara sıra uzaklardan bir yerlerden ona gelen bülbül şakımaları, ilkbaharın cılız cıvıltılarına kıyasla çok daha gürültülü hale gelmişti.

Neredeyse geri dönme vakti gelmiş olmalı.

Bundan sonra Kiyoka istasyona döner ve gece geç saatlere kadar çalışırdı.

Miyo, bu kadar rahat uyurken onu uyandırmaya dayanamadı; ancak bu kaçınılmazdı.

"Sevgilim."

Miyo sessizce ona seslendi. Sonra, bu kez nazikçe ve yumuşak bir şekilde başını okşayarak tekrar söyledi.

"Sevgilim, lütfen ."

Göz kapakları titredi. Yavaşça gözlerini açtı ve onunkilerle buluştu.

"Günaydın."

"...Evet, günaydın."

Onu çok değerli buluyordu, selamına onun boğuk, uyanık sesiyle karşılık veriyordu. Her günü birlikte geçirmelerine rağmen, aşk duygularına alışamamış, aksine her geçen gün daha da derinleşmişti.

Kiyoka'nın yeni bir yönünü her öğrendiğinde kalbi çarpıyor ve ona daha da aşık oluyordu.

İlk tanıştıklarında ona attığı soğuk yorumlar bile, şimdi geriye dönüp baktığında ona sevimli ve şirin geliyor, aşk duygularının kontrolden çıktığını kanıtlıyordu.

"Ne zamandır uyuyordum?"

"Sadece on dakika kadar. Biraz dinlenebildin mi?"

"Evet... Senin şu kucağın çok tehlikeli. Eğer beni uyandırmısaydın, derin uykuda kalacaktım."

Kiyoka gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra aniden kendine geldi, bir iç çekti ve ayağı kalktı. Sonra Miyo'ya doğru bir el uzattı.

"Hadi gidelim. İstasyondan uzun süre ayrı kalırsam herkes için kötü hissederim."

Miyo onun uzattığı eli bir an bile tereddüt etmeden tuttu ve ayağı kalkmak için kavradı.

Ancak ayağı kalktıktan sonra eli hafifçe çekildi ve Kiyoka ile arasındaki mesafe anında daraldı. Ardından dudaklarına çok kısa, hafif bir öpücük kondu.

"K-Kiyoka! Hayır, bir yerde olmaz!"

Onun dışarıda ve güpegündüz bu kadar cesurca bir şey yapacağını hiç tahmin etmemişti. Miyo'nun huzursuzluğına rağmen Kiyoka sırttı ve sevincini gizlemeye çalışmadı.

"Hadi gidelim."

"Bekle bir dakika."

Doğal olarak ikisi de ellerini birleştirdi.

"İşler sakinleştiğinde, balayına gitmek ister misin?" "...Evet. isterim."

"Devam et ve nereye gitmek istediğini düşün o zaman."

Miyo ve Kiyoka, basit ve önemsiz şeyler hakkında sohbet ederken hoş esintili gökyüzünün altında yürüdüler.

Daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir mutluluğı kapılan Miyo, geniş bir gülümsemeye boğuldu.

✿ SÖZ ✿

Her zamanki gibi, sizinle son konuşmamın üzerinden bir yıl geçti. bakalım?

Bu aşamada kendimi tanıtmak zorunda kaldığım sıklığın artmasıyla ve çok daha güzel, şirin, akılda kalması daha kolay ve cazibeli bir takma ad seçmem gerektiği pişmanlığına geri dönmemle birlikte - bir kez ben, Akumi Agitogi'yim.

Yazar olarak çıkış yapma şansım olacağını bilseydim, takma ismim üzerinde biraz daha düşünürdüm...

Tıpkı geçen sefer duyurduğum gibi, bu cilt de mutlu ve neşeli bir şekilde sona erdi.

Web romanı ile başlayan beş yıllık yayın hayatının ardından, hikaye nihayet başlığının hakkını verebildi.

Bu cildin önizlemesini "sonunda evleniyorlar" diyerek yapmanın biraz fazla büyük ve doğrudan bir spoiler olduğunu düşündüm, bu yüzden bunu başlığa bağlayarak ve "mutlu bir cilt" olarak adlandırarak daha dolambaçlı bir şekilde ifade etmeyi denedim (ve sonuçta başarısız oldum). Umarım hepiniz bunu anlamışsınızdır.

Geçen ciltte bu konuya kısaca değinmiştim, ancak bu düğüne giden yolda her türlü şey oldu.

Kiyoka ve Miyo'nun sınavları ve hikayenin çalkantılı gelişmeleri gibi, kendimi yazmakta zorlanırken bulduğum zamanlar oldu.

Ancak, eğer bu seri bu kadar uzun sürmeseydi, muhtemelen düğün sahnesini ve ikisinin nihayet karı koca olduğu anı şu şekilde tasvir etmezdim

benim yaptığım kadar detaylı. Olaylar ilk planladığım gibi gelişseydi ve düğün 2. Ciltten hemen sonra olsaydı, muhtemelen tek bir cümleyle - "Harika bir tören düzenlediler, herkesin onayını aldılar ve karı koca oldular"- bitirirdim ve hepsi bu olurdu.

Ama gerçekte, seriyi bölüm bölüm devam ettirebildim ve Miyo ile Kiyoka'nın birbirlerine olan duygularının çiçek açtığı süreci temiz bir şekilde takip edebildim. Sanırım değiştirmemi tetikleyen de bu oldu; yarım yamalak bir düğün törenini kabul etmemek ve bunun yerine başlığın hakkını vermek.

Bu nedenle, bu seriyi destekleyen herkese ne kadar teşekkür etsem azdır.

Birçoğunuzun desteğine elimden geldiğince karşılık vermek için, bu cildin tadını lezzetli bir tatlı gibi çıkarabildiğinizi umuyorum.

Sanırım bu cilt satışa çıktığında anime uyarlaması çoktan yayınlanmaya başlamış olacak. İlkbahardaki canlı aksiyon filminden yaz aylarındaki anime uyarlamasına kadar uyarlamaların artmasına çok minnettarım ve bir izleyici olarak bunlardan gerçekten keyif alıyorum.

Canlı aksiyon filmi gerçekten, gerçekten harikaydı... Anime o *kadar* büyük bir özen ve dikkatle yapılıyor ki, çok dokunaklıydı.

Uyarlamalara dahil olan herkes orijinal esere büyük saygı gösterdi ve böylesine harika insanlarla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu sürekli hissediyorum.

Rito Kousaka'nın devam eden manga uyarlaması her zamanki gibi çok güzel çizimler içeriyor ve gerçekten övgü dolu eleştiriler alıyor! Konuyu bilmeme rağmen okurken "Çok üzücü... Dayanılacak gibi değil... Onlara ne olacak?" düşünüyorum. Sonra da perişan oluyorum. Ciddiyim. O kadar güzel ki, bulabildiğim tek geri bildirim "Bence mükemmel!" oluyor.

Son olarak, bu son cildin hazırlanmasında bana yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum.

Yazarken bana mümkün olan her şekilde destek olan ve tüm uyarılama çalışmaları durmadan uluyan editörüme: Her şey için çok teşekkür ederim. Sanırım bundan sonra da size hatırı sayılır miktarda sorun çıkaracağım... (Özür dilerim).

Tsukiho Tsukioka'ya, bu cilt için hazırladığınız enfes ve muhteşem kapak illüstrasyonu için teşekkür ederim. Her bir illüstrasyon her zaman o kadar harika ki, kelimeler kifayetsiz kalıyor ama bu son çalışma bambaşka, muazzam bir yıkıcılık seviyesiydi...! Tek yapabildiğim sessizce ağlamak ve sizi alkışlamak. Teşekkür ederim.

Son olarak, bana bu zamana kadar eşlik eden tüm okuyucularıma: Bu seriyi bu kadar uzun süre takip ettiğiniz için size en derin ve içten şükranlarımı sunuyorum. Hayran mektuplarınız ve hediyeleriniz bana her gün cesaret veriyor. *Mutlu Evliliğim* bundan sonra da devam edecek, umarım bir süre daha benimle birlikte Miyo ve Kiyoka'nın hikayesini izlemeye devam edersiniz.

Peki o zaman, bir dahaki sefere kadar.

Akumi Agitogi

Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

